ALEXANDRA STUART

Doctorița

ALCRIS

Capitolul 1

Kevin Standish slăbi puțin accelerația când acoperișurile întortocheate ale Wollaton Springs apărură la orizont, la o cotitură. Le văzu prin norul de praf roșiatic – un district mic, tipic printre așezările disparate din ținutul de nord-vest al Queenslandului, utilitar în construcție și, în ochii lui de britanic, cu aspect neatrăgător, în timp ce se sufoca de căldură în razele nemiloase ale soarelui de după-amiază. Strada principală era pustie și până și gara, cu platforma ei cu acoperiș subțire și cu șinele pe care staționau vagoane cu bovine, părea lipsită se orice urmă de activitate omenească.

Fără doar și poate, se bucura să vadă districtul, și expiră într-un suspin de durere amestecată cu ușurare, virând automobilul și parcând sub fâșia îngustă de umbră lăsată de clădirea gării. Reușise, își spuse sfidător, în ciuda îndoielilor lui Phil Barton și a avertismentelor sumbre ale bătrânului Charlie. Era aici, teafăr și nevătămat, nu-și pierduse cunoștința… și aici, în comunitatea aceasta mică și izolată, civilizația lua măcar forma unui doctor.

Ștergându-și praful de la gură cu mâna umezită de transpirație, Kevin sări țeapăn de la volan, gemând când brațul stâng bandajat atinse din greșeală volanul. Sângera încă, observă el fără să fie surprins, și acum zvâcnea de parcă zece mii de demoni se puseseră pe treabă cu ace încinse, sub fâșia de cârpă pe care o legase cu trei ore în urmă. Evident, așa cum spusese bătrânul Charlie, va fi nevoie de copci.

Totuși… se uită la ceas și apoi la cabinetul medical de peste drum. Fiindcă tot așteptase atât până să primească îngrijiri, putea să mai aștepte încă zece minute, cât îi trebuia să ridice de la gara din apropiere proviziile pentru Barton's Creek – mai economisea niște timp, în ultimă instanță. Danny, argatul aborigen, putea să încarce marfa în camion în locul lui, cât timp se ducea la doctor – dacă putea să-l găsească pe Danny și să-l trezească din somn la ora asta. Tindea să se eschiveze când era de lucru și era caniculă.

Fluierând sec în barbă, Kevin traversă întinderea cimentată încinsă de soare care-l separa de biroul de la gară, deschise ușa și zâmbi cu maliționzitate când văzu că ocupantul biroului era la post, bând ceai.

– Salut, Jim! salută el. Mai e ceai? Mor de sete.

Jim Blake, funcționatrul feroviar cu părul alb, era un omuleț sprinten și prietenos, căruia-i plăcea la nebunie bârfa. Dădu din cap, luă o cană din dulapul din spate și de deplasă spre ceainicul deteriorat din colț.

– Servește-te, flăcăule, îl invită, și adăugă, când Kevin luă cana: laptele e lângă tine. Ce vânt te aduce pe aici, azi? Șeful n-are nimic mai bun de făcut pentru tine?

Kevin bău tot ceaiul dintr-o înghițitură. Era fierbinte și tare și-i drese gâtlejul uscat, potolind praful care se încăpățâna să

i se așeze pe limbă și pe buze. Își trase pe ceafă pălăria ponosită, descoperind o claie deasă și murdară de păr roșcat și zâmbetul i se lărgi.

– Mulțumesc, a fost minunat.

– Mai ia, se oferi ospitalier Jim Blake. Făcu un semn cu degetul bont către umbra din spate, unde pachete și saci cu provizii erau aliniate de-a lungul a trei laturi ale biroului. Au sosit proviziile șefului tău, cu toate că ai venit cu trei zile mai devreme. La fel și lada din șipci pe care o aștepta de la Townsville. Vrei să-ți dea Danny o mână de ajutor la încărcat?

– Ba bine că nu – dacă e prin preajmă.

– Ar face bine să fie, spuse cu seriozitate bătrânul funcționar. Ridică tonul să-l convoace pe absentul Danny, dar nu primi nici un răspuns. Înjură în barbă, vru să se ridice în picioare, dar se prăbuși imediat pe scaun, ca și cum eforul ar fi fost prea mare pentru el. E prea cald să alerg pe aici după Danny, se scuză el.

Kevin încuviință cu sentiment din cap. În ciuda obloanelor de la fereastră, căldura din biroul mic și îngrămădit era aproape la fel de copleșitoare ca afară.

– Nu-ți face griji, Jim. Îl caut eu, când plec.

– Trebuie să fie ghemuit pe undeva, doarme, spuse Jim, fără să fie necesar. Dar nu te grăbești, nu? Îi împinse pe birou un teanc de foi de primire. Semnează pentru marfă, te rog – primele două de pe listă – și apoi îți fac cinste cu ceva de băut. Mi se pare că ți-ar prinde bine ceva puțin mai tare decât un amărât de ceai.

Kevin lăsă jos cana goală și luă hârtiile.

– Primele două? întrebă el, încercând să-și ascundă brațul rănit.

– Da, exact. Hei… Bătrânul Jim Blake îl studia curios, cu sprâncenele stufoase și albe împreunate căci, în ciuda tentativei lui Kevin de a se ascunde, zărise bandajul pătat de sânge. Ce-ai pățit la brat, băiete? Te-ai încăierat cu careva, sau ce?

– Nu… am rectificat un stâlp de gard. Mi-a alunecat toporul. Tonul lui Kevin era melancolic. Tocmai vroiam să mă duc la doctor, să-mi pună niște copci. E acasă, nu știi?

În ochii întunecați ai bătrânului se aprinse o flacără ciudată, pe jumătate amuzament, pe jumătate o emoție pe care Kevin n-o putu descifra.

– Așadar, n-ai auzit despre doctor, nu?

– Să aud despre el? Nu. Ce ar fi trebuit să aud?

– Că nu e aici. S-a îmbolnăvit acum două-trei săptămâni și a trebuit să se ducă în oraș să urmeze un tratament la spital. Jim dădu din umeri. Am auzit că are ceva la inimă și că va fi plecat câteva luni bune… dacă se va mai întoarce vreodată. Între timp… Ezită, urmărindu-l pe Kevin cu aceeași privire nu tocmai amuzată. Sper să reziste. Bayliss un doctor bun și un cetățean de treabă.

– Da, este, încuviință bărbatul mai tânăr. Dar… Se uită la brațul său, încruntându-se. Blestemăția asta încă sângerează. Jim – trebuie să mi-l coasă cineva. Înseamnă că trebuie mă duc la Lomas ca să găsesc un doctor?

– Ei bine, ai putea face asta, flăcăule. Sunt destui care ar spune că așa ar proceda acum, dacă s-ar îmbolnăvi… neagreând ideea ca o fetișcană slabă să-i îngrijească, înțelegi? Pentru că asta e singura alternativă, acum că doctorul Bayliss s-a dus la Brisbane. Jim chicoti gâtuit. E o pușcoaică… imaginează-ți!

– Vrei să spui că n-au trimis încă alt doctor în locul lui? Kevin era nedumerit. Wollaton Springs era centrul unui mare

district agricol, cât și punctul feroviar al zonei, și medicul său era subvenționat, prin Programul Național de Sănătate, să asigure un serviciu care era clasat ca fiind esențial pentru comunitate. Credeam că trebuie să aibă în permanență un doctor aici, Jim.

– Și au… chicoti bătrânul. Au trimis unul. A venit deja de trei zile.

Ușurat de veste, Kevin își relaxă sprâncenele.

– Atunci, e în regulă. O clipă, m-ai speriat, Jim. Își așeză pălăria pe creștet și se deplasă spre ușă, ridicând mâna într-un salut. Cred că ar fi bine să-i fac numaidecât o vizită noului doctor, înainte să pierd și mai mult sânge. Cum îl cheamă, știi?

– Doctor Ferguson, îl informă Jim. Adăugă, cu fața ridată albă și lipsită de expresie: doctor Margaret Ferguson.

– Dar… Kevin se zgâi la el, nevenindu-i să creadă… Margaret e nume de femeie!

– Așa e, căzu de acord Jim, cu gravitate.

– Doar nu vrei să spui că noul doctor e o femeie?!

– Ba da, băiete, ba da. Mai exact, o fată. Nu pare nici o zi mai mare de douăzeci de ani. Și frumușică, la fel ca toate turistele. Ochi albaștri, păr de culoarea porumbului, forme voluptuoase… Mâinile lui Jim se mișcară expresiv și gura i se strânse. Și foarte probabil, vei fi primul ei pacient, Kevin, băiete. Oamenii de aici, din Springs, spun că arată prea bine să fie un medic adevărat, pe care să te bazezi, înțelegi? Iar femeile n-ar avea încredere să-și trimită barbații la ea, chiar dacă ar fi așa. Așa că nimeni nu s-a apropiat de cabinetul ei până acum, decât ca să caște gura la ea sau să încerce să-i vândă ceva. Cum spuneam, vei fi primul.

– Eu? îngână Kevin, îngrozit, înroșindu-se până la rădăcinile părului lui roșu. Nici mort! De ce aș fi eu primul, pentru că sunt un caz disperat?

– Ei bine, explică destul de rezonabil Jim, în primul rând, nu ești căsătorit și nu ai pe nimeni care să obiecteze, nu? Apoi, ai o urgență, trebuie să primești imediat îngrijiri medicale, înainte să pierzi prea mult sânge. Așa că ai toate scuzele să te duci la ea… n-o să se aștepte nimeni să conduci până la Lomas cu brațul ăla, nu? Și cineva tot trebuie să fie primul. Acum, zâmbea deschis. Dacă noul doctor face o treabă bună cu tine, poate vor mai risca și alții.

– Dar dacă nu face treabă bună? obiectă Kevin. Dacă nu știe cum? Era acum la fel de lipsit de tragere de inimă să consulte noul medic, cum mai devreme fusese nerăbdător, și chiar și perspectiva de a face cei o sută de kilometri până la Lomas pe canicula aceea i se părea de preferat propunerii lui Jim. Ai spus că e tânără și…

– Trebuie să-și cunoască meseria, altfel n-ar fi trimis-o aici. Oricum, Kev…, continuă el să-l consoleze, primul lucru pe care-l învață un medic tânăr în ziua de azi e cum să pună copci în cazul unor răni ca a ta. Am citit undeva că o fac în timpul studenției. Lucrurile mai dificile – diagnosticele, prescripțiile – vin mai târziu, după ce-și iau toate examenele. Nu ai nevoie să afle ce ai – știi, și va putea să-și dea seama și singură, nu? Și dacă-ți prescrie vreun medicament care nu-ți place, nu ești obligat să-l iei, până la urmă. Poți să arunci flaconul pe drum.

– Ei bine, presupun c-aș putea, recunoscu fără tragere de inimă Kevin, dar oricum, Jim, eu… Înghiți în sec.

Ce vor spune oamenii, se întrebă el nefericit, când se va întoarce la fermă și le va povesti că i-a cusut brațul o fetișcană

cu ochi albaștri și cu părul de culoarea porumbului… și cu forme voluptuoase? N-ar înceta niciodată să comenteze. Fetele cu ochi albaștri, frumoase, erau în ordine la locul lor. Dar locul acesta – înghiți din nou – nu era cabinetul medical din Wollaton Springs.

Se întoarse să-i împărtășească părerea lui Jim, dar bătrânul, cu o vioiciune surprinzătoare, se ridicase de pe scaunul lui și-și pusese deja jacheta, întinzând o mână după cheile de la birou, care atârnau în cui, deasupra capului lui. Îi tăie lui Kevin protestul:

– Mă duc să-l scol cu de-a sila pe leneșul ăla de Danny, anunță el, și-l pun să-ți încarce marfa. Cât timp face asta, pot să te conduc la cabinet, băiete, ca să mă asigur că ajungi cu bine.

– Da, dar…

– Oh, fii serios! îi ordonă cu hotărâre Jim. Îl luă de braț pe tânăr, înghiontindu-l spre ușă și când deschise, scoase un strigăt tunător care-l aduse inastantaneu lângă el pe dispărutul Danny. Îl lăsară târând alene primul pachet și traversară împreună curtea, Jim reținând în continuare brațul însoțitorului său.

Casa doctorului Bayliss făcea parte dintr-un front de locuințe construite similar, în stilul colonial, fiecare cu câte o verandă largă, pe trei laturi, susținută de piloni groși, de metal, vopsiți în alb. Acoperișul verandei reprezenta podeaua primului etaj, care avea grilaj de fier, răsucit în complicatele tipare florale și spirale care fuseseră în vogă la vremea când fuseseră construite. Clima, ravagiile furnicilor albe și ale altor factori distructivi impuseseră, din când în când, înlocuirea lemnăriei, dar vechiul fier forjat în stil victorian rezista o viață

și era încă solid, așa că rămăsese, o ramă pentru strălucitoarele plante agățătoare care crescuseră viguroase de-o parte și de alta a ușii de la intrare.

Bătrânul doctor Bayliss nu avusese niciodată pretenții de mare grădinar, dar avea o slăbiciune pentru florile albastre și, pe lângă plantele agățătoare, tufișuri de plumbago își făceau de cap pe treptele verandei și un jacaranda pipernicit – acum trecut de apogeu – ascundea pe jumătate ușa laterală care ducea spre sala de așteptare și cabinetul de consultații. În rest, mica grădină era necurățată și lăsată pradă sălbăticiei, veștejindu-se sub soarele nemilos și la fel de avidă de apă ca și strada pârjolită și prăfuită cu care se învecina.

În timp ce Kevin își târa în silă picioarele pe cărarea din fața casei, observă că firma de alamă a doctorului Bayliss se afla încă la locul obișnuit, lângă ușa de la cabinet. Totuși, doctor – cum o chema? – doctor Margaret Ferguson nu va fi decât un suplinitor temporar, deci nu-și va pune o firmă a ei. Nu putea să nu fie de părere că ar trebui, fie și numai ca avertisment, și scoase un oftat apăsat. Se întrebă indignat de ce-și găsise să se taie la brat tocmai când doctorul Bayliss nu era aici? Și de ce naiba trebuise ca cei de la minister să trimită o femeie doctor la Wollaton Springs, tocmai acum? Și încă una tânără, o fată care, după spusele lui Jim Blake, nu părea să fi trecut nici cu o zi de douăzeci de ani. El însuși avea douăzeci și doi de ani și…

Jim îi atinse brațul și spuse, cu un zâmbet ironic:

– Ei bine, Kev, aici e! Apăsă cu atâta forță soneria de la urgență, încât ecoul răsună puternic în casă.

– Nu era nevoie să faci atâta gălăgie, nu? spuse Kevin, iritat. Oricum, sunt aici, așa că nu e nevoie să mai aștepți, Jim. Mă descurc și singur.

– Te conduc până la ușă, insistă Jim. Închise un ochi, într-un gest elaborat. Doar ca să fiu sigur, înțelegi?

Bucătăreasa plinuță, pe jumătate metisă, a doctorului Bayliss îi primi în sala de așteptare. Îl așeză pe Kevin pe un scaun și ascultă indiferentă povestirea exagerată a lui Jim despre rana lui.

– Mă duc să-i spun doctorului, dar abia s-a așezat la masă. Și dacă încercați să-i vindeți ceva, n-o să fie prea încântată, credeți-mă pe cuvânt.

Ieși în grabă, surdă la dezmințirile indignate ale lui Jim și aparent fără să pună mare preț pe bandajul pătat al lui Kevin. Sunetul vocii ei ajunse la urechile lor prin ușa întredeschisă care ducea în corpul principal al casei, un ton de plângere, ca și cum i-ar displăcea prezența primului pacient al noii ei angajatoare.

Vocea care răspunse era joasă și melodioasă. Kevin aștepta și inima începu să-i bată, inexplicabil, mai tare, și apoi vocea joasă și plăcută, după ce-l trimise la plimbare pe Jim, îl invită s-o urmeze. Dându-i ascultare, se trezi în cabinetul familiar al doctorului Bayliss, față în față cu o fată slabă și blondă, într-un halat alb. Încăperea era retrasă și umbrită și nu putea să-și dea prea bine seama cum arăta, până când nu apăsă pe întrerupător și Kevin văzu că într-adevăr, era foarte tânără și frumoasă și-i zâmbea cu o prietenie dezarmantă.

– Bună ziua. Sunt doctor Ferguson, locțiitoarea doctorului Bayliss. Iar dumneavoastră sunteți…?

– Kevin Standish, doctore. De la Barton's Creek. Vocea ei avea un vag accent scoțian, realiză el și se întrebă dacă, asemenea lui, era englezoaică. Dacă da, atunci poate că așa se explica venirea ei aici. O englezoaică abia venită din patria

mamă nu avea de unde să știe în ce se amesteca, suplinind într-un loc ca Wollaton Springs… nu avea nici cea mai mică idee la ce să se aștepte și probabil nimeni nu găsise de cuviință s-o avertizeze.

– Ei bine, domnule Standish, ce ai pățit? Zâmbetul îi pieri, dar o scânteie amuzată licări în adâncul ochilor ei albaștri. Corespunzător poveștii pe care i-a spus-o prietenul tău Marthei, ai încercat să-ți tai brațul cu toporul. Adevărat?

– M-am zgâriat doar, o corectă Kevin, înroșindu-se de furie. Blestematul ăla de Jim îl făcuse de râs! Dar sângerarea se încăpățânează să nu se oprească, vedeți… Așa că m-am gândit că ar fi bine să trec pe aici.

– Să arunc o privire, bine? Vocea ei era acum hotărâtă și incisivă, vocea unei persoane obișnuite să dea ordine care să fie ascultate fără comentarii. O voce încrezătoare, profesională… Impresionat în ciuda voinței lui, Kevin începu să-și desfacă bandajul, dar fata îl opri cu un gest.

– Așteaptă. Lasă-mă să ți-l tai, te rog.

Își croi drum cu foarfecele, încruntându-se pe măsură ce vedea că materialul saturat se lipise de piele, acolo unde sângele se coagulase. Luă un vas nu prea adânc, îl umplu cu apă și dezinfectant și-l făcu să-și țină brațul deasupra. Auzi apa curgând de la robinet și văzu că se spăla meticulos pe mâini. Când se întoarse și începu să ude bandajul, îl întrebă:

– Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta, domnule Standish? Câteva ore, presupun.

– În jur de patru, încuviință el.

– Ar fi trebuit să vii mai devreme.

– N-am putut. Mi-a luat trei ore să ajung aici. Arătă spre bandaj. Scoate-l… o să scutim timp. Nu mă deranjează.

Ea scutură din cap, fără să se uite la el, și răspunse cu hotărâre:

– Nu, doar nu vrem să mai sângereze. E o rană destul de adâncă. Ține-ți brațul nemișcat, te rog… asta e. N-o să mai dureze mult de acum, dar va trebui să-ți pun copci. Te grăbești?

– Să mă grăbesc? Nu. De ce ai crede asta?

– Din cauza eforturilor tale de a scuti timp. Știi că te-ar fi durut dacă ți-aș fi smuls bandajul, dar totuși mi-ai cerut-o.

– Asta ca să-ți fac un hatâr, mărturisi Kevin.

Se uită la el cu un zâmbet ciudat, ușor melancolic:

– Oh, nu te deranja să-mi faci hatâruri. Ești singurul pacient pe care l-am tratat în trei zile. Îi curăță brațul și trecu la un sterilizator electric, aflat pe o masă, în capătul îndepărtat al încăperii. Continuă, peste umăr: se pare că sunt doctorul pe care nu-l vrea nimeni – sau am de-a face cu o comunitate foarte sănătoasă.

Amintindu-și propria reticență de a veni la ea, Kevin simți cum se înroșește până în vârful urechilor.

– Oamenii de aici nu sunt obișnuiți cu femeile doctor, încercă el o scuză.

– Nu? Ciudat. Luă câteva instrumente din sterilizator și le înveli într-un pansament, evitându-i privirea. Suntem destul de multe, să știi.

– Nu suntem în Anglia.

Se opri din încercarea de a pune ață în acul chirurgical, studiindu-i fața cu nou interes. Apoi, ca să-i dea de înțeles că pricepuse, încuviință.

– Desigur. Dar nu ești australian, nu?

– Nu, zâmbi el. Doar prin adopție. Sunt aici de aproape opt ani. Chiar am început să mă simt australian, mă crezi sau nu… E o țară impresionantă.

Doctor Margaret Ferguson veni spre el, puse pansamentul alături și-l desfăcu, după ce-și puse mănușă.

– Se pare că nu obosește nimeni să-mi spună asta, confirmă ea, apoi, pe tonul profesional de mai devreme: nu te mișca, te rog. O să doară doar puțin.

Kevin se strânse din instinct, dar era foarte rapidă și competentă și, așa cum îi promisese, nu-l duru decât puțin. În timp ce-i dezinfecta din nou rana elegant cusută, Kevin spuse, recunoscător:

– Mulțumesc, doctore, e perfect. Fără îndoială, ai făcut o treabă frumoasă.

– Pari surprins, zâmbi ea, însă tonul era puțin sec. Nu te așteptai, domnule Standish?

– Nu eram sigur.

Doctorița râse și râsul îi era la fel de scăzut și de muzical ca și vocea.

– Ei bine, poți să împrăștii vestea cea bună, nu-i așa? Și poate o să am și eu de lucru, să-mi pot justifica prezența aici. Spune-mi – îi examina din nou rana – cu ce te ocupi?

– Sunt jocheu la o fermă de bovine.

– Asta înseamnă că te anternezi să conduci una, nu-i așa?

– Ceva de genul ăsta, da. La paisprezece ani, am intrat în programul „Fratele mai mare". Proprietarul de la Barton's Creek – Phil Barton – era „fratele meu mai mare". La îndemnul lui am fost la liceu, la Brisbane, până la optsprezece ani, apoi m-a luat ca jocheu.

– Înțeleg. Ochii doctoriței erau mici și gânditori. Îi puse câteva întrebări despre natura accidentului și despre starea toporului, îi făcu o injecție pe care i-o descrise ca fiind o măsură pur preventivă, și apoi îl întrebă, pe neașteptate: vrei să te mai întorci vreodată în Anglia, domnule Standish?

– Nu, răspunse Kevin, fără să ezite.

– Dar… familia ta? Cu siguranță…

– Nu am familie. Tonul lui Kevin era lapidar, vocea aspră din pricina durerii amintite. Sunt orfan, m-au adus de mic la căminul Dr. Barnardo's.

Înțeleaptă, Margaret Ferguson nu încercă să sape mai adânc. Luă o fașă groasă, necălcată, dar înainte să-i poată prinde brațul cu ea, Kevin se dădu înapoi, protestând alarmat:

– Ai inimă, doctore… doar nu te aștepți să umblu cu mâna legată de gât?! Cum să conduc, cu brațul susținut? Nu e cel mai ușor drum, să știi…

– Oricum, domnule Standish, aș prefera să-l porți legat de gât măcar două zile. Vocea ei era autoritară, rece și echilibrată, retezând orice discuții. Și dacă drumul e dificil, n-ar fi mai înțelept să nu încerci să conduci cu o singură mână? Trebuie să se găsească cineva care să conducă în locul tău. Sau – privirea îi căzu pe telefonul de pe birou – ce-ai zice dacă-l sun pe șeful tău și-l rog să trimită pe cineva după tine? Tu…

– Nu. Nu-ți face griji pentru mine, doctore. Mă descurc. Se supuse și o lăsă să-i lege brațul, gândindu-se că va arunca eșarfa de cum va ieși din cabinet. Mulțumesc mult. Ai fost foarte drăguță și mă simt bine, acum. Foarte bine. Eu…

– Voi vrea să te revăd, domnule Standish, îi aminti doctor Ferguson.

– Să mă revezi? De ce? Ți-am spus că mă simt bine.

– Va trebui să-ți scot copcile.

– Oh. Îi căzuse ceva în cap. Da, presupun că va trebui. Ei bine, voi încerca să mă întorc – poate sâmbăta viitoare, dacă e în regulă cu tine.

– E perfect. Pe la aceeași oră, sau – îi zâmbi din nou, dezarmant – poate puțin mai târziu. Obișnuiesc să iau prânzul la ora asta.

– Desigur, promise Kevin, nerăbdător să-și ia tălpășița. Începu să se îndrepte spre ușă. În cazul ăsta, dacă asta e tot, doctore…

– Asta e tot, domnule Standish. Bună ziua.

Bălmăji un răspuns și, odată ajuns în sala de așteptare, își șterse sprâncenele transpirate. Dumnezeule, ce fată! Frumoasă ca o pictură și la fel de rigidă ca… granitul. Mutând eșarfa într-o poziție mai confortabilă, ieși în stradă și auzi sunetul metalic al telefonului din casă. Poate o chema cineva. Cineva din Wollaton Springs – cineva care poate era prea bolnav să-i mai pese că era femeie – și ceruse s-o consulte.

Nu ajunse bine la mașină, că auzi din spate pași grăbiți și recunoscu vocea care-l striga pe nume. Se întoarse fără tragere de inimă:

– Da, doctore.

– Domnule Standish, era șeful tău – domnul Barton.

– Da?

– Da. A sunat să vadă cum te simți. I-am spus că nu consider că ești în condiția să conduci, așa că vine chiar el să te ia.

– Poftim? Kevin o ocoli, fălcile lăsându-i-se, într-o spaimă nebunească. Adică i-ai spus lui Phil Barton că trebuie să vină să mă ia?

– Da, recunoscu ea cu sânge-rece.

– Dar sunt în condiție perfectă să conduc.

– În opinia mea, nu ești. Mai ales pe un drum dificil, domnule Standish. M-aș simți responsabilă dacă ai avea vreun accident. Vino. Făcu semn spre casa albă. Martha o să-ți dea

ceva de mâncare și apoi te poți întinde pe canapeaua din cabinetul de consultații, să te odihnești până ajunge domnul Barton.

– N-am nevoie să mă odihnesc! obiectă indignat Kevin.

– Dar sunt sigură că ai nevoie de o masă. Îi zâmbi din nou, dezarmant. Dacă preferi să mănânci singur, se poate aranja.

– Nu e asta, doctore, o asigură Kevin, roșind. Nu putea să-i explice că nu se făcea să-ți chemi șeful pe un drum de trei ore, plin de praf, în miezul unei zile caniculare, degeaba – evident, n-ar înțelege. Și doctorița nu-l cunoștea pe Phil Barton. Oftă, simțindu-se prins în cursă și neajutorat, față în față cu hotărârea ei. Fără îndoială, intențiile ei erau bune, dar Phil Barton nu va sta să asculte explicațiile lui, când îl va găsi aparent sănătos tun și în compania unei fete excepțional de frumoase… Și dacă povestea ajungea la baracă, așa cum probabil se va întâmpla – Kevin se scutură la perspectiva sumbră.

Înțelegând greșit evidenta lui stânjeneală, Margaret Ferguson spuse, cu compasiune:

– I-am spus foarte clar domnului Barton că n-a fost ideea ta. Îl conduse înapoi în casă și Kevin o urmă posomorât. Așa că înveselește-te! Doar n-o să te mănânce, nu?

– La naiba, dar poate să încerce!

– Oh, fii serios, domnule Standish. Îi ținu ușa să intre primul. Ce fel de om e domnul Barton ăsta al tău?

– E un tip foarte cumsecade.

– Asta nu-mi spune nimic. Toți oamenii lui stau la fel de încremeniți ca tine în fața lui?

– Nu stau încremenit în fața lui, doctore Ferguson, protestă Kevin. Doar că e șeful meu și… ei bine, are lucruri mai importante de făcut decât să dea fuga aici, după mine.

Oricum, nu avea timp, de aceea m-am oferit să aduc marfa pentru el. Dacă tot veneam…

– Vrei să spui că te-a lăsat să ridici marfa, cu brațul ăla?

– Oh, bineînțeles. M-am oferit. L-am scutit să mai trimită pe altcineva. Barton's Creek e o fermă mare și avem multe vite, înțelegi? Vitele nu se îngrijesc singure, doctore. Kevin îi vorbi despre problemele pe care le ridica o cireadă, în timp ce Martha, chemată degrabă, puse un al doilea tacâm la masa mică. Îi aduse o friptură mai mult decât apetisantă și se retrase, bombănind în barbă că fusese nevoită să aștepte mult lângă cuptor, ca s-o încălzească.

În ciuda plângerilor ei, era la fel de gustoasă pe cât arăta. Simțindu-se neașteptat de înfometat, Kevin își atacă entuziasmat porția.

– E chiar bun, observă el.

– Da, Martha e o bucătăreasă excelentă, încuviință doctor Ferguson. Cu toate că mi-e destul de greu să mă obișnuiesc cu faptul că umblă desculță. Mi se pare ciudat… nu crezi?

– Da? râse Kevin. N-am observat – sau poate că sunt obișnuit cu asta.

– Cred și eu, după opt ani. Eu sunt abia de șase luni aici.

– Dar îți place, nu?

– Oh, da. Întotdeauna mi-am dorit să vin în Australia, să văd cum e. Așadar, după ce m-am specializat, m-am îmbarcat pe un vas, pe post de chirurg. M-am distrat de minune, trebuie să spun.

Urmă o tăcere scurtă. Kevin încercă să și-o imagineze pe post de chirurg pe vas, dar dintr-un motiv oarecare, nu reuși s-o vadă în uniformă și cu chipiu, cu toate că presupunea că trebuise să poarte un soi de uniformă. Se întreba ce vârstă

avea realmente, dar nu reuși să adune destul curaj s-o întrebe direct. Din câte știa, dura cam șase ani să te specializezi ca medic, așa că, dacă-și începuse studiile la șaptesprezece ani, trebuia să fie cu doi ani, poate trei, mai mare decât el. Nu că ar fi arătat; și stând acolo, față-n față cu ea, avu un sentiment confortabil, ușor protector, de superioritate masculină. Era foarte mică. Abia dacă-i ajungea la umăr, când erau amândoi în picioare, și… inspiră adânc. Era foarte frumoasă. Cea mai frumoasă fată pe care-și amintea s-o fi cunoscut vreodată. Era…

– Spune-mi mai multe despre ferma ta, întrebă curioasă Margaret Ferguson, când Martha veni cu felul doi. Pentru majoritatea muncilor, angajați aborigeni?

Kevin scutură din cap.

– Avem câțiva, doctore. Dar șeful nu se prea dă în vânt după ei. E de părere că sunt mai buni cu oile decât cu vitele. Avem câteva bucătărese aborigene, desigur, soții de văcari. Sunt singurele femei pe care le avem, momentan, acolo. Doar doi dintre oamenii noștri sunt căsătoriți, amândoi cu fete de la oraș, care preferă să trăiască acolo, la Springs.

– Dar, păru surprinsă, șeful tău, domnul Barton, nu e căsătorit?

Kevin ezită, întrebându-se dacă să-i spună povestea. Poate va înțelege mai bine, dacă-i va spune, și din moment ce-l va întâlni pe Phil și va auzi oricum, mai devreme sau mai târziu, nu va face nimic rău dacă-i va spune acum.

– Nu, Phil nu e căsătorit acum, doctore. A fost, dar… ei bine, s-a întâmplat un lucru îngrozitor și n-a putut niciodată să uite. Sau să înceteze să se mai învinuiască pentru ce s-a întâmplat. N-a fost vina lui, desigur, dar nu-i poți spune asta. Nu te ascultă, dacă încerci.

Margaret Ferguson îl privi uimită și Kevin se înroși, dându-și seama că exprimarea fusese ambiguă.

– Phil o cunoștea dintotdeauna pe fata cu care s-a însurat, doctore… erau veri și ceea ce pe aici se numește vecini apropiați. Părinții ei aveau o fermă cam la cincizeci de kilometri spre Lomas. S-au logodit de copii, dar s-au căsătorit abia în 1955. Și atunci – Kevin oftă, împingând deoparte farfuria – soția lui a murit într-un accident de mașină, în ziua nunții, la plecarea de la recepție. Phil era la volan și n-a pățit nimic. Îți poți imagina cum se simte.

– Da, spuse Margaret, cu voce gâtuită, îmi dau seama. Nu mai spuse nimic și Kevin, stânjenit de solemnitatea cu care-i primise povestea, își termină prânzul în tăcere.

– Cred că ți-ar prinde bine un somn, spuse Margaret și, fără să-i dea ocazia să obiecteze, îl conduse în cabinetul de consultații și-i arătă canapeaua pentru examinări. E rezonabil de confortabilă, cred, și poți fuma, dacă dorești – nu aștept alți pacienți. Bineînțeles, o să te chem îndată ce sosește domnul Barton.

Kevin fu tentat s-o contrazică, dar privindu-i chipul, se răzgândi. Expresia ei era reținută, pleoapele pe jumătate căzute și ochii distanți, de parcă gândurile-i erau foarte departe de el și de locul acesta; scurt, pentru prima oară, privirile li se întâlniră.

Puțin morocănos și simțindu-se ofensat, o lăsă să plece și, ignorând canapeaua, se așeză la biroul ei și începu să-și răsucească o țigară.

Adormi cu tutunul și foile de țigări în mână, înainte să ducă la sfârșit activitatea.

Capitolul 2

Punând receptorul în furcă, Phil Barton era conștient de senzația unei ușoare, dar inconfundabile iritări.

Date fiind circumstanțele, faptul că bătrânul doctor Bayliss lăsase cabinetul pe mâna unei femei i se părea o nebunie. Era oricum un climat dur pentru o femeie, dar să se aștepte ca o femeie, indiferent cât de calificată ar fi, să se ocupe de un district de mărimea Wollaton Springsului și să trateze adecvat toate urgențele sale medicale, însemna, după părerea lui, s-o caute cu lumânarea.

Nu că el personal ar fi avut prea mare nevoie de serviciile unui medic, aici. Desigur, se întâmpla ca oamenii lui să se rănească, așa cum făcuse dimineață tânărul Kevin, dar, la fel ca el, erau perfect capabili să se ducă singuri în oraș pentru îngrijirile necesare. Totuși, dacă vreodată ar fi nevoie să cheme un doctor aici, la fermă – dacă, de exemplu, un văcar ar cădea de pe cal și s-ar lovi atât de sever încât nu s-ar putea mișca – nu era sigur în ce măsură se va descurca o femeie. Ar trebui să știe să călărească, în primul rând, din moment ce în

unele zone ale proprietății nu se putea conduce nici un fel de vehicul. În al doilea rând, ar trebui să fie capabilă să trateze cu bărbații, care din instinct n-ar avea încredere în ea, din simplul motiv că era femeie. Prejudecățile mureau greu într-o comunitate ca asta și, chiar și în district, va trebui probabil să le înfrunte.

Sub mustața neagră, gura lui fermă se strânse când își aminti cuvintele care tocmai îi fuseseră adresate la telefon. Fără îndoială, îl pusese la punct; deși își exprimase atât de politicos opinia, cuvintele ei fuseseră destul de usturătoare.

– Nu aveați nici un drept să-l lăsați pe băiat să conducă de unul singur până aici, în starea în care se află, domnule Barton, îi spusese cu severitate. Mai ales că, din câte spune, înțeleg că drumul e periculos. Nu e responsabilitatea mea dacă face singur cale întoarsă. Nu se poate folosi decât de o mână, e în stare de șoc și a pierdut mult sânge. În plus, i-am administrat ser antitetanos, care l-ar putea afecta. M-aș simți mult mai bine dacă ați trimite pe cineva să-l ia cât mai repede. Între timp, o să-l rețin la cabinetul meu și o să-l încurajez să se odihnească…

Phil zâmbi strâmb. Da, îl pusese la punct. Vocea ei fusese plăcută și-i păruse tânără, dar nu se putea să fie așa. Indiferent cine fusese nebunul care trimisese o femeie-doctor la Wollaton Springs, nu se putea să fie atât de nebun încât să trimită o femeie tânără!

Oricum, putea să afle foarte ușor. Era principalul – dacă nu singurul – motiv pentru care se decise să se ducă el însuși la Springs, în loc să trimită pe altcineva. La naiba, putea face ceva folositor cu timpul acela, dar… ridică din umerii lați. Toți oamenii lui erau ocupați. Sarcina lui, întocmitul balanțelor

lunare, putea să mai aștepte o zi, dacă era nevoie… și era nevoie. Pentru că, dacă nerozii aceia de la oraș fuseseră într-atât de neinspirați încât trimiseseră o tânără să-l înlocuiască pe bătrânul Bayliss, cu cât mai repede li se arăta că făcuseră o greșeală și o corectau, cu atât mai bine. Numele lui avea o oarecare greutate, chiar și în oraș, și dacă-și va exprima convingător iritarea, probabil va obține rezultatul dorit.

Își luă jacheta, dar nu ajunse s-o îmbrace. Charlie, bucătarul-șef, care-i dăduse primul ajutor lui Kevin, ieși în ușa bucătăriei, cu ochi întrebători. Phil îi explică pe scurt motivul vizitei la oraș și bătrânul încuviință din cap, ușor amuzat.

– Și ne mai îndoiam că tânărul ăsta cade de fiecare dată în picioare! O femeie-doctor! Și-l ține acolo!

– Pare să considere rana lui mult mai serioasă decât tine, Charlie, îi spuse Phil.

– Femeile! pufni Charlie, scurmând cu piciorul în praful de pe jos. Adăugă, cu dezinvoltura unui angajat vechi și de încredere: știi de ce am rămas aici atâția ani, șefule? Pentru că nu sunt femei care să încurce lucrurile, de asta. La asta sunt bune femeile: să încurce lucurile.

– Da? spuse Phil cu răceală. Se întoarse cu spatele la bătrânul bucătar, dar Charlie îl urmă.

– N-a fost nimic personal, știi doar, spuse el, pe un ton defensiv.

– E în regulă, Charlie bătrâne, îl bătu Phil ușor pe umăr. Știu, nu-ți face griji.

Dar cinci minute mai târziu, conducând pe prima pajiște, se trezi gândindu-se la vorbele lui Charlie. Oare ăsta să fi fost motivul pentru care era fericit la Barton's Creek, pentru că nu erau femei care să încurce lucrurile? Sau fericirea lui era o

iluzie, un teatru cu care se păcălea singur? Își găsise fericirea muncind din greu, forțându-și până la epuizare trupul, pentru că, în fiecare zi, toată ziua era în șa, astfel că seara era prea obosit să vrea să mai facă altceva decât să citească și să doarmă?

Totul ar fi fost altfel dacă ar fi trăit Mollie. Gândindu-se la ea, trăsăturile i se încordară. Acum, nu se mai gândea des la ea, învățase să n-o facă, dar chiar și acum, amintirea ei îl durea. Dacă ar fi avut câțiva ani împreună, ca soț și soție, poate n-ar fi fost atât de înrăit și nu s-ar fi simțit atât de trădat. Dar nu avuseseră. Mollie murise purtându-i numele, încă în rochie de mireasă. Murise pentru că el o omorâse.

Alb ca varul, Phil Barton opri lângă cea de-a doua poartă și coborî din mașină, ca s-o deschidă.

Viața lui fusese o risipă blestemată. Iubise din copilărie o femeie: așteptase ani lungi și obositori să se însoare cu ea, și apoi… totul se sfârșise, cu Mollie în rochie de mireasă, pierzându-și în brațele lui și ultima picătură de sânge, în timp ce el se luptase frenetic s-o scoată dintre rămășițele mașinii în care urcaseră cu gândul la prima etapă a lunii de miere.

Fuseseră pe drum spre apartamentul lui, ca Mollie să se schimbe înainte să ia avionul către Europa… Oh, la naiba, de ce trebuia să se gândească acum la toate astea? Se terminase: o amintire plină de amărăciune care-l bântuise timp de șase ani. Dar era o amintire, una care, în ciuda amărăciunii lui, trebuia să pălească, într-o zi.

Îi trebui jumătate de oră să ajungă la drumul noroios care marca sfârșitul proprietății lui. Coborând să deschidă ultima poartă, privi înapoi, la pământurile lui, și oftă.

Era cel de-al cincilea Barton care deținea proprietatea aceasta – al cincilea și ultimul, căci nu avea nici un fiu. Ferma se întindea pe kilometri fertili la rând, mai departe decât cuprindea cu privirea… moștenirea lui, căreia nu-i dăduse nici un urmaș și care, la moartea lui, va rămâne unui văr îndepărtat. Strânse furios din dinți și se întoarse la mașină. O remarcă întâmplătoare a lui Charlie îi stârnise șirul acesta de gânduri: asta, și speculațiile lui cu privire la vocea unei femei-doctor necunoscute, pe care o auzise câteva clipe la telefon.

Charlie nu intenționase nimic: în tinerețe, fusese un mare admirator al sexului frumos, se căsătorise și îngropase două soții, era foarte mândru de familia lui și de numeroșii nepoți care părăsiseră de mult satul în favoarea orașului.

Cât despre vocea de la telefon… Dumnezeule, probabil fusese distorsionată de depărtare și de electricitatea statică. Își imaginase farmecul ei, îi inventase tinerețea, asemenea unui bărbat care-și spunea singur un basm. Cei de la Ministerul Sănătății aveau destulă prezență de spirit încât să nu trimită o fată să se îngrijească de bolnavii din Wollaton Springs. Și, oricum, dacă nu aveau, nu se ducea el s-o înlocuiască, la prima ocazie, cu un bărbat?

Phil se aplecă și deschise radioul. Muzica dance, veselă și ritmată, umplu cabina, făcându-l să zâmbească.

De obicei, nu cădea în patima plânsului de milă și n-o va mai face niciodată. Mâine, vor începe să adune și să însemneze animalele de un an, la Lost Peak. Va lăsa pe altă zi blestemata de contabilitate și se va duce pe teren, să-și uite disperarea. Cândva, anul acesta sau poate următorul, își va lua timp liber și va face o călătorie la Brisbane sau la Sydney, sau poate chiar în Anglia, să-și caute o soție. O fată cu voce plăcută

și joasă, ca cea pe care o auzise, sau își imaginase c-o auzise, de dimineață la telefon. O fată care să-i dea un fiu și să-l ajute să pună în sfârșit capăt amintirilor și regretelor sfâșietoare, amărăciunii…

Puțin după ora patru, acoperișurile orașului începură să se zărească, strălucind în aburul ușor al căldurii. Ușurat, Phil reduse viteza și intră în Wollaton Springs cu un decent treizeci de kilometri pe oră; opri în fața casei albe a doctorului Bayliss. Din obișnuință, nu coborî din mașină, ci claxonă să-l avertizeze pe Kevin că sosise. După un minut sau două, ușa casei se deschise și o fată porni pe cărare, spre el. Phil se zgâi uluit la ea, simțindu-și gâtul uscat și pulsul accelerat.

Căci fata care venea atât de nepăsătoare și de grațioasă spre el, cu capul sus, era imaginea lui Mollie, până și la zâmbet. În prima clipă de șoc, lui Phil îi păru aproape o fantomă. O urmări amuțit; inima îi era ca de piatră când ajunse lângă el și buzele îi erau atât de țepene încât, chiar dacă ar fi fost în stare să găsească ceva să-i spună, n-ar fi putut scoate nici măcar o silabă.

Și apoi, rupând cu bruschețe vraja, fata spuse:

– Bună ziua. Sunteți domnul Barton, nu-i așa? Eu sunt doctor Ferguson.

Îi întinse mâna și Phil i-o strânse, ametit.

– Bună ziua, răspunse el. Îi trebui multă voință înainte să adauge: doctore Ferguson.

Capitolul 3

Cum era de așteptat, prima reacție a Margaretei față de Phil Barton fu una profesională. Uitându-se în ochii lui bântuiți și întunecați, se gândi că era bolnav și abia rezistă impulsului de a-l sfătui să se lase pe spate și să se relaxeze, fără să încerce să vorbească.

Într-adevăr, ridicase deja mâna într-un gest automat de a-i lua pulsul, când își aminti că, desigur, nu venise la ea în calitate de pacient. Venise să-l ia pe Kevin Standish, la cererea ei, ca să-l ducă înapoi la fermă. Privindu-l acum ușor îngrijorată, își dori să nu fi insistat atât să vină, căci paloarea lui era alarmantă.

– Presupun că… Trebuia să-i ofere ceva, chiar dacă nu era neapărat de datoria ei. Presupun că v-ar face bine o cană de ceai, domnule Barton. După un drum atât de lung, trebuie să fiți obosit… înfierbântat și plin de parf.

– Nu sunt obosit, dar cu siguranță, mi-e foarte cald și-mi imaginez că praful îl puteți vedea și singură. O cană de ceai mi-ar prinde bine.

Vorbirea lui avea un slab accent pe care Margaret ajunsese să-l accepte ca fiind australian. În afara tonului puțin tărăgănat, ar fi putut fi oricare din englezii educați pe care-i cunoscuse, iar aspectul său întărea ipoteza asta, mai degrabă decât ce știa despre el. Cămașa albă, pantalonii bine croiți și jacheta neagră pe care o purta pe braț reprezentau costumația obișnuită a unui englez, într-o zi caniculară. Margaret își imaginase că proprietarul unei ferme australiene de bovine s-ar putea îmbrăca mai practic, în pantaloni de călărie și cizme, cel puțin, dacă nu în cămașă kaki și în blugi.

În timp ce străbătură cărarea spre casă, văzu că nu purta nici măcar pălărie, deși observase că avea una pe bancheta din spate a mașinii.

Era un bărbat înalt, cu umeri lați și cu o construcție solidă; mergea cu grația unui atlet în apogeul condiției fizice. Totuși, în ciuda fizicului său splendid și a tenului frumos bronzat, în ochii de cunoscător ai Margaretei, părea să sufere de un oarecare șoc. Îl studie pe furiș în timp ce traversară grădina de alături, căutând un motiv care să-i sprijine convingerea instinctivă că ceva era în neregulă cu el.

Era extrem de atrăgător, observă ea cu calm, într-o manieră prăfuită, fundamental masculină. Fața lui era netedă, cu osatură proeminentă, pielea brăzdată de riduri fine, datorate expunerii excesive la soare. Era o față puternică, neșlefuită, cu o aură de aroganță, dar era puțin prea slabă și gura, sub mustața neagră, era neașteptat de sensibilă, cu colțurile arcuite în jos, de parcă nu obișnuia să schițeze zâmbetul pe care-l afișa acum.

Era și mai tânăr decât își închipuise, din descrierea lui Kevin… probabil trecuse puțin de treizeci de ani. Părul negru

încărunțise puțin pe la tâmple, dar era des, mai degrabă lung și, în contradicție cu hainele lui, foarte curat, dându-i o alură nepotrivită de pușlan, dar armonizându-se ciudat cu duritatea feței.

Nedumerită și nu prea mulțumită de rezultatul investigației, Margaret îl conduse în tăcere în sufrageria doctorului Bayliss. Martha tocmai servise ceaiul și, conștientă de prezența pacientului șefei, care încă dormea în cabinetul de alături, lăsase pe măsuță o cană de ceai în plus.

Margaret umplu cele două căni. Îi oferi una lui Phil Barton, invitându-l să ia loc pe scaun, și-i spuse:

– O să-i duc asta lui Kevin Standish, scuzați-mă, domnule Barton.

El se ridică politicos, ținându-i ușa:

– Cum se simte Kevin, doctore?

– A dormit toată după-amiaza, spuse Margaret și adăugă, conștientă de privirea ciudat de intensă pe care i-o aruncă: o să-l chem să stea cu noi, ca să puteți vedea cu ochii dumneavoastră cum a progresat.

– Nu! Cuvântul fu exploziv și Margaret îl privi uluită.

– Nu? Dar am crezut că…

– Dacă nu vă deranjează, i-o tăie Phil Barton, aș vrea să stăm de vorbă, doctore Ferguson.

– Să stați de vorbă cu mine?

– Da, răspunse el, pe un ton care nu accepta nici un refuz, apoi adăugă pocăit: dacă nu vă deranjează… mi-ați face o mare favoare.

Mai nedumerită ca niciodată, Margaret scutură din cap.

– Bineînțeles că nu mă deranjează, domnule Barton.

Era bolnav, decise ea, trebuia să fie; de asta vroia să-i vorbească. Ironie, după vraja care o forțase să stea degeaba, se

pomenea acum cu cel de-a doilea pacient… însă acesta nu va fi la fel de ușor de tratat ca primul. Rănile lui Phillip Barton nu erau fizice, erau răni ale sufletului și nu puteau fi vindecate cu câteva copci și cu un vaccin antitetanos.

– O chem pe Martha să-i ducă ceaiul și-mi mai torn și mie o cană. Revin imediat.

Rămas singur, Phil își trecu mâna peste frunte. Era umedă de transpirație și se simțea fără vlagă, stupefiat, aproape incapabil să raționeze. Sorbi însetat ceaiul.

Fusese un șoc s-o întâlnească așa pe fata aceasta, să revadă atât de neașteptat imaginea lui Mollie, când amintirea ei fusese atât de vie în sufletul lui. Își dădea seama că fusese mai mult decât stângaci și că se putea s-o fi alarmat, dar nu reușise să se abțină, nici să-și controleze limba. Obosit, se întoarse la scaunul său. Lăsând cana jos, își ascunse fața în palme, încercând din răsputeri să-și recapete cumpătul.

Era esențial să afle cât mai multe despre doctor Ferguson, să ajungă s-o cunoască, astfel ca să nu mai fie doi străini. Nu putea face asta în fața tânărului Kevin, n-o putea întreba așa cum vroia în prezența tânărului, și… se uită la ceas, ușor temător. Fetei i se va părea ciudat dacă stă prea mult, dar cumva trebuia să construiască relația lor pe o bază solidă, ca s-o poată revedea, ca să… Își trecu din nou mâinile peste față, iritat, dar nu mirat că tremura.

Vechile răni se deschiseseră din nou și durerea era insuportabilă. Phil suspină. Știa că-i va fi imposibil să se comporte firesc în preajma Margaretei Ferguson, indiferent ce încercări disperate va face, căci odată cu deschiderea rănii, năvăliseră și o mulțime de sentimente pe care le crezuse moarte și de care se crezuse incapabil până în urmă cu câteva minute.

O dorință înfrigurată, abia controlabilă, de a o lua în brațe îl făcuse să tremure când străbătuseră împreună grădina, mai devreme. Tot ce putuse să facă fusese să nu urle, să nu-i strige din străfundul singurătății lui pline de suferință, să se oprească și să-i înfrunte privirea, să-i dea mâna și să-l compătimească. În momentul acela de nebunie, aproape că i se adresase cu Mollie…

Tremura în căldura sufocantă a încăperii izolate. Cu nici un preț nu trebuia s-o sperie; acum c-o găsise, nu trebuia să riște s-o îndepărteze cu o acțiune precipitată, care ar putea-o face să-l considere dezechilibrat. Nu trebuia să afle ce simțea și de ce; pentru ea, era un străin pe care-l întâlnise întâia oară abia acum câteva minute. Trebuia să se poarte ca un străin: rezervat, cu grijă, cu formalitatea potrivită, chiar și atunci când îl privea cu ochii lui Mollie, făcând ca sângele să-i pulseze vehement în vene și inima să-i bată nebunește. Vocea, cu urma aceea vagă și atrăgătoare de accent scoțian, era numai a ei și părea mai tânără și chiar mai fermecătoare decât la telefon.

Auzindu-i pașii, Phil se scotoci prin buzunare și scoase tutun și foi de țigară. Își răsucea, aparent nepăsător, o țigară, când Margaret reveni în cameră; întrebând-o politicos dacă poate să fumeze, fața lui fu lipsită de expresie, nelăsând să se citească emoția.

Margaret își dădu consimțământul și-l urmări cu interes.

– Toți australienii preferă să-și răsucească singuri țigările, domnule Barton?

– Pe aici, da. Fumați, doctore? Ați vrea să încercați una?

– Adică s-o răsucesc eu? Nu cred că m-aș descurca.

– Vă arăt eu. Nu e greu, o dată ce prinzi mișcarea. Îi demonstră, experimentând un mic fior când degetele ei le

atinseră din greșeală pe ale lui, în timp ce-i arăta cum se procedează. Margaret privi cu un zâmbet reținut țigara cu formă oarecum ciudată rezultată din eforturile lor unite, dar îl lăsă să i-o aprindă și chiar se arătă încântată de gust.

– Mai vreți ceai, domnule Barton? Văd că l-ați băut pe tot.

– Mulțumesc, doctore, zâmbi el. E o zi toridă, nu-i așa? Trebuie să simțiți căldura, după ce ați trăit în Anglia.

– Da, puțin. Așteptă, studiindu-l, dar cum nu făcu nici o tentativă să rupă tăcerea, întrebă: despre ce vroiați să discutați cu mine, domnule Barton?

Erau atâtea lucruri, se gândi Phil, lucruri pe care tânjea să i le spună, întrebări pe care era nerăbdător să i le pună, dar era prea curând și n-ar înțelege. Trebuia să aibă răbdare, să aștepte momentul potrivit. Ca să se eschiveze de la subiect, începu să-i vorbească despre Kevin și Margaret îi răspunse cu o competență energică și profesionistă. Dar curând subiectul rănii lui Kevin fu epuizat și liniștea se instală din nou; Phil simți cum o roșeață stânjenitoare îi urcă în obraji.

– Se întâmplă că, începu el șovăitor, vroiam să vorbim despre o problemă personală. Mai exact… se întrerupse, ca un școlar rămas fără grai.

Margaret înțelese greșit motivul ezitării lui.

– Sunt medic, îi aminti ea, singurul de aici, din nefericire, poate, pentru dumneavoastră. Dar am o instruire completă și dacă pot face ceva pentru dumneavoastră, înainte ca doctorul Bayliss să se întoarcă, vă voi ajuta cu cea mai mare plăcere, dacă-mi veți permite.

Phil înghiți în sec. Credea că vroia să-l consulte ca pacient, și stânjeneala lui crescu. Și totuși… de ce nu? Ar fi o cale la fel de bună ca oricare alta de a o cunoaște; poate chiar îi va oferi

scuza perfectă ca s-o invite la Barton's Creek și cu siguranță, ocazia s-o revadă. Făcu o tentativă timidă de a zâmbi.

– Am dureri de cap, mărturisi el, destul de sincer, deși nu-i trecuse niciodată prin minte să consulte un medic.

– Mari? se interesă ea, cu interes.

– Sunt o pacoste. Nu că le-aș avea foarte des, desigur.

– L-am trimis pe Kevin la mașină, așadar cabinetul e liber acum. N-ați vrea să mergem înăuntru, domnule Barton, ca săvă pot examina?

– Să mă examinați? Sări ca ars. Dar n-o să fie nevoie, nu-i așa? Nu vreau decât niște pastile, ceva să iau când începe să mă doară capul. De ce…?

– Nu pot să vă prescriu nici un medicament până când nu vă fac un examen, domnule Barton, i-o tăie ea. Durerile dumneavoastră de cap pot fi doar rezultatul suprasolicitării ochilor. Pe de altă parte, poate fi un simptom pentru ceva mai grav. Îmi pare rău, dar trebuie să fiu sigură ca să vă pot ajuta.

Se aruncase cu capul înainte, se gândi Phil, fără tragere de inimă. Prost ce era, ar fi trebuit să prevadă… dar n-o făcuse și nu primea decât ce căutase cu lumânarea. Ar fi trebuit să știe că Margaret Ferguson era conștiincioasă și-și lua în serios slujba. Ursuz, se ridică și o urmă în cabinetul de consultații.

Examenul ei fu complet și minuțios. Contrar așteptărilor lui, consultul nu-l puse aproape deloc într-o situație jenantă. Comportamentul ei era rece și profesional, întrebările ei erau scurte și la obiect. Se trezi că-i spune lucruri despre el pe care nu le mai spusese nimănui, îi mărturisi slăbiciuni pe care în mod normal trecea prin dureri considerabile ca să le poată ascunde. Phil realiză că se simțea mai bine acum, că vorbise cu ea, că era relaxat și conștient că-și luase o piatră de pe inimă.

Simțea o plăcere ciudată și timidă la atingerea delicată a mâinilor ei, bucurându-se de apropierea ei, de mirosul îmbătător al părului ei, de fiecare dată când se apleca deasupra lui. Începu să observe anumite diferențe fizice între ea și Mollie – ochii ei erau mai depărtați și mai albaștri decât ai soției lui, pielea mai delicată, buzele mai moi și mai dornice să zâmbească.

Când examenul medical se încheie și Margaret se așeză în spatele biroului masiv al doctorului Bayliss, trebui să-și adune tot autocontrolul de care era capabil ca să nu se ducă s-o ia în brațe. În schimb, întrebă, aproape grosolan:

– Ei bine? Care e verdictul?

– Veți supraviețui, domnule Barton. Dar nu vă acordați o șansă cinstită, să știți. Vă spetiți muncind și nu dormiți suficient. Pentru un om de vârsta dumneavoastră, tensiunea nu e tocmai bună. Nu spun că e ceva periculos, dar ar putea deveni, dacă veți continua în ritmul acesta, muncind până la epuizare și mâncând tot soiul de prostii.

– Vă propuneți să mă puneți la dietă, doctore? sugeră Phil, amuzat.

– Da, răspunse serios Margaret. Și sper c-o veți ține, pentru că o să vă facă mai bine decât orice medicament. O să mă gândesc la o dietă și o să v-o trimit. O să vă dau și câteva tablete pentru durerile de cap; asta e rețeta – scria rapid – cu ce trebuie să vă prepare farmacistul. Și aș vrea să vă mai văd peste două săptămâni, dacă puteți veni.

Phil strâmbă din buze. Ei bine, cel puțin putea s-o mai vadă, chiar dacă abia peste paisprezece zile. Dacă o mulțumea, putea să ia pastilele și mixtura pe care i le prescrisese, dar dieta… oftă. Cerule, nu avea timp să-și bată capul cu diete;

mânca ce și când alegea bucătarul să-i servească. Adevărat, nu dormea destul, dar întotdeauna avea al naibii de multă contabilitate de făcut, și din moment ce-și petrecea ziua pe teren, trebuia să se ocupe de calcule noaptea. Oricum, nu mai dormea de mult bine, de la moartea lui Mollie; coșmarurile pe care le avea fuseseră suficiente încât să-l descurajeze să mai încerce. Fusese o vreme – nu chiar atât de recent – când lucrase într-adins nopțile, ca să evite chinurile care veneau odată cu somnul, amintirile, reproșurile amare care nu încetaseră niciodată să-l bântuie.

Parcă citindu-i gândurile, Margaret adăugă două rânduri la rețetă și apoi i-o întinse:

– V-am prescris un sedativ. Luați-l când vă este greu să adormiți. E destul de slab. Iar astea sunt pastilele pentru cap – sunt etichetate și nu se recomandă depășirea dozei.

– Bine, mulțumesc. Își aminti că venise la ea ca pacient și trebuia să-i plătească.

Ea acceptă fără nici un fel de reticență banii, dar adăugă, zâmbind:

– Sunt doar suplinitoarea; ăștia îi aparțin doctorului Bayliss, dar trebuie să spun că mă bucur că am reușit să câștig pentru el banii unui pacient personal. O urmări mirat cum pune banii într-o cutie de metal și o auzi spunând că el și Kevin Standish erau singurii pacienți pe care-i avusese de când venise. Dar nu trebuia să-i ceară nici o explicație; îi cunoștea mult mai bine decât ea pe cei de la Wollaton Springs și, uitându-se la ea, înțelese de ce.

– Ei bine, vă puteți baza pe noi pentru reclamă. Presupun că în curând or să vină în turmă la dumneavoastră.

– Sper, pentru că altfel o să-mi dau demisia.

– N-ați face asta, nu? Era șocat de propria vehemență și încercă s-o ascundă. Cel puțin, nu înainte de a lăsa o perioadă de probă.

– Nu, nu înaintea unei perioade de probă, domnule Barton.

Rezistând tentației aproape copleșitoare de a o săruta de rămas-bun, Phil plecă. Îl găsi pe Kevin așteptându-l. Tânărul nu se arătă deloc surprins de durata întrevederii cu noua doctoriță din Anglia, dar Phil era foarte conștient că era cu ochii pe el, când urcă la volan.

– Unde e mașina mea, Kev?

– Am lăsat-o cu Jim, la gară. Am încărcat marfa în asta, așa că m-am gândit că e mai bine să mergem cu ea. Pot să vin sâmbătă, cu mașina poștei și să o aduc pe a ta înapoi.

– Sâmbătă? De ce sâmbătă?

– Doctorița a spus că atunci trebuie să-mi scot copcile. M-a cusut foarte frumos, Phil. Cred că-și cunoaște bine meseria, nu?

– Da, încuviință Phil scurt. Întoarse camioneta și abia peste câteva minute își aminti că trebuia să treacă pe la farmacie, care era exact în direcția opusă. Ei bine, acum era târziu și oricum, nu vroia ca tânărul Kevin să afle că o consultase și el pe doctorița cea nouă. Putea să trimită rețeta cu mașina poștei, în loc să mai irosească timpul și să aștepte să i se prepare medicamentele. Kevin trebuia să ajungă în patul lui, iar contabilitatea aștepta să fie făcută.

Phil stătea relaxat pe scaunul lui, gândindu-se la întâlnirea cu Margaret Ferguson. Abia după câteva minute realiză că însoțitorul lui vorbea tot despre ea și deveni brusc mai înțepat.

– Ce ai spus? întrebă el.

– Doar că doctorița arată foarte bine. Nu ți s-a părut?

– Nu m-am gândit, se eschivă Phil.

– Ei bine, eu da. La început, n-am vrut să mă duc la ea, dar acum mă bucur c-am făcut-o! M-a tratat ca la carte, Phil. Dar… Ezită, uitându-se la șeful lui. Doar nu crezi că am avut ceva de-a face cu faptul că te-a chemat să mă iei, nu?

– Desigur că nu. Te cunosc mai bine de atât, Kev.

– Atunci, e bine, spuse Kevin, ușurat.

Călătoriră kilometri întregi, Kevin flecărind necontenit despre nimicuri.

– Spune, Phil, ai putea să-mi dai liber în weekend?

Preocupat de gândurile sale, Phil nu auzi de prima dată întrebarea. Înroșindu-se, Kevin repetă.

– Ei bine, nu văd de ce nu, începu Phil. Apoi, sesizând ceva neobișnuit în comportamentul jocheului, spuse cu suspiciune: de ce? Doar nu pui iar la cale vreo nebunie?

– Nici gând. N-am nevoie de toată duminica, așa că ți-aș putea aduce mașina până la prânz. Sâmbătă seara vreau să fiu liber.

– De ce?

– Aș vrea să rămân în oraș. E o petrecere dansantă, la biserică.

– Vrei să te duci la un eveniment social organizat de biserică? exclamă Phil, uluit. Se întoarse să se uite la băiat, nevenindu-i să creadă. Crescut cu regulile stricte din orfelinat, Kevin mersese regulat la biserică la început, după ce plecase de acolo, dar de când se maturizase, prezențele lui la slujbă se împuținaseră și se răriseră considerabil. Fără îndoială, tachinăriile și râsetele al căror subiect fusese la baracă

avuseseră de-a face cu asta, se gândi Phil, mustrat de conștiință. Ar fi trebuit să aibă grijă și n-o făcuse; băiatul fusese responsabilitatea lui, dar neglijase partea acesta a educației lui – nu-și bătuse capul. De la moartea lui Mollie, propria lui credință fusese zguduită și… expiră într-un suspin de regret și frustrare.

Contribuia cu o sumă anuală substanțială la întreținerea bisericii din Wollaton Springs, era adevărat, dar rareori mergea mai departe de gestul acesta de generozitate – pe care-l făcea pentru că tatăl și bunicul lui îl făcuseră la rândul lor și așteptau asta și de la el. Cu siguranță, în trecut făcuse puțin sau nimic ca să-și încurajeze oamenii să se ducă la biserică sau să participe la acțiunile pe care preotul le organiza pentru congregația lui – nici el nu se dusese, deși, ca și Kevin, crescuse cu reguli stricte. Poate prea stricte…

– Vorbești serios, Kev?

– Bineînțeles. Altfel, nu ți-aș fi cerut liber.

– Foarte bine. Du-te – și sper să te distrezi.

– Mulțumesc, eu… Phil, crezi că dacă aș invita-o pe doctorița Ferguson, ar merge cu mine? Nu cunoaște încă pe nimeni și poate aș sparge gheața pentru ea, le-aș arăta tuturor cum e.

Așadar, asta era! Șmecherul… Phil simțea cum furia îi clocotește în gât. O clipă, fu atât de furios încât nu putu să vorbească. Apoi, rațiunea se făcu auzită și reuși să schițeze un zâmbet. Doar pentru că Margaret Ferguson semăna izbitor cu răposata lui soție, nu însemna că avea vreo întâietate în ce o privea. Era o străină și trebuia să nu uite asta. Era extrem de ridicol să fie gelos pe Kevin Standish care, până la urmă, se comporta la fel cum ar fi făcut oricare alt tânăr, în situația asta.

De fapt, se purta mult mai bine decât majoritatea – vorbea deschis despre intențiile lui, cerea liber, era sincer și direct. Nu mai era un copil… Dumnezeule, avea douăzeci și doi de ani! Probabil, doar cu un an sau doi mai mic decât Margaret.

Zâmbetul îi pieri. Foarte puțini tineri de vârsta lui Kevin erau căsătoriți. Faptul că locuia și muncea în izolarea masculină de la Barton's Creek și nu la oraș, și nu întâlnea fete deloc era, până la urmă, nenorocul și nu vina lui. Așa că, dacă vroia s-o ducă pe doctorița Ferguson la o petrecere, ar fi un lucru al naibii de nedrept să-l împiedice… Drumul în față se deteriora brusc într-o serie de șanțuri. Conducând mai degrabă în viteză decât prudent, observă o fracțiune de secundă mai târziu. Frână brusc și întoarse volanul, dar camioneta, îngreunată de încărcătură, derapă și roțile se întoarseră de-a curmezișul, însă bordul înaintă câțiva metri, portiera din față zgâriindu-se de marginea drumului.

Înjurând cu voce tare, Phil reuși s-o controleze și opri. Îl auzi pe Kevin mormăind când se izbi de parbriz și se întoarse spre el, plin de căință.

– Kev… Dumnezeule, îmi pare rău, băiete! Nu eram atent; mă tem c-am lăsat-o să meargă singură. Ești bine?

– Desigur, sunt bine, nu-ți face griji. Dar fața jocheului era albă ca varul și Phil văzu că-și ținea strâns brațul rănit.

– Ți-ai lovit brațul, nu-i așa? întrebă, îngrijorat.

– Un fleac, strânse Kevin din dinți. Sunt o.k.

– Ți-ar fi fost mai bine dacă ai fi condus tu. Sări din cabină. Mă duc să văd care sunt avariile. Cred că am zdrobit o portieră. Ocoli camioneta, examinând-o cu atenție. Așa cum se temuse, una din portiere se îndoise, dar nu părea să fie nici o stricăciune serioasă. Încerca s-o îndrepte cu mâinile, când Kevin i se alătură.

– Phil – ridicase capul și privea în jur, adulmecând aerul – nu-ți miroase nimic?

– Să-mi miroasă ceva? Nu cred… ah, ba da! Înțepător și inconfundabil, mirosul neplăcut de ars îi umplu nările. Venea de departe, îl aducea briza ușoară, dar era perceptibil și Phil simți cum sângele i se retrage din obraji. Dumnezeule, un incendiu!

– La asta m-am gândit și eu. Unde, Phil? Doar nu casa bătrânului Snow Gyler!

– Unde altundeva? Phil sări în mașină și-i strigă jocheului să facă la fel. De pe pod, o să putem să vedem mai bine ce se întâmplă.

Kevin încuviință din cap, cu buzele strânse. Merseră repede, în tăcere, traversând râul; drumul urca pe pământ mai înalt și puteai să vezi la o distanță considerabilă pajiștile joase care marcau granița de est a proprietății Gyler. La început, nu avură ce să vadă; o perdea de copaci ascundea clădirile fermei și totul părea în regulă acolo, dar mirosul deveni și mai puternic, iar Phil acceleră.

Când ajunseră la gardul de graniță, nu zăriră decât un nor de fum alb-cenușiu care plutea deasupra copacilor. Venea dintr-o cavernă situată în dreapta clădirilor.

– Ăla e depozitul de furaje al lui Snow, nu?! exclamă Kevin.

– Exact. Și stabilimentul temporar pe care l-a făcut pentru iepele gestante. Dar cel puțin pare să fie singura clădire care a luat foc… Deschide poarta, Kev.

– Crezi că Snow e acolo, Phil, sau în oraș?

– Cred că trebuie să fie acolo. E devreme și nu ne-am intersectat cu el, nu?

– N-am observat, mărturisi Kevin. Sper că e acolo ca să se asigure că ies iepele. Dar dacă e doar depozitul de furaje, poate o să putem controla focul înainte să se răspândească. Ce zici?

– Se poate, dacă avem noroc. Dar se îndoia, în sinea lui. Din câte știa, depozitul de furaje era o construcție destul de solidă, dar grajdurile erau niște lemne atașate, cu o tablă de fier deasupra, pe care bătrânul Snow Gyler le încropise singur, cu ajutorul jocheului lui, aborigenul Billy Joe.

Ca majoritatea lucrurilor pe care Snow le făcea în ultima vreme, era o treabă de mântuială, menită să servească o nevoie temporară, și nu irosise nici timp, nici bani pe ea, în ideea că intenționa s-o înlocuiască la un moment dat, când își va permite. Dar, din moment ce bea regulat și scump, nu avea niciodată bani și așezământul temporar devenise, după un timp, o necesitate permanentă. Caii erau lumina ochilor lui; îi creștea și-i dresa singur, dar își mărise herghelia și ajunsese să n-o mai poată controla și să nu-i mai poată oferi condițiile corespunzătoare.

Odată, avusese un contract cu guvernul indian să le asigure cai pentru armată și poliție, dar recent începuse să crească și cai pursânge, pentru curse, și anulase contractul.

Snow Gyler era un bătrânel tare simpatic, dar ca vecin, era o adevărate pacoste. Nu-și supraveghea oamenii, adesea nici nu-i plătea și-și lăsa gardurile în paragină. Ca urmare, vitele lui hoinăreau departe de granițele lui și nu făcea nici cel mai mic efort să le împiedice sau să le recupereze – realmente, părea să nu-i pese prea mult ce se întâmpla cu ele, petrecându-și tot timpul cu caii lui.

Nu era primul lui incendiu. Obișnuia să fumeze din pipă și era neglijent cu ea; acum trei ani, aproape arsese de viu în

propria casă, adormind, după cum se credea, cu pipa aprinsă în gură. Era văduv și locuia singur, așa că Phil presupunea că avea o scuză. Singura lui fiică, Annie, o fată delicată, de șaptesprezece sau optsprezece ani, rămăsese infirmă în urma unei căzături de pe cal din copilărie, și acum era la o școală cu internat din Brisbane, unde era educată „ca o doamnă", cum spunea Snow. Venea din când în când să stea cu tatăl ei, dar Phil n-o mai văzuse de ani buni și și-o amintea ca pe o creatură măruntă, de nouă-zece ani, care o găsise pe mama lui. Ea…

– Uite! strigă Kevin. Gesticulă înainte și Phil văzu că o adunătură mică de oameni se strânsese în fața depozitului în flăcări. Înarmați cu găleți, formau un lanț până la râu. Treceau gălețile din mână în mână, dar eforurile lor nu aveau cine știe ce efect asupra flăcărilor. Cai înspăimântați galopau fără țintă, într-o direcție sau alta; printre ei erau și o iapă cu un mânz. Din grajdul alăturat se auzea nechezatul speriat al unui animal blocat înăuntru, speriat de apropierea pericolului, simțit mai degrabă decât înțeles.

Phil sări din mașină. Adresându-i-se primului om pe care-l întâlni, vru să știe unde era Snow Gyler, dar Kevin îl prinse de braț și-i arătă. Cum stăteau și priveau, o siluetă înnegrită, pe care o recunoșteai doar după claia deasă și murdară de păr alb, ieși împleticindu-se din anexă, trăgând după el un cal. Calul avea ochii acoperiți, dar devenise sălbatic din pricina spaimei, luptându-se să se elibereze din mâinile salvatorului, aproape doborându-l la pământ. Bătrânul îi dădu drumul și, înainte ca Phil să ajungă la el, dispăru înapoi în grajd, clătinându-se și înecându-se, evident aproape orbit de fum. Phil se duse după el, strigându-l, dar bătrânul fie că nu-l auzi, fie că alese să-l ignore.

Kevin încercă să-i avertizeze, însă vocea i se pierdu în hărmălaia generală și în zgomotul flăcărilor. Un bărbat uriaș ieși clătinându-se din clădire, aplecat de greutatea unui mânz pe care reușise să-l prindă în brațe. Se lovi de Phil și, recunoscându-l, întoarse capul în direcția din care venise.

– Nu vă duceți acolo, domnule Barton! O să se prăbușească din clipă în clipă. Acoperișul…

Acoperișul de fier improvizat se prăbuși cu o ploaie de scântei și Phil era conștient de căldura intensă care-i ardea fața și-l lăsa fără suflu. Dar nu se opri. Bătrânul Snow Gyler intrase înăuntru acum câteva clipe și cumva, trebuia să-l găsească. Oprindu-se doar o clipă ca să se orienteze, pătrunse în amalgamul înecăcios de fum și praf, bâjbâind orbește. Mai mult din noroc, degetele lui ajunseră în preajma brațului unui bărbat și știu că, printr-un miracol, Snow Gyler nu se dusese direct înăuntru și nu fusese zdrobit de acoperiș. Căzu în genunchi și-l prinse mai bine de umeri pe rănit, dar cu toate că-și adună toate puterile, nu reuși să-l miște.

Vocea puternică a lui Billy Joe se auzi din spate:

– Așteptați puțin, domnule Barton, cred că i-a căzut o grindă peste picioare. Dacă așteptați, încerc s-o dau la o parte.

Phil așteptă, abia conștient că altcineva se strecurase lângă el, dar nu știu cine, până nu auzi vocea lui Kevin.

– Du-te înapoi, Kev. Nu e nevoie de toți trei. Dar vocea lui era o șoaptă răgușită, lipsită de orice urmă de autoritate sau convingere, și Kevin nu se clinti. Apoi, Billy Joe îi anunță că mutase grinda și reușiră să-l scoată pe bătrân din fum.

Afară, în sfârșit la aer curat, Phil se clătină, inspirând cu lăcomie. Nu putea să vorbească sau să vadă, nu putea decât să stea acolo, gâfâind și tușind. Auzi o sirenă – cineva trebuie să

fi chemat între timp pompierii. Când vederea i se limpezi, se uită la omul pe care-l salvaseră și nu-și putu reține un fior de groază la ce văzu.

– Kev… presupun că ai fi capabil să iei camioneta și să aduci doctorul aici, nu? Mă tem că Snow o să aibă nevoie de ea.

Kevin își trecu o mână peste ochii înroșiți. Încuviință din cap și fără o vorbă, se îndreptă spre mașină.

Phil se aplecă deasupra lui Snow și, pentru prima dată, se trezi dorindu-și ca doctorul Bayliss să nu-și fi lăsat cabinetul pe mâna Margaretei Ferguson. Ce putea face o fetișcană proaspăt sosită din Anglia pentru un om atât de grav rănit, cum părea să fie Snow? Și totuși, așa cum îi amintise ea mai devreme, era doctor, singurul disponibil. Își ținu respirația și se întoarse spre jocheul-șef.

– Ar fi mai bine să-l ducem în casă, Billy Joe. Presupun că-i putem lăsa pe pompieri să se ocupe de restul.

Fața neagră și plată a lui Billy Joe era lipsită de orice expresie. Se aplecă și ridică fără nici un efort trupul mărunt al șefului său în brațele sale uriașe, dar atente ca ale unei femei, în ciuda forței lor.

– Pot să-l duc eu, domnule Barton. Dar poate ar trebui să vă duceți dumneavoastră înainte.

– De ce?

– Ca s-o avertizați pe domnișoara Annie, domnule Barton. S-a întors acum două zile, să aibă grijă de casă pentru tatăl ei. O să fie un șoc urât pentru ea… să-l aducem așa.

Phil se zgâi câteva clipe la el, uluit.

– Așa e, mă duc. Dar ar fi mai bine să faci o targă pentru domnul Gyler, în caz că și-a rupt vreun os.

Îl lăsă pe bătrân în grija lui Billy Joe și plecă spre casă.

Capitolul 4

La fel ca restul proprietății Gyler, casa stătea să se dărâme și fusese prost reparată, iar grădina era o adunătură de buruieni. Apropiindu-se în fugă, Phil fu uluit de semnele de neglijență pe care le vedea pretutindeni. Nu era greu să găsești muncitori și nu era nevoie să lași totul să se ducă pe apa sâmbetei, așa cum făcuse Snow, doar pentru că-i era greu să dea ordinele necesare oamenilor săi. Billy Joe era un om de ispravă și un muncitor conștiincios, sau cel puțin fusese, până când îl luase Snow. Acum, probabil că era la fel de leneș și de neglijent ca și șeful său – deși, Phil trebuia să recunoască, judecând după nepăsarea de mai devreme față de siguranța proprie, nu-i lipsea curajul. Și, evident, îi era devotat neghiobului bătrân pe care-l servea; delicatețea și grija cu care-i ridicase trupul inert fuseseră ciudat de impresionante, la fel și neliniștea pentru fiica acestuia.

Amintindu-și misiunea lui, Phil încetini la pas. Nu avea nici un rost să sperie un copil; trebuia să-i dea vestea despre tatăl ei cu grijă și fără grabă, s-o pregătească pentru șoc. Ca s-o mai

liniștească, putea să-i spună că-l trimisese pe Kevin după doctor și vor sosi în curând.

Aruncând deoparte scaunul șubrezit care-i stătea în cale, traversă veranda și intră în întunericul răcoros al casei izolate. La început, în contrast cu lumina puternică de afară și cu ochii încă afectați de fum, nu văzu mare lucru, dar apoi privi în jur, cu dezaprobare crescândă, la camera abia mobilată și scoase o exclamație de dezgust. Carpeta era ruptă și murdară, încăperea avea miros de mucegai și rămășițele unui prânz încă zăceau aruncate pe masă, iar pe o cârpă pătată se înălța un munte de vase nespălate.

Ce fel de fată era fiica lui Snow Gyler, de lăsase camera în halul acela? Era deja de două zile acolo, din spusele lui Billy Joe, și chiar dacă fusese crescută „ca o doamnă“ la internatul ei din Brisbane, cu siguranță nu era decât un motiv în plus ca să încerce să pună ceva ordine în orânduielile tatălui, în loc să permită, după cum se părea, ca haosul acela să persiste.

Trecu de masă, deschise un geam și, trezindu-se într-un hol cu o scară care ducea la etaj, strigă nerăbdător numele fetei.

– Annie! Annie Gyler… ești acolo?

Câteva clipe, nu primi nici un răspuns, apoi de la etaj se auzi un ecou:

– Sunt aici. Cine e? Cine mă caută?

– Sunt Phil Barton, de la Barton's Creek. Poți să cobori? Trebuie să-ți spun ceva.

– Să-mi spuneți ceva?

– Da. Grăbește-te, te rog… e urgent.

– Bine. Imediat. Vocea fetei era plăcută și părea cultivată, dar în ciuda promisiunii, trecură aproape cinci minute înainte să-și facă apariția.

Urmărind-o cum coboară scările, Phil n-o recunoscu. Crescuse și se dezvoltase și, așteptându-se să vadă fetița silfidă pe care și-o amintea, se zgâi neîncrezător la ea. Era posibil ca tânăra aceasta frumos îmbrăcată, echilibrată și sigură pe ea să fie fetița invalidă a lui Snow, ale cărei picioare șchioape necesitaseră cârje de la o vârstă fragedă? Acum mergea cu ușurință, stătea dreaptă și abia dacă se mai observa că șchiopătează; obrajii îi erau plini de vitalitate, avea tenul sănătos bronzat; părul negru era întins și tuns după ultima modă. Ajungând la parter, îi întinse mâna cu gravitate.

– Domnule Barton? Ce drăguț să vă reîntâlnesc. A trecut mult timp, nu-i așa?

Phil acceptă mâna mică, amintindu-și prea târziu că a lui era înnegrită de fum. Dar înainte să și-o poată retrage, fata spuse:

– Oh, Dumnezeule, sunteți rănit, nu-i așa? V-ați ars mâinile. Îmi pare atât de rău. Presupun că i-ați ajutat să stingă focul…

– Da, am încercat, dar…

– Ați fost foarte amabil. Pompierii abia acum au ajuns, nu? Am auzit sirena. Apoi, ca și cum scăpaseră deja de incendiu, făcu un semn către scări. Probabil, vreți să vă curățați. Vă rog, folosiți baia noastră, domnule Barton… e sus, în capul scărilor. O să vă fac un ceai, cât timp faceți un duș, și mă uit să văd dacă găsesc vreun unguent pentru mâinile dumneavoastră.

Phil realiză mirat că nu întrebase de tatăl ei, nici de pagube sau de soarta prețioaselor iepe ale bătrânului. Încercând să nu fie prea aspru sau critic, spuse:

– Domnișoară Gyler, am venit înainte, să te previn… îl aduc aici pe tatăl tău. Mă tem că a fost rănit… destul de grav.

Expresia fetei nu se schimbă. Întrebă, indiferentă:

– Cât de grav, domnule Barton?

– Ei bine… Negăsindu-și cuvintele, ridică din umeri. Cât de blând putu, îi povesti ce se întâmplase. Nu știu sigur, bineînțeles, dar cred că și-a fracturat ambele picioare. Și e în stare de șoc. Va trebui instalat imediat în pat.

– Patul lui e pregătit, domnule Barton.

– Unde e camera lui?

Îl conduse în tăcere la primul etaj. Deschizând o ușă, îi arătă:

– Aici doarme. Și dacă e un dezastru, așa îi place lui. Toată casa e un dezastru. E dezgustător, e ca… o cocină! Și se așteaptă să stau aici.

Phil intră în cameră. Ca și la parter, era o dezordine indolentă; patul mare și demodat era nefăcut, așternuturile erau murdare. Întrebă, controlându-se cu greu:

– Ai niște așternuturi curate? Nu-l putem pune în astea. În afară de asta, am chemat doctorul… gândul de a-i cere Maragaretei Ferguson să trateze în condițiile acelea un pacient îl făcu să se scuture. Se aplecă și trase cuvertura. Fac eu patul, dacă-mi aduci așternuturile.

Annie Gyler plecă fără o vorbă. Se întoarse cu un braț de așternuturi și le lăsă pe podea, fără să încerce să-l ajute pe Phil. Cu buzele strânse, își continuă treaba, evitând privirea ei.

– Cred că mai bine te-ai duce jos să vezi dacă Billy Joe l-a adus pe tatăl tău. Și oamenii or să vrea ceai, să știi… mult ceai.

– Bucătarul nostru o să aibă grijă de asta, domnule Barton.

Tonul ei îl irită pe Phil, dar își păstră cumpătul.

– Bucătarul o să-l trimită pe Billy Joe aici, sus, cu tatăl tău?

– Da, așa cred. Amândoi știu unde doarme.

– Domnișoară Gyler… Phil ezită, nervos, în ciuda aparentei ei nepăsări, ca să n-o supere. Poate că nu m-am făcut bine înțeles. Tatăl tău este foarte grav.

– Da, știu. Vorbea calm, fără emoție. Mi-ați spus deja. Dar e numai vina lui. El a pus focul. Bea aici, în casă. Eu… oh, mi-a făcut greață să-l văd și i-am spus să se ducă în altă parte. S-a dus la depozitul de furaje și Billy Joe spune că trebuie să fi lăsat vreo țigară aprinsă. Sau pipa. A mai făcut asta și altădată, știți? E neglijent.

Rămas perplex, Phil se uită la ea. Mâinile începeau să-l doară puțin; probabil își julise pielea în încercarea de a curăța patul.

– Bine, atunci, e vina lui, spuse iritat. Dar și-a riscat viața încercând să scoată iepele afară și s-a rănit. Asta nu înseamnă nimic pentru tine? Până la urmă, e tatăl tău.

– Da. Făcu un gest de aversiune. E tatăl meu, domnule Barton, dar nu pot face nimic în privința asta, nu? La fel cum nu pot face nimic să-mi schimb sentimentele față de el.

– Care sunt sentimentele tale pentru el? Regretă întrebarea de cum i-o puse, căci îi răspunse cu o vehemență care-l îngrozi.

– N-am cuvinte să vă spun cât îl urăsc, domnule Barton! Aș vrea să nu fiu nevoită să stau cu el. Mi-e rușine cu el și… oh, la ce bun să încerc să vă explic ce simt? N-ați înțelege.

– Nu, cred că nu. Spre ușurarea lui, auzi voci în holul de jos și, ducându-se la ușă, văzu că Billy Joe și celălalt începeau să urce scările. Îl purtau pe Snow între ei, pe o targă. Cum se simte?

– Nu atât de bine, domnule Barton. Îl aducem sus, nu?

– Da. Patul e pregătit. Phil se uită la fiica lui Snow, dar ea se întorsese cu spatele, aparent destul de dezinteresată. Chiar

și când cei trei îl așezară cu grijă pe pat pe bătrân, nu se întoarse și nu dădu nici un semn că era conștientă de prezența lui în cameră.

– Dacă vă descurcați, cred că cel mai bine ar fi să mă întorc la incendiu, domnule Barton, spuse Billy Joe. Ați trimis după doctor, nu?

– Da, confirmă Phil. Se uită la fața lui Snow și oftă. Bătrânul era inconștient și evident, foarte bolnav; respira greoi și aspru, iar pielea îi era rece și umedă. Știa de-ajuns încât să-și dea seama că Snow era într-un șoc profund și, acoperindu-l cum putu mai bine, se duse la baie să caute apă caldă și săpun cu care să încerce să-l curețe.

Annie Gyler rămase la fereastră; nu se oferi să-l asiste, dar când Phil îi ceru un foarfece și o cămașă curată, i le aduse și urmări cum taie hainele sfâșiate ale tatălui ei și cum îl îmbracă. Snow gemea încet, dar nu deschise ochii. Phil nu știa dacă să încerce să-i dea vreun stimulent, dar în cele din urmă renunță. Exista pericolul să se înece, cum nu era pe deplin conștient, și în orice caz – se uită la ceas – doctorul trebuia să sosească din clipă în clipă. Cunoscându-l pe Kevin, știa că va face tot posibilul să ajungă cât mai repede.

– Domnule Barton… Vocea lui Annie Gyler era destul de echilibrată. Credeți c-o să moară?

Furios pe ea, Phil uită de dorința lui de mai devreme de a o proteja.

– Tu ce crezi?

– Nu știu. Nu am nici o experiență cu bolile. Vă întreb pe dumneavoastră.

Phil își controlă nervii care începeau să fiarbă.

– Ei bine, eu unul, nu-i dau prea multe șanse. Dar poate doctorul va reuși să-l salveze. Va trebui să sperăm, nu?

– Nu știu. Tonul ei exprima adevărată uimire. Veni lângă Phil, uitându-se încruntată la tatăl ei. Pentru binele lui, poate ar fi mai bine să moară. Ce a făcut cu viața lui, dacă stăm să ne gândim? Asta era o proprietate bună, pe vremuri, domnule Barton, dar tata a lăsat-o de izbeliște… nu-i pasă și nici nu încearcă, știți foarte bine. Profitul pe care-l scoate îl cheltuiește pe băutură. Acum, nu mai e niciodată treaz… începe să bea chiar de dimineață. Și vedeți și dumneavoastră cum trăiește. Arătă scurt prin cameră. Își îndepărtă privirea de la tatăl ei și Phil văzu că buza de jos îi tremura incontrolabil. Dintr-o dată, îi păru rău pentru ea. Luând-o de brat, o conduse deoparte, unde bolnavul nu-i putea auzi.

– Uite, Annie, spuse cu blândețe, n-ai dreptul să-l judeci, nu?

– Nu? Întrebarea ei directă și plină de amărăciune era deconcertantă. Cine e mai îndreptățit decât mine? Eu sunt cea care trebuie să stea cu el, eu sunt cea pe care toată lumea o știe ca fiică a lui, domnule Barton… cea pe care o compătimesc și o disprețuiesc! Lui nu-i pasă dacă lumea îl disprețuiește, dar mie da.

Phil văzu că plângea. Scose batista din buzunar și i-o oferi.

– Oricum, tatăl tău a făcut tot ce i-a stat în putință să te crească bine. A avut grijă să primești o educație bună, la o școală de primă mână, ți-a plătit un tratament de specialitate, nu? Și…

– De ce n-ar fi făcut-o? Măcar atât îmi datora!

– Oare? Trebuie să fi implicat multe sacrificii pentru el.

Își ridică brusc privirea spre el, furioasă și revoltată.

– Din vina lui am rămas infirmă, domnule Barton. Poate că nu știați… dar așa a fost. A vrut să călăresc la fel de bine cum obișnuia el… oh, avea un fel de obsesie. La numai unsprezece ani, m-a urcat pe mânz nedresat, cu toate că știa că-mi era foarte frică și că nu eram în stare să mă descurc. Mânzul a luat-o la goană și nici măcar n-a încercat să-l oprească… mi-a spus că trebuie să învăț să-l stăpânesc. Călărea în urma mea, strigându-mi ce să fac, cu toate că paralizasem de frică și nu i-aș fi putut urma sfaturile, chiar dacă aș fi vrut. Annie se întrerupse și revolta i se transformă în pură teroare, de parcă ar fi retrăit calvarul de demult. În cele din urmă, continuă ea, calul a căzut și s-a rostogolit peste mine. Drept consecință, mi-am petrecut următorii doi ani în spital, zăcând pe spate, într-un mulaj din ghips și făcând câteva operații care nu m-au ajutat prea mult. Știți cum eram atunci, trebuie să vă amintiți.

– Da, recunoscu Phil, îmi amintesc, Annie. Se simțea stânjenit și-și dorea nespus ca Margaret Ferguson să sosească. Ea va ști mai bine decât el cum să trateze cu fata aceea ciudată și înrăită, cum să-i vorbească. Își dorea s-o fi putut lăsa cu tatăl ei, dar știa că era imposibil. Bătrânul putea să-și recapete cunoștința și nu putea fi sigur că-l va ajuta… poate că atitudinea ei față de el nu era întru totul nejustificată, dar… oftă. Era nefirească. Era fiica lui Snow; l-o urî, așa cum pretindea, dar era un fapt că era singura lui rudă.

Snow Gyler se mișcă, murmurând ceva în barbă și întorcându-și neliniștit capul. Phil îl privi cu neliniște:

– Snow? Cum te simți, hm? Pot să te ajut cu ceva?

Nu primi nici un răspuns. Din spatele lui, Annie spuse tăios:

– Nu vă poate auzi, domnule Barton. E inconștient.

– Nu, încuviință Phil. Se întoarse spre ea. Ai tu grijă de el aici, dacă doctorul spune că nu trebuie să-l mutăm?

Spaima ei nu putea fi confundată.

– Va trebui să-l mutăm, se forță ea. La spitalul din Lomas.

– S-ar putea să fie imposibil. Mă îndoiesc că ar face față călătoriei, în starea în care se află.

– Atunci, doctorul Bayliss o să-l ia la el acasă. Mai face asta câteodată, știți, dacă un pacient e foarte bolnav…

– Doctorul Bayliss nu e în oraș, Annie. Are un suplinitor, o femeie doctor pe nume Margaret Ferguson, și… Auzi o mașină afară. Ușurat, se duse la fereastră să vadă camioneta. Observă că doctorița Ferguson era la volan, Kevin alături de ea, plin de el, cu brațul bandajat și legat de gât. Urmări cum coboară și, în ciuda eforturilor sale, pulsul îi crescu uitându-se la chipul familiar al Margaretei. Lângă el, Annie își ținu respirația și-și dădu seama că și ea recunoscuse asemănarea cu Mollie. Dar fata nu spuse nimic. În schimb, se scuză politicos și se duse să-i întâmpine pe nou-veniți. Phil așteptă, ascultându-le vocile din hol. Apoi se auziră pași urcând pe scări și Margaret Ferguson intră singură în cameră. Se duse spre ea, așteptându-se, absurd, să se întindă să-i primească sărutul, dar îngheță din cale-afară, dezamăgit, când ea îi spuse, pe un ton profesional:

– Am auzit că ai avut grijă de pacient, domnule Barton. Cum se simte?

– E încă inconștient, mă tem… și pare să fie în stare de șoc. N-am putut face prea multe pentru el.

Margaret îl lăsă deoparte geanta și se aplecă deasupra trupului neclintit al lui Snow, căutându-i pulsul cu ochi cunoscători. Phil o urmărea, impresionat de competența și precizia mută a mișcărilor ei. Examenul fu blând, dar minuțios. Când termină, se uită cu seriozitate la Phil.

– Domnule Barton, omul acesta e într-adevăr foarte grav rănit. Ar trebui internat în spital, dar în opinia mea, n-ar fi bine să încercăm să-l mișcăm, cel puțin o zi-două, când poate va putea suporta mai bine. Deci, va trebui să rămână aici și va trebui să fac tot ce pot pentru el, cu resursele foarte limitate pe care le am la dispoziție. Dar voi avea nevoie de ajutor. Am să-i pregătesc acum o transfuzie și o să-i dau puțină plasmă de sânge, pe care am adus-o cu mine, ca să combat șocul. După aceea, îi voi curăța arsurile, ceea ce va dura destul de mult.

– Poți conta pe mine să te ajut cu tot ce pot. Nu știu prea multe, din nefericire.

Margaret îi zâmbi și căldura zâmbetului ei făcu să-i bată inima mai repede.

– Pot să-ți spun ce să faci, desigur, și pot să-ți accept bucuroasă oferta – dar cum rămâne cu fiica lui? N-ar putea să mă asiste ea? Adică, asta nu e responsabilitatea ta, nu?

– Ei bine, cred că, în calitate de cel mai apropiat vecin al domnului Gyler, depinde de mine. Dacă te poți descurca și cu asitența mea neexperimentată, doctore Ferguson, te ajut bucuros. Fata e foarte tânără și a fost un șoc pentru ea. Cred că ar fi mai bine dacă am putea, pe cât posibil, să nu depindem de ea.

– Tu știi mai bine, domnule Barton. Trebuie să spun că nu mi s-a părut câtuși de puțin șocată, dar… Margaret dădu din umeri și-și luă geanta. Primele cuvinte pe care mi le-a adresat au fost să-l mut pe tatăl ei de aici și nu mi s-a părut să conteze unde-l duc, atât timp cât nu stă aici. Oricum, dacă n-o să te rețină prea mult, ajutorul tău ar fi inestimabil. Dar înainte să începem, te-aș putea ruga să duci instrumentele astea la bucătărie, să fie fierte?

– Desigur. Altceva îți mai trebuie?

– Destul de multe, mă tem. Îi zâmbi scurt, jenată. O să am nevoie de apă fiartă, prosoape, o țesătură impermeabilă, dacă se poate, o soluție salină cinci la sută. Margaret îi explică pe îndelete cum s-o prepare și Phil încuviință. Mai târziu, va trebui să-i pun ambele picioare în ghips. Tibia dreaptă e fracturată sigur și cred că și glezna stângă. Dar nu trec la ghips până nu-l scot din șoc și nu mă ocup de arsuri. Vreau să-i umezesc pantalonii ca să-i eliberez picioarele și să-i curăț și să-i tratez arsurile. Am toate soluțiile care îmi trebuie, iar pudra de penicilină și sulfonamidă va minimiza riscul de infecție. Dar o să-i pun imediat transfuzia și o să-i fac o injecție cu morfină. Cel mai urgent, am nevoie de instrumentele acelea sterilizate și de soluția salină, domnule Barton… În timp ce vorbea, mâinile i se mișcau ocupate, scoțând ustensilele din geantă. Ai o baie unde le pot curăța?

– În capul scărilor, îi spuse Phil. O conduse, plăcut surprins să găsească săpun și prosoape curate deja pregătite.

Când se întoarse de la bucătărie cu câteva din lucrurile pe care i le ceruse, Margaret era îmbrăcată în halat și purta o mască și aparatul pentru transfuzie era deja instalat. Lucra

absorbită la pacientul ei și nu-l auzi când îi vorbi. Apoi, fără să se întoarcă, îi dădu instrucțiuni scurte, dar detaliate cu grijă, și Phil se trezi ajutând-o de parcă ar fi avut ani întregi de practică în domeniu. Admirația lui pentru ea crescu pe măsură ce lucrau; cumva, nu se așteptase să fie atât de competentă cum se dovedea, în ciuda… expiră, oftând. Poate din cauza asemănării cu Mollie.

Timpul trecu fără ca vreunul din ei să-și dea seama. Phil urmărea și se minuna văzând cum obrajii bătrânului își recapătă treptat culoarea. Își recăpătase cunoștința, vorbea coerent și apoi, amețit de sedativul care-i fusese administrat, căzu în cele din urmă într-un somn adânc, după ce Phil îi răspunsese la întrebările neliniștite privitoare la cai și la incendiu.

Kevin veni în camera bolnavului, fără legătura de gât, cu părul roșu într-o dezordine sălbatică, să le spună că incendiul fusese stins și că erau ocupați tot restul zilei cu „curățatul mizeriei". Evitând privirea lui Phil, se oferi să-l elibereze.

– E ceva de mâncare jos, Phil, dacă ți-e foame. Și m-am gândit că și doctorul ar putea să vrea o cană de ceai. Stau eu cu bătrânul Snow, cât vă duceți voi jos.

Dar Margaret scutură ferm din cap.

– N-ar trebui să te lupți cu focul, cu brațul ăla al tău, domnule Standish.

– Brațul e în regulă, deja uitasem de el. Ce face bătrânul?

Spre exasperarea uluită a lui Phil, Margaret spuse, plină de compasiune:

– Mă tem că nu răspunde prea bine. De asta nu vreau să-l las. Poate – se uită pe rând la cei doi bărbați – ar trebui s-o anunțăm pe fiica lui. E jos, domnule Standish?

– Da. Vrei să-i spun eu?

– Da, dacă ești amabil. Spune-i că doarme, dar poate să-l vadă, dacă vrea.

După ce Kevin plecă, Phil își scoase masca pe care o purtase la gură.

– Nu crezi că răspunde prea bine, doctore?

– Nu, răspunse ea scurt.

– Dar arată mai bine decât la început. Și doarme ca un prunc.

– Ăsta e efectul morfinei, oftă ea. Și, desigur, transfuzia cu plasmă a ajutat. Dar sunt îngrijorată în privința lui. Tensiunea e mică și inima pare să cedeze. Dacă l-am fi dus la spital și i-am fi putut da oxigen, am fi avut mai multe șanse. Într-un spital bine dotat sunt atâtea lucruri pe care le-am putea încerca, atâtea resurse de rezervă. Dar aici… Se aplecă deasupra pacientului ei, încruntată.

După câteva clipe, se duse la fereastră. Era întuneric acum; pe cerul nopții străluceau stelele. Cu spatele la Phil, Margaret continuă cu o voce joasă și tristă:

– Înainte să vin la Wollaton Springs, am fost avertizată asupra condițiilor. Am știut că va trebui să lucrez fără un spital, că va trebui să improvizez, să fac tot posibilul cu echipamentul disponibil. Aveam un anternament bun, credeam că pot face ce mi se cere. Acum… Phil văzu că mâinile i se strânseseră în pumni.

– Ai făcut tot ce ar fi putut face orice alt doctor, o consolă el.

– Oricum, spuse ea, întorcându-se cu fața la el, mă tem că nu va fi suficient.

– Vrei să spui că – Phil avu grijă să-și calmeze vocea – vrei să spui că bătrânul Snow o să moară?

– Nu cred că mai pot face nimic să împiedic asta. Este atât de slăbit, domnule Barton.

Phil își puse mâinile pe umerii ei. Era mișcat de zbuciumul ei sufletesc și de-abia se putu abține să n-o tragă în brațele lui, s-o lase să plângă la pieptul lui așa cum ar fi făcut Mollie într-o situație similară.

– De ce nu te duci jos să bei un ceai? îi sugeră el cu blândețe.

Margaret scutură din cap și Phil văzu lacrimi strălucind în ochii ei. Din nou trebui să-și adune tot autocontrolul ca să n-o sărute.

– Chiar tu ai spus că nu mai poți face nimic, și Dumnezeu știe, trebuie să fii obosită. Nu te-ai cruțat, ai muncit ca o sclavă de când ai ajuns aici. Dacă nu te duci jos, cel puțin lasă-mă să-ți aduc ceva aici.

– Bine, mulțumesc, domnule Barton.

– N-ai putea să-mi spui Phil? Având în vedere prin câte am trecut împreună, chiar trebuie să fim atât de oficiali?

– Nu, desigur, eu… mulțumesc, Phil. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

– Ai fi găsit pe altcineva, îi spuse el cu amărăciune. Îi zâmbi, o strânse ușor de umăr și porni spre ușă. Mă duc să-ți aduc ceaiul acela, Margaret. Mai vrei ceva?

– Fata, fiica lui. Ar trebui să vină la el.

– O să-i spun, promise Phil.

Dar Annie Gyler refuză cu hotărâre. Surprinzând privirea lui Kevin, Phil nu insistă.

– N-are nici un rost, Phil… am încercat cât am putut, dar nici nu vrea să audă. Îl urăște de moarte pe bătrân, nu-i așa? Și îți spun, n-a mișcat nici un deget pe aici. Nu pare să vrea să ajute, nu?

– Nu, răspunse Phil. Dar presupun că ea consideră că are un motiv întemeiat, așa că nu e treaba noastră să intervenim. Cred că vom rămâne aici peste noapte. Ce-ți face brațul? Vrei să te duci acasă?

– Nu. Brațul e în regulă, nu-ți face griji. Deși – Kevin zâmbi cu maliție zitate, dezarmant – mi se pare că norocul e de partea ta, fiind asistentul doctoriței. Aș fi bucuros să te scutesc de muncă, dacă vrei să te duci acasă.

– Nu vreau, mulțumesc. Conștient de înțepătura nejustificată de gelozie, Phil luă cănile și o farfurie cu sandvișuri și se întoarse în camera bolnavului. Era absurd, știa; oricum, închise cu ușurare ușa dormitorului lui Snow și puse tava pe masă. Poftim, o invită el. Vino și relaxează-te zece minute. O meriți. Îi trase un scaun și așteptă.

– Domnișoara Gyler? întrebă Margaret, așezându-se.

– Nu. E o poveste mai încurcată. Vrei să-ți spun?

– Te rog. Bău recunoscătoare ceaiul fierbinte și tare și ascultă în tăcere. Înțeleg. Asta explică mai multe lucruri care mă nedumereau – lipsa lui de vigoare și condiția lui generală. De când bea regulat?

– Oh, de mulți ani. De când îl știu. Cred că a început să bea când a murit soția lui; asta înseamnă… cât? Când Annie avea patru sau cinci ani și acum are optsprezece.

Margaret se ridică, lăsând neatinse sandvișurile și se întoarse la capătâiul lui Snow.

– Bietul bătrân! Trebuie să fie îngrozitor pentru el să știe că e responsabil pentru accidentul fiicei lui și să știe că încă-l urăște, după atâția ani. Mă întreb dacă ar vrea să-l salvez, dacă aș putea.

– Ciudate cuvinte pentru un doctor.

– Oare? Da, poate că da. Oh, nu-ți face griji, iau foarte în serios jurământul lui Hipocrate și știu că datoria mea e să păstrez viața, dacă-mi stă în putere. Asta simplifică lucrurile, nu? Nu trebuie să gândești sau să judeci, ci doar să faci tot ce poți și… să te rogi, desigur. Dumnezeu are decizia finală. Mă tem că acum nu mai putem decât să ne rugăm pentru domnul Gyler, domnule Bar… Phil. Se stinge încetul cu încetul și chiar dacă am fi la spital, mă îndoiesc că am putea face vreo diferență notabilă. Nu are putere și nici nu încearcă să lupte… Îngenunche lângă pat, își plecă o clipă capul și apoi se ridică, îndreptându-se brusc spre ușă. Trebuie să mă curăț din nou, înainte să ating pansamentele. Te duci să vezi dacă au pregătit soluția salină?

– Da, desigur. Phil se întoarse la bucătărie. O întâlni din nou pe Annie Gyler când se întorcea, dar îl ignoră, trecând pe lângă el ca și cum n-ar fi conștientizat prezența lui, sau oricum îi era indiferentă. Vru s-o strige, dar se răzgândi. Știa care era starea tatălui ei și nu mai era nimic de spus.

El și Margaret vegheară alte două ore la căpătâiul bătrânului. Snow stătea neclintit în patul mare și demodat și viața i se scurgea încet. Cineva, Phil nu era sigur cine, dar credea că Billy Joe, trimisese după preot, care sosi puțin înainte de zorii zilei. Îl lăsară singur cu muribundul și el fu cel care-i chemă înapoi, înainte de sfârșit.

– E conștient, spuse preotul, și întreabă de tine.

– De mine? îngână Phil, surprins și mișcat. Intră în camera mare și întunecoasă și văzu că ochii bătrânului erau deschiși și că zâmbea. Vocea îi era foarte slabă și trebui să se lase pe vine ca să-l poată auzi.

– Domnule Barton. Nu cred c-o să rezist. Nu era nici o temere în vocea șoptită, doar regret. Ai fost… un vecin foarte bun și aș vrea să știi că… apreciez. Și tot ce ai făcut aici, în seara asta.

– Uită, îl rugă Phil, dar Snow Gyler scutură din cap cu vigoare neașteptată.

– Nu uit. Dar mai e ceva… o favoare pe care trebuie să ți-o cer. Ai putea să spui că… e ultima favoare pe care o voi cere.

O idee despre ce era pe cale să-i spună se născu amenințătoare în creierul obosit al lui Phil, dar întinse mâna și o strânse pe cea bandajată a lui Snow. Deasupra capului lui, întâlni privirea lui Margaret și se trezi uitându-se din nou în ochii albaștri care ar fi putut fi ai lui Mollie. Ezită o clipă, apoi șopti:

– Voi face orice vrei, Snow, știi doar.

– E vorba de fata mea, șopti Snow. Annie… aș vrea să… ai grijă de ea, domnule Barton. Nu pot cere asta altcuiva. Desigur, proprietatea o să fie a ei, deși nu mai valorează mare lucru. Aș vrea să locuiască aici, doar că n-ar putea s-o conducă de una singură. Dar dacă ai ajuta-o, dacă te-ai ocupa și ai avea grijă de ea în locul meu… Își ținu respirația într-un suspin și vocea i se stinse.

– Te poți baza pe mine, Snow, promise Phil. Voi face tot ce-mi stă în putere să am grijă de ea.

Nu era sigur că bătrânul îl auzise, dar după o vreme, buzele lui Snow se dezlipiră pentru un cuvânt:

– Mulțumesc… nu mai vorbi, doar zăcu acolo, tras la față și liniștit. Phil nu știu momentul exact în care se stinsese, dar după un timp, Margaret îl atinse ușor pe braț, se ridică și ieși din cameră.

Annie stătea în fața ușii, așteptând ca un copil oropsit și deznădăjduit; toată sfidarea de mai devreme dispăruse. Se uită la el, citi în ochii lui ce urma să-i spună și, spre mirarea lui, îi întoarse spatele și fugi pe scări, suspinând ca și cum i se frânsese inima.

Se duse obosit după ea, o ajunse din urmă și o strânse în brațe.

– Așa, Annie, așa. Nu trebuie să-ți faci probleme, o să am eu grijă de tine. Tatăl tău m-a rugat și i-am dat cuvântul.

– Tu?

– Da, eu. E o perspectivă chiar atât de mohorâtă?

– Nu. Dar se agăța în continuare de el, plângând zgomotos și neajutorată, ca un copil, când Margaret ieși din cameră și coborî încet să li se alăture.

Capitolul 5

Săptămâna care urmă morții tragice a lui Snow Gyler, Margaret nu-l mai văzu pe Phil Barton. Dar numărul pacienților ei începuse să crească și află, spre uimirea ei, că oamenii din Wollaton Springs își acceptaseră în sfârșit noul doctor datorită zvonului că se zbătuse eroic să-l salveze pe bătrân.

Dar nu toți cei care vroiau s-o vadă erau bolnavi. Câțiva dintre ei, mai ales femeile, recunoscuseră că veniseră ca să se cunoască și să-i ofere, cu întârziere, o primire călduroasă.

– O să te simți singură, doctore, îi spuse o femeie slabă, cu ochi obosiți. Fiind atât de departe de casă, o să vi se pară ciudat. Așa că m-am gândit să vin să-ți spun că dacă pot face ceva pentru tine, nu trebuie decât să-mi spui. Într-un loc ca ăsta, femeile trebuie să fie unite, înțelegi? Viața socială nu e prea tumultuoasă și suntem foarte puține, dar avem biserica, Uniunea Mamelor și clubul tineretului și ești binevenită să treci pe la mine oricând ai chef de o flecăreală și un ceai. Să nu eziți.

Profund mișcată, Margaret îi mulțumi. Îi strânse mâna și o conduse până la poartă, ca să-i arate unde locuia.

– Acolo, vezi? îi indică femeia. E doar la câțiva metri. Și numele meu e Elsie Probert. Soțul meu lucrează la fabrica de cherestea, conduce un camion. O să-l pun să vină și el să te vadă, într-o seară… îl dor picioarele. Are varice, știi, sunt destul de mari, dar poate o să-l ajuți. doctorul Bayliss n-a putut, dar văzând ce-ai făcut pentru Snow, mă gândesc că poate tu…

– Ei bine, cu siguranță voi încerca, promise sceptică Margaret. Dar cu Snow n-a fost tocmai același lucru, doamnă Probert. Vezi tu, eu… Dar Elsie Probert n-o lăsă să termine.

– Se spune că ai fost minunată. Suntem norocoși să te avem aici. Îmi pare rău că n-ai fost la înmormântare, să auzi ce spuneau oamenii despre tine… ți s-ar fi umplut inima de bucurie, te asigur!

Margaret își înăbuși un oftat, urmărind cum doamna Probert se îndepărtează. Înmormântarea lui Snow Gyler avusese loc în ziua care urmase decesului. Majoritatea oamenilor din oraș se duseseră , dar ea nu putuse să meargă la biserică, pentru că fusese chemată la o naștere și slujba se terminase cu mult înainte să aducă pe lume copilul. Dar trimisese o coroană și primise un bilet cu mulțumiri politicoase de la Annie Gyler, pe care era trecută adresa de la Barton's Creek.

Sâmbătă dimineață, Kevin Standish trecu să-i scoată firele și-i spuse că fiica lui Snow se mutase la fermă pe o perioadă nedeterminată.

– E destul de ciudat să avem o femeie acolo, mărturisi el. Enervant, într-un fel, pentru că nici unul din noi nu e

obișnuit. Dar Phil își ia responsabilitățile destul de în serios – cred că știi de promisiunea pe care i-a făcut-o lui Snow.

– Da, știu. Îi desfăcu bandajul și se duse să se spele pe mâini. Cum suportă fata?

– Annie? Kevin făcu o grimasă. După cum ne așteptam… e destul de calmă. Tot trâmbițează că-i place la noi și e evident că vrea să rămână, așa că Phil o lasă. Aș spune că l-a prostit – Phil nu e prostul nimănui, dar… ei bine, știi cum e, cu un bărbat ca Phil Barton.

– Nu cred, domnule Standish. Margaret se întoarse lângă el și-și așeză instrumentele pe masă. Relaxează-te… n-o să doară. Trebuie să spun că brațul tău se vindecă frumos. Te vedeam rupându-ți copcile și speram să treci să te mai văd.

– Aș fi venit, o asigură Kevin, dacă ar fi depins de mine. Dar am fost destul de ocupați și oricum, n-am avut probleme cu brațul.

– Mai spune-mi despre Annie Gyler. Și cum e, cu un bărbat ca Phil Barton…

– Poate că am vorbit la nervi. Ce vroiam să spun e că Phil n-ar face nimănui rău, mai ales cuiva care o face pe fetița rătăcită și neajutorată, cum se poartă Annie. I-e frică de moarte să rămână pe cont propriu și nimic n-ar face-o să se întoarcă la ea acasă. Soția unui văcar stă la noi, lucrează ca menajeră și micuța Annie face pe regina, de parcă ar fi casa ei și n-ar avea de gând să plece vreodată! Presupun că așa o să fie luna asta. Nu că ar conta prea mult pentru mine, pentru că plec săptămâna viitoare.

– Pleci? întrebă Margaret, nevenindu-i să creadă. Cu siguranță, nu vrei să spui că-l părăsești pe domnul Barton, nu?

– Oh, nu, o să lucrez în continuare pentru el. Dar mă trimite să administrez proprietatea Gyler. E o șansă rară – adică a fost lăsată în plata Domnului, așa cum probabil ai observat când ai fost acolo, așa că o să fie destul de dificil s-o pun din nou pe picioare. Dar îmi plac caii și Snow are o herghelie frumoasă. Aș vrea să fac ceva cu ea, chiar și numai ca să-i demonstrez lui Phil că nu și-a pierdut timpul instruindu-mă.

Margaret îi puse un pansament nou și-i zâmbi, entuziasmată.

– Așadar, de-abia aștepți să pleci, nu?

– Bineînțeles, doctore Ferguson! În plus, o să locuiesc acolo și e mai aproape de oraș decât Barton's Creek. Din moment ce voi fi propriul meu șef, voi putea să vin oricând voi vrea.

Margaret fu tentată să-l întrebe ce atracții ascundea orășelul prăfuit, dar se abținu.

– Acum te duci acolo?

– Nu, Phil mi-a dat liber în weekend, așa că rămân în oraș. Aș vrea să mă duc la o petrecere dansantă în seara asta, la biserică.

– Oh? Organizați așa ceva?

– O dată pe lună. Oh, nu seamănă cu cele cu care ești obișnuită, desigur, dar… ei bine, mă întrebam dacă n-ai vrea să vii cu mine. Plănuiam să te invit, când i-am cerut liber lui Phil.

Stânjeneala lui evidentă și umilința o mișcară aproape la fel de profund ca elogiul Elsiei Probert. Kevin Standish era un băiat drăguț și evindent, pentru el însemna mult să aibă o parteneră pentru petrecere – probabil, locuind atât de

departe, nu prea avea ocazia să cunoască fete de vârsta lui, dacă, într-adevăr, erau mai mult de șase în tot orașul care să corespundă descrierii.

– Chiar vrei să merg cu tine, domnule Standish?

– Mi-ar face mare plăcere să accepți, îi spuse el, pe un ton serios.

– Atunci, cu plăcere, încuviință Margaret. Îți mulțumesc de invitație.

– Petrecerea începe la opt. Se uită grăbit la ceas, numărând parcă orele până la opt. E o cafenea grecească… au un meniu destul de bun. Pot să vin pe la șase treizeci și să bem mai întâi un ceai?

– Trebuie să fiu la cabinet de la șase la șapte, îi aminti Margaret, și văzând cum se bosumflă, zâmbi. Dar nu cred c-o să fiu prea ocupată, dacă e petrecere în seara asta, ce zici? Ce-ar fi dacă am spune șapte și voi încerca să mă schimb înainte să închid cabinetul?

– E bine. Și apropo – nu trebuie să te îmbraci la patru ace. Nimeni nu se gătește, pe aici.

– N-o să mă gătesc, promise ea amuzată, dar atentă să nu se trădeze. Mulțumesc încă o dată, domnule Standish, pentru invitație. Aștept cu nerăbdare dansul.

– Și eu! răspunse el, nerăbdător. Hm… numele meu e Kevin; pentru prieteni, Kev. Dacă ai terminat cu mine ca pacient, n-ar fi contra etichetei medicale dacă aș renunța la „doctor“, nu?

– Nu, Kevin – Kev. Eu sunt Margaret.

– Știu. Prietenii tăi îl scurtează?

Dintr-o dată, un fior de durere îi străbătu inima. Johnny Newcombe îi spusese Mag, încă de la prima întâlnire. Dar

terminase cu Johnny, făcea parte din trecut și nu vroia să-și mai amintească de el. Lăsase amintirile dulci-amare cu Johnny la Sydney, unde se despărțiseră, unde… își mușcă îngrozită buza.

– Nu, spuse ea, pe un ton scăzut. Nu-mi place să mi se scurteze numele, Kevin. Îmi pare rău.

– E în regulă, o asigură el, plin de remușcări. Am întrebat doar pentru că e un obicei australian. Margaret e un nume minunat – nu mă mir că preferi să nu fie abreviat. Se deplasă spre ușa cabinetului, cu pălăria în mână, un tânăr înalt și ciudat, evident încurcat de ceea ce-și imagina că fusese o mișcare greșită. Furioasă pe ea, Margaret se forță să zâmbească.

– Ne vedem la șapte.

– Desigur. Voi fi aici. La revedere, Margaret.

Ușa se închise în urma lui. Rămasă singură, Margaret își făcu de lucru sterilizând instrumentele, aruncând pansamentele folosite și dorindu-și să nu-și fi amintit de Johnny. Venise la Wollaton Springs ca să șteargă cu buretele trecutul și sperase să se îngroape în muncă și să-i fie mai ușor să uite umilința, regretele zadarnice, zbuciumul sufletesc și nefericirea. Necazul era că nu avusese îndeajuns de lucru pe cât sperase, dar… se auzi soneria de la cabinet și se duse să deschidă, aproape ușurată. Fu și mai ușurată să vadă că vizitatorul era un băiețel ciufulit, trimis de mama lui s-o cheme să consulte un copil bolnav. Familia locuia în afara orașului, spuse băiatul, și se oferi timid să-i fie ghid.

Margaret își pregăti geanta și ieși să aducă mașina veche și demodată a lui Bayliss; băiețelul își urcă bicicleta pe locul din spate, apoi se așeză solemn pe locul din dreapta.

– Luați-o pe strada Lomas, domnișoară, spuse el și adăugă, cu o reținere pe care nu încercă s-o ascundă: sunteți sigură că puteți conduce mașina asta? Mi se pare îngrozitor de mare.

– Pot s-o conduc, spuse ea și întări minciuna, pornind motorul. Vizita îi ocupă toată după-amiaza; noul ei pacient locuia la zece kilometri de Wollaton Springs, în capătul unui drum prăfuit și plin de mărăcini care-i solicită toate eforturile ca să stăpânească vechiul și dărăpănatul Buick. Dar când ajunseră, în cele din urmă, o așteptă o primire călduroasă, tipic australiană. Mama copilului bolnav îi făcu un ceai înainte s-o lase să-l vadă, și după ce-și făcu meseria și micuțul fu așezat confortabil, o așteptă o masă copioasă, în bucătăria mică și aglomerată. Părea plină de copii care o priveau curioși în timp ce mânca, iar mama – care arăta și așa destul de tânără să aibă un copil – îi mărturisi veselă că aștepta cel de-al cincilea copil, în câteva săptămâni.

– V-ați făcut un control recent? întrebă Margaret, refuzând o altă farfurie cu prăjituri.

– Oh, da – am fost la doctorul Bayliss acum vreo două luni. A fost destul de mulțumit. Oricum, de obicei, n-am probleme. Doctorul era plecat ultima dată când am născut și o să vă spună că m-am descurcat foarte bine și fără el. Nu e nici o scofală!

– Oricum, dacă tot sunt aici, aș putea să vă examinez, nu credeți, doamnă Duff? N-o să dureze mult și o să vă scutească de un drum până în oraș.

– Dacă spuneți, încuviință doamna Duff, fără entuziasm. Dar o să vă pierdeți timpul – n-am niciodată nimic, doctore, sincer.

La început, pe măsură ce o consultă, Margaret înclină să-i dea dreptate, dar când ajunse să-i ia tensiunea, rezultatul fu puțin nesatisfăcător. Un astfel de caz nu avea de ce să îngrijoreze, când pacienta se odihnea corespunzător și putea fi consultată regulat de către doctor sau de către moașă, dar locuind acolo, cu o familie viguroasă și tânără de îngrijit, era cu totul altceva. Când doamna Duff o conduse la mașină, făcu tot posibilul s-o convingă de necesitatea de a se relaxa în acele ultime săptămâni ale sarcinii, dar așa cum se așteptase, pledoaria ei bine intenționată se lovi de pereți.

Nu era de mare folos să ceară să stea de vorbă cu soțul ei. Domnul Duff lucra la o firmă de inginerie și majoritatea timpului și-l petrecea departe de casă, reparând utilaje agricole. Margaret nu reuși decât să-i smulgă lui Jimmy, băiatul care-i fusese ghid, promisiunea s-o cheme îndată ce mama lui dădea vreun semn de disconfort.

Nu aveau telefon, dar asta nu părea să-i deranjeze prea mult pe cei din familia Duff; pe Margaret, însă o aduse la disperare. Se gândi să treacă din nou pe la ei, cu prima ocazie, îi sugeră să-și schimbe dieta, cu toate că era convinsă că nu-i va urma sfatul, și apoi plecă. Toată familia se alinie să-și ia rămas-bun de la ea; chiar și copilul pe care tocmai îl tratase veni la fereastră.

Wollaton Springs i se păru remarcabil de civilizat, în contrast. Nu înțelegea de ce oameni ca ei alegeau să locuiască acolo unde locuiau când ar fi fost mai ușor și mai plăcut să aibă o casă în oraș. Deși… trebuia să fie mai scumpă.

Martha aștepta la ușa casei, când Margaret parcă. Refuzând oferta de ceai a menajerei, Margaret întrebă:

– Am mai primit vreun telefon?

Martha încuviință din cap, cu fața întunecată schimonosită într-o grimasă ciudată. Se descurca destul de bine la telefon, dar, dintr-un motiv pe care Margaret nu reușea să-l înțeleagă, refuza să noteze mesajele, preferând să le memoreze și să i le recite.

– A sunat domnul Barton, puțin mai devreme. Și vă așteaptă cineva la cabinet, cu o tăietură la picior. Zice că s-a tăiat acum o săptămână și nu se vindecă așa cum trebuie.

– Nu mă mir! Ce vroia domnul Barton, știi?

– N-a spus. A sunat și a întrebat de tine. Când i-am spus că nu ești, a zis să nu-l suni înapoi, pentru că n-o să mai fie acasă după trei. Acum, e aproape cinci.

– Da. Ei bine, mă duc să văd ce pot face cu piciorul acela. Ți-a spus cum îl cheamă?

– N-a trebuit, știu cum îl cheamă. E domul Blake, de la gară. Ești sigură că nu vrei un ceai? Nu e nici un deranj.

– Nu, mulțumesc. Margaret se duse la cabinet, conștientă de o senzație vagă, dar inconfundabilă de dezamăgire la gândul că ratase telefonul lui Phil. Dintre toți oamenii pe care-i cunoscuse de când venise la Wollaton Springs, Phil era cel cu care se simțise cel mai în largul ei. Poate că datorită bunătății lui față de Snow Gyler și a felului în care o ajutase să-l îngrijească, deși nu era în nici un fel responsabilitatea lui.

Îi plăcea foarte mult Phil, hotărî ea, luându-și halatul alb. Era ușor să vorbești cu el, era manierat și… își reținu un suspin. Era opusul lui Johnny Newcombe – o persoană puternică, independentă, purtată de generozitate și de acel amestec de blândețe și asprime care adesea caracteriza un bărbat ca el. Nu avea fizicul rafinat al lui Johnny și farmecul lui

versatil, dar, în felul său, era un bărbat atrăgător și, era sigură, cinstit. Cuvântul lui Phil Barton avea însemnătate, în vreme ce al lui Johnny… oh, la naiba cu Johnny! Cum nu se mai gândise la el de săptămâni întregi, de ce trebuia s-o facă acum, de ce trebuia să-și amintească? Mai bine se concentra asupra problemei doamnei Duff… sau asupra piciorului lui Blake, din moment ce asta era slujba ei și pentru asta era plătită. Și nu avea petrecerea dansantă, cu Kevin, pe care s-o aștepte cu nerăbdare?!

Deschise ușa și-l pofti pe pacient s-o urmeze. Tot numai un zâmbet, Jim Blake, o ascultă docil.

– Știu că programul de consultații începe la șase, se scuză el, dar piciorul ăsta al meu mă scoate din minți, așa că sper că nu te superi că am venit acum…

– Ei bine, ar trebui să mă supăr, din moment ce înțeleg că te-ai accidentat acum o săptămână. Dar te iert, de data asta. Ce ai pățit?

– Mi-a scăpat un pachet pe el, domnișoară. Atunci, nu m-a durut cine știe ce, dar acum a devenit insuportabil. Uite, e umflat, vezi? Abia dacă reușesc să mă încalț.

– Lucrezi la gară, nu? Margaret scoase cu grijă bandajul murdar și cercetă piciorul bătrânului.

– Exact, sunt funcționar acolo… Jim Blake. Am venit aici cu Kevin Standish, cu două zile înainte să mă lovesc, eu… au! Doare puțin, doctore. Crezi că mi-am rupt vreun os?

Margaret îi flexă cu grijă talpa, fără să-i răspundă.

– Nu, nu cred, dar v-ați lovit foarte rău. O să te bandajez și o să-ți pun o compresă rece, dar mă tem că va trebui să te odihnești câteva zile.

– Adică să nu mă duc la lucru?

– Așa ar trebui. Ar fi dificil?

– Imposibil, doar dacă-mi dau concediu, și nu știu când va fi asta. Dar slujba mea presupune să stau jos, doctore. Nu trebuie să car bagaje în stânga și-n dreapta. Dacă nu mă sprijin pe piciorul ăsta și stau doar la birou, să supraveghez lucrurile, ar fi suficientă odihnă, nu?

Părea atât de îngrijorat, încât Margaret râse.

– Se pare că va trebui să fie, nu? Bine, domnule Blake, odihnește cât de mult poți piciorul și vino să te văd peste o zi-două. Îl pansă și apoi se uită la el. Cum e, nu e prea strâns, nu?

– E ca și nou, domnișoară, pe cuvântul meu! Mă bucur c-am venit. După cum m-ai bandajat, cred c-aș putea să mă duc diseară la dans!

– Ar fi mai bine să nu te văd pe acolo, domnule Blake, îl avertiză Margaret și văzu zâmbetul lui malițios.

– Așadar, te duci la dans, doctore?

– Da.

– Cu tânărul Kev? Te-a invitat el?

– Da, m-a invitat, domnule Blake. Dar…

– Știu, ar trebui să-mi văd de treaba mea, asta vroiai să spui, nu? Dar eu v-am făcut cunoștință, să știi. Dacă n-aș fi fost eu, Kev s-ar fi dus la Lomas cu brațul ăla… Eu l-am convins să vină la tine. Așa că dacă iese ceva, mie va trebui să-mi mulțumească, nu? Ochii lui căprui, ca de pasăre, se strânseră, în expectativă, sub sprâncenele stufoase. Margaret îl privi, exasperată.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! protestă ea, indignată. N-o să… iasă nimic, domnule Blake, așa că te rog să nu fabulezi. Sunt aici să-mi fac meseria, să țin cabinetul în absența doctorului Bayliss, și ultimul lucru pe care mi-l doresc

e să încurajez bârfele. A fost și așa destul de greu să-i conving pe cei de aici că sunt un medic de încredere, în ciuda vârstei mele, și dacă vrei să le sugerezi că… sunt interesată de Kevin Standish, ajung din nou de unde am pornit. Pentru că nu sunt… Spre iritarea ei, descoperi că avea lacrimi în ochi și nu putu să mai continue.

– Uite, îmi pare rău, doctore. Jim Blake era năucit. N-am intenționat nimic – eram încântat, atâta tot. Se ridică bălăbănindu-se în picioare și-și puse ghetele. Evitând privirea doctoriței, adăugă sfidător: dar Kevin e un băiat bun, să știi – unul din cei mai buni. N-o să stârnești nici o bârfă dacă te duci la petrecere cu el – oamenii or să fie încântați, ca și mine, pentru că-l plac pe tânărul Kev și pentru că vor să te simți aici ca acasă și să te distrezi. Oi fi doctor bun, dar ești și femeie și nimeni nu se așteaptă să te porți de parcă n-ai fi.

– Nu? Nu sunt așa de sigură.

– Ei bine, eu n-o să-i încurajez, domnișoară. Te poți baza pe mine, o asigură Jim Blake, întinzându-i mâna. Ar fi mai bine să plec. Mulțumesc încă o dată și… fără resentimente, hm? Chiar n-am vrut să te supăr.

Margaret îl urmări stânjenită cum pleacă. În ciuda asigurării lui, se temea că nu se va putea abține să nu bârfească. Era prietenos și guraliv și era evident că trăia din bârfe. Dar în postura ei, nu-și putea permite să riște să se vorbească despre ea; acum că era prea târziu să se retragă fără să-i rănească sentimentele lui Kevin, își dorea să nu fi acceptat să-l însoțească la dans. Pacienții puteau să-și piardă încrederea în integritatea ei profesională, dacă o vedeau la petreceri cu un băiat de vârsta lui Kevin, dacă-și imaginau că… Se încruntă, regretând impulsul care o făcuse să-i promită că va

merge cu el. Aici nu era Londra sau Sydney, era un orășel unde nimeni și nimic nu trecea neobservat și nedezbătut, și medicii, ca și preoții, trebuia să aibă un comportament ireproșabil. Mai ales o femeie doctor, a cărei reputație putea avea de suferit, ca urmare a câtorva șoapte malițioase.

Fusese o proastă că nu văzuse și nu anticipase pericolul. Dar oricum, ea și Kevin nu trebuia să ia masa împreună într-un restaurant public. Putea să-i spună Marthei să pună un tacâm în plus în sufragerie și putea să plece mai devreme de la petrecere, pledând oboseală, ca să nu dea prea multe motive de bârfă. Și… soneria de la ușă îi întrerupse gândurile. Instinctiv, se uită la ceas. Încă nu era șase, dar ora de consultații trebuia să înceapă din clipă în clipă. Poate dacă va fi ocupată și va invoca scuza asta, Kevin nu va pune la îndoială decizia ei de a rămâne aici pentru cină și nici nu se va simți ofensat. Poate chiar va…

Martha bătu fără prea multă ceremonie la ușa cabinetului și, fără să aștepte vreun răspuns, își vârî capul înăuntru.

– Aveți un musafir, doctore, anunță ea. Să-l conduc aici sau în sufragerie?

– Un musafir? Adică nu e pacient?

– Oh, nu. Cel puțin, nu cred…

Vocea gravă a lui Phil Barton o întrerupse.

– Eu sunt, și cred că am venit într-un moment nepotrivit, nu-i așa? Trebuie să înceapă consultațiile de seară, nu?

– Trebuie să încep la șase, domnule Barton, dar momentan nu așteaptă nimeni, așa că intră. Vrei ceva? O băutură, poate un ceai?

– Nu, mulțumesc. Și nu vreau să te rețin, deși, într-un fel, e o chestiune care-ți solicită atenția profesională. Te-am sunat

mai devreme, dar nu erai, așa că m-am gândit să trec pe aici, dacă tot trebuia să vin în oraș. Dar am uitat complet că ai consultații.

Margaret realiză că era neașteptat de încântată să-l vadă. Zâmbind, îi arătă un scaun de lângă birou.

– Nu cred c-o să dureze mult, sâmbătă seara. Ia loc, te rog. Se așeză și ea, împingând deoparte carnețelul cu rețete. Cum e cu durerile de cap? Te-au ajutat pastilele acelea?

– Dureri de cap? O clipă, arătă perplex, apoi se lumină la față. Oh, durerile de cap! Ca să fiu sincer, nu am mai avut nici una de când m-ai examinat, așa că n-am avut ocazia să încerc pastilele tale. De fapt, n-am venit pentru mine.

– Nu? Dar pentru cine?

– Ei bine… sprâncenele lui negre se uniră, într-o ușoară iritare. Pentru Annie Gyler. Vreau să-ți cer sfatul, sau mai bine… Ezită, privind-o cu o expresie rugătoare.

– Mai bine?

– Mă întrebam dacă te-aș putea ruga să vii mâine la Barton's Creek, să petreci ziua acolo. Te iau și te aduc eu, desigur. Ești liberă duminica, dacă nu e nici o urgență, nu?

– Da, dar…

– Am putea aranja să-ți fie comunicate prin telefon, sugeră el.

– Da, cred că am putea. Duminica trecută n-am primit nici un telefon – oamenii sunt foarte plini de tact. Dar – de data asta, Margaret fu cea care se încruntă – ce se întâmplă mai exact cu Annie Gyler? Ce vrei să fac eu?

– Aș vrea și eu să știu ce are, spuse Phil, neajutorat. Dacă ar fi durere în urma decesului tatălui ei, aș putea înțelege, pentru că ar fi firesc. Dar nu e asta, Margaret. Eu… ei bine, chiar vreau să vii, ca și cum ai fi un musafir, și să te uiți la ea

fără să-și dea seama, ca să nu se sperie. E o fată ciudată și sincer, nu cred că pot să mă mai descurc mult de unul singur cu ea. Crezi c-o să reușești să vii? Ți-aș fi extrem de recunoscător. Zâmbi dintr-o dată, cu zâmbetul acela cald și nerăbdător, de puștan. Dincolo de toate astea, vreau să vezi ferma și vreau să te revăd! Dar Annie nu e un pretext. Îți cer cu sinceritate sfatul profesionist, deși trebuie să recunosc că asta coincide cu dorințele mele. Însă am un respect sănătos pentru abilitățile tale.

– În cazul ăsta, cu greu pot să te refuz, nu?

– Speram să n-o faci, recunoscu el.

– Poți să-mi spui mai multe despre Annie?

– Îți spun când plecăm. Nu vreau să-ți irosesc acum timpul. Pașii care se auziră din sala de așteptare îi subliniară cuvintele. Se ridică, uitându-se la ceas. Ora șase și deja pacienții dau buzna! Ar fi mai bine să plec și să te las să-ți vezi de treabă. Dar îți sunt profund recunoscător… cât de devreme ești gata, mâine dimineață? Cel mai bine e să profităm de răcoarea dimineții și așa, stai și mai mult la fermă.

– Pot fi gata la orice oră, promise Margaret .

– Atunci, să fie pe la șase, bine? Luăm micul dejun cum ajungem, dacă ești de acord.

– Da, desigur.

– Rămân în oraș în noaptea asta, cu prietenii. Ezită din nou și Margaret era conștientă c-o măsoară din priviri. Acum, nu era deloc arogant, doar ciudat de tensionat, ca și cum încerca să-i spună ceva ce, dintr-un motiv anume, se temea să n-o alarmeze. Stând acolo și privindu-se în tăcere în ochi, Margaret își mai dădu seama și cât era de atrăgător și ce personalitate puternică avea, conștientiză magnetismul lui și

răspunsul ei prompt și instinctiv la acesta. Inima îi bătea mai repede, zbătându-i-se sălbatic în piept. Nu se temea de el, așa cum se temuse de Johnny; nu-l privi neîncrezătoare când se apropie și-i luă mâna, nici nu se retrase, ba chiar îi zâmbi.

– Margaret… Vocea lui era scăzută. Dar atunci, o ușă se deschise în spatele lor și alți pași pătrunseră în sala de așteptare. Cineva tușea.

Cum vraja care-i unise câteva clipe se rupsese, Phil spuse cu tristețe:

– Unde mi-e capul – la naiba, nu e nici locul, nici momentul, nu-i așa? Îmi pare rău, Margaret, trebuie să te las să te ocupi de pacienții tăi. Dar… hm… în seara asta e o petrecere, cred, ceva modest, la biserică. Presupun că n-ai vrea să mergi cu mine, nu? Nu sunt cine știe ce dansator, mă tem, dar voi face tot posibilul… mi-ar face mare plăcere să te duc. Poate am putea să vorbim și…

O durea să-l refuze, dar nu avea de ales.

– Îmi pare rău, Phil, mi-ar fi făcut mare plăcere, dar am promis deja că mă duc… cu Kevin. M-a invitat de dimineață, când a venit să-i scot firele.

– Cu Kevin? Păru șocat, dar o clipă mai târziu, își reveni. Uitasem de Kevin. Zâmbi și-și luă pălăria de pe colțul biroului. Ei bine, sper să vă distrați. Kev e mult mai apropiat decât mine de vârsta ta și e un flăcău cumsecade; o să aibă grijă să te simți bine. La revedere, Margaret. Vin să te iau mâine dimineață, la șase.

Ușa cabinetului se închise în urma lui. Margaret rămase încă o vreme unde o lăsase și apoi, cum tusea se auzi din nou din sala de așteptare, se așeză obosită la biroul doctorului Bayliss și sună din clopoțel să intre primul pacient.

Capitolul 6

Duminică dimineață, puțin înainte de șase, Phil opri în fața hotelului să-l ia pe Kevin. Era o dimineață senină și răcoroasă, cu o briză proaspătă din sud care nu prevestea câtuși de puțin canicula de mai târziu, dar privind plictisit bolta cenușie a cerului, Phil era bucuros că insistase să plece atât de devreme. Odată ce soarele va urca pe cer, cu siguranță va fi o zi extrem de călduroasă și condusul pe orice distanță, în spațiul restrâns al unei mașini putea fi mai mult decât neplăcut, chiar și pentru cei care erau obișnuiți cu asta… și Margaret Ferguson nu era.

Claxonă, nerăbdător. Kevin apăru în câteva secunde, zâmbind, și Phil se gândi cu gelozie că arăta țanțoș și satisfăcut. Îi dădu vesel bună dimineața șefului său, își aruncă bagajul în cabină și vru să urce în dreapta.

– O luăm și pe doctorița Ferguson, îi aminti Phil. Nu ți-a spus aseară?

– Oh, da! Zâmbetul lui Kevin se lărgi. Mi-a spus ceva. Vrei să stau în spate?

– Ar fi mai civilizat din partea ta. Îi deschise portiera, realizând că sarcasmul lui fusese în van, din moment ce Kevin continua să-i zâmbească malițios, cu umor nonșalant, de pe locul din spate. Cum a fost la petrecerea de aseară?

– La dans? Oh, a fost frumos. Destul de aglomerat. A fost mai multă lume ca de obicei, a spus preotul. Părea încântat.

– Îmi imaginez că a fost. Cum i s-a părut Margaretei Ferguson?

– Cred că s-a simțit bine. Cel puțin, așa mi-a spus. Dar afirmația lui avusese destulă îndoială încât să trezească în Phil o bucurie sălbatică. Era absurd să fie gelos pe Kevin, absurd și în van, dar nu se putea abține. Cumva, era ca și cum băiatul se amesteca în prețioasele lui amintiri despre Mollie. Încercând să pară nepăsător și dezinteresat, întrebă: ai prezentat-o tuturor, nu?

– Oh, ba bine că nu! Toți au fost foarte prietenoși și a stat mult la povești cu preotul. Nu mă întreba despre ce au vorbit, mă depășește… cărți și muzică, ceva de genul ăsta. N-am auzit prea multe – am dansat.

– Cu altcineva? insistă Phil, nevenindu-i să creadă și abia dacă-și putu ascunde plăcerea când Kevin dădu din cap.

– Da. Margaret era obosită… a avut o zi lungă și a părut să prefere să stea deoparte cu preotul. Și nepoata lui era acasă… știi, Jill… așa că am avut grijă de ea. E o puștoaică de treabă, dansează bine. Și arată de milioane, acum că a crescut.

Phil încetini când se apropiau de casa doctorului. Simțea o ușurare fără margini că lucrurile luaseră întorsătura aceasta neașteptată, și întrebă, realmente interesat:

– Te referi la Jill Conroy? Nu e cea care e la universitate?

– Exact. Se pregătește pentru licență – vrea să fie profesoară, auzi!

– Ce ți se pare atât de ciudat? Nu e nevoie acută de profesori?

– Poate că da. Dar Jill nu e genul, vezi tu? Kevin vorbea cu convingere. E prea frivolă și lejeră, n-o să prindă niciodată la elevi. Să mă duc s-o chem pe doctoriță?

Phil ezită. Până la urmă, de ce l-ar lăsa pe băiat să facă după placul lui? Avusese șansa lui seara trecură și dacă nu profitase de ea, nu era decât vina lui.

– Nu, scutură el hotărât din cap, rămâi acolo, Kev. Mă duc eu. Coborî înainte ca băiatul să poată protesta și, conștient de privirea nedumerită a acestuia, se duse la poartă cu o nonșalanță pe care n-o simțea realmente. Auzind mașina, Margaret Ferguson deschisese și-l aștepta în prag.

Era îmbrăcată într-o rochie moale din pânză, care-i punea în evidență tenul de englezoaică și reflexele aurii ale părului. Arăta foarte tânără și frumoasă, se gândi Phil și, ciudat, semăna mai puțin cu Mollie. Deși probabil asta se datora rochiei foarte simple, cu o croială puțin cam severă. Când nu purtase pantaloni scurți sau de călărie, Mollie se îmbrăcase întotdeauna mai degrabă elegant, preferase culorile puternice, materialele înflorate și pliurile. Până acum, Phil își imaginase întotdeauna că stilul ei era de o feminitate impecabilă, dar acum, studiind pe îndelete apariția Margaretei, nu mai era atât de sigur. Tânăra doctoriță arăta minunat și era foarte conștient că-l atrage.

– E bine așa? întrebă ea, văzând c-o privește și roșind puțin. N-am mai vizitat niciodată o fermă de bovine, așadar nu prea știu la ce să mă aștept. Dar cum e duminică, m-am gândit că…

– Arăți pur și simplu încântător, o asigură Phil. Îi luă geanta și o privi întrebător. Ai venit pregătită pentru urgențe medicale? Ce conștiincioasă ești!

– Nu se știe niciodată când apare una, zâmbi ea. Și i-am dat Marthei numărul tău de telefon, în caz că mă caută cineva. Și mi-am luat și o pereche de pantaloni de călărie. Ai spus că-mi arăți proprietatea și nu eram sigură dacă mergem cu mașina sau călare, așa că m-am gândit că cel mai bine e să fiu pregătită.

– Mă bucur, deși dacă n-ai chef să-ți epuizezi energia, îți pot arăta totul din mașină. Phil o conduse la automobil și făcu un semn spre zâmbărețul Kevin. Îl las pe Kev la proprietatea Gyler… poate ți-a spus că i-am dat-o pe mână pentru o vreme?

– Da, mi-a spus… bună, Kevin! Nu ești obosit, după aseară?

– Eu nu, Margaret. Tu? Kevin evită privirea lui Phil, zâmbindu-i prostește fetei.

– Oh, am recuperat, mersi. A fost distractiv, nu?

– Ba bine că nu! Tonul lui Kevin era plin de entuziasm și ochii albaștri îi străluceau privind-o – Phil simți din nou un fior de furie amestecată cu gelozie. Dar nu spuse nimic și o ajută pe Margaret să urce în dreapta.

Rămase tăcut tot drumul. Cei doi pasageri flecăriră veseli și plini de viață despre dans și despre oamenii pe care-i cunoscuseră acolo, iar el ascultă posac, simțindu-se indignat și marginalizat. Și asta era stupid și nedemn, ca să fie indulgent. Nu era un puști îndrăgostit lulea; era bărbat în toată firea, trecut deja de prima jumătate a vieții. Doar pentru că Margaret Ferguson semăna puțin cu fata cu care se însurase acum șase ani, nu avea nici un drept asupra ei, nici o întâietate și cu siguranță, nici o justificare să fie gelos… De ce naiba nu putea să priceapă asta odată?! Șase ani lungi trăise suficient de

fericit, pe pământul lui, fără o femeie, cu singurul regret că nu avea un fiu care să-l moștenească și… Gura i se strâmbă când întoarse volanul și porni pe podul care traversa râul.

În față, dincolo de întinderea învăluită în ceață, putea ghici pâlcul de copaci care ascundea ferma lui Snow Gyler și se gândi la Annie, căreia îi aparținea acum proprietatea. Ce valoare avea pentru ea moștenirea, cât îi păsa de pământul pe care tatăl ei îl iubise? Poate că, până la urmă, era norocos că nu avea copii, se gândi Phil cu amărăciune. Ca și Annie, fiul lui ar fi putut să nu vrea ce avea să-i ofere; ca și ea, ar fi putut să viseze la o viață la oraș și să tânjească să scape de obligațiile pe care le aducea pământul proprietarului său. Suspină.

– Phil, mă întrebam… Kevin se agita neliniștit pe locul din spate. Îi puse câteva întrebări de rutină despre proprietatea pe care urma s-o administreze și Phil îl încurajă, în ciuda voinței lui.

Kevin era un băiat bun, muncitor, din cale-afară de conștiincios și ascuțit la minte. Totuși, nu fusese crescut pentru o viață ca asta, nu o alesese din voință proprie. Întâmplarea îl adusese în Australia – un orfan lefter, nedorit la un anume cămin Dr. Barnardo's din Anglia și venise la Barton's Creek fără să aibă nici cea mai mică idee cum va fi sau ce se va aștepta de la el. Dar se descurcase bine, profitase de ocazia care i se oferise și răsplătise cu vârf și îndesat puținul pe care Phil putuse să-l facă pentru el. Își știa meseria și și-o făcea bine. Phil se întoarse spre el, încetinind. Uitându-se la fața lui Kevin, recunoscu, plin de compasiune, cât de tânăr era și se întrebă dacă, până la urmă, băiatul era pregătit să primească o sarcină atât de dificilă.

– Nu-ți face prea multe griji, Kev. Știm amândoi cu ce dezastru va trebui s-o scoți la capăt – îmi imaginez că

registrele de contabilitate trebuie să fie un haos, asta dacă le-a păstrat. Nu trebuie decât să faci tot ce poți să pui ordine în lucruri și, după o săptămână – două, anunță-mă cum crezi că e cel mai bine să administrezi proprietatea, și voi vedea cum pot să te ajut. După ce terminăm cu adunatul și-mi duc cota-parte la gară, probabil voi putea să-ți dau câțiva oameni, dacă ai nevoie. Dar Billy Joe e foarte folositor, dacă te porți cum trebuie cu el. Lasă-l să-ți dea din când în când câte un sfat și amintește-ți – ce nu știe el despre dresajul cailor, nu merită știut.

– Mai ales în privința lui Billy Joe îmi fac griji, se confesă cu gravitate Kevin. I-a fost devotat bătrânului Snow, nu? Mă întreb cum o să-i placă să primească ordine de la mine – sau dacă o să le respecte. Știi cum e, nu, Phil?

– Billy Joe e uriașul care te-a ajutat să-l scoți pe bătrân din flăcări? interveni Margaret, interesată.

– Exact, confirmă Phil. E fermierul-șef. Opriră lângă gardul de frontieră și, când Kevin sări să deschidă poarta, îi povesti câte ceva despre Billy Joe. Subiectul discuției lor apăru în persoană, exact înainte să ajungă la fermă: o siluetă impresionantă pe o iapă, care-i întâmpină cu un zâmbet alb, luând-o înaintea lor.

Phil îl văzuse o singură dată după moartea patronului său, și atunci în treacăt, când el și Annie trecuseră pe acolo, la întoarcerea de la înmormântare. Coborî din mașină și se duse să-i dea vestea sosirii lui Kevin. Fermierul uriaș îl ascultă în tăcere, cu fața neagră lipsită de expresie, dar cu ochi reticenți. Cu gândul la îndoielile lui Kevin, Phil îi vorbi cu compasiune, dar cu autoritate, și când termină, fermierul îi făcu semn că înțelesese, dând scurt din cap și strângând amenințător din buzele groase.

– Dacă spuneți dumneavoastră, domnule Barton, atunci e în regulă. Trebuie să fie, nu-i așa?

– Unde bați, Billy Joe?

Umerii masivi ai lui Billy Joe se ridicară într-un gest de resemnare.

– Șeful a lăsat totul în seama dumneavoastră și dacă vi se pare potrivit să puneți unul din oamenii dumneavoastră peste mine, nu pot face nimic. Dar nu mă pot preface că-mi place.

– Nu-l pun pe domnul Standish peste tine, Billy Joe, îl corectă Phil. L-am desemnat să te ajute să pui ordine în registre și-n contabilitate, și în general, să puneți lucrurile în ordine pentru domnișoara Annie. Știu că ți-au dat o educație foarte bună la Misiune, dar nu ești un contabil instruit, nu?

– Nu, domnule, recunoscu ursuz fermierul. Liniști iapa agitată cu o comandă pe un ton scăzut și apoi întrebă, provocator și ostil: cât o s-o țineți pe domnișoara Annie la Barton's Creek? Ar trebui să stea aici, unde-i e locul. Sunt pregătit și dispus să lucrez pentru domnișoara Annie, la fel cum am lucrat pentru tatăl ei, domnule Barton, știți foarte bine. Locul ăsta este al ei, acum.

– Va veni de-ndată ce se va simți în stare, promise Phil. Dar până atunci, o las să stea acolo unde e. Vroia să atenueze lovitura, conștient că refuzul lui Annie de a se întoarce pe proprietatea tatălui ei l-ar face să sufere pe Billy Joe, căci n-ar putea să înțeleagă. A fost un șoc sever pentru ea, s-a petrecut atât de brusc și încă nu e obișnuită cu genul ăsta de viață, știi? O duc pe doctoriță s-o vadă acum și…

– Nu se simte bine? întrebă Billy Joe, temător. Domnișoara Annie nu se simte bine?

– Nu e tare. Știi prea bine.

– Da, desigur că știu. Trebuie să fie bolnavă, dacă îi aduceți un medic. Ochii lui întunecați cercetau suspicioși și neîncrezători chipul lui Phil, dar în cele din urmă se lăsă convins că nu avea de ce să se alarmeze pentru Annie Gyler; când li se alătură și Kevin, răspunse destul de civilizat la salutul tânărului.

Părea să nu existe nici un motiv să mai zăbovească. Kevin probabil se va descurca mai bine pe cont propriu, acum că drumul îi fusese deschis și situația cu Billy Joe era clarificată. Își luă scurt rămas-bun de la ei și se întoarse unde-l aștepta Margaret, lângă mașină.

– Gata?

– Da, putem să plecăm. Phil îl văzu pe Kevin făcându-le cu mâna. Margaret îi răspunse nepăsătoare și, în culmea fericirii, îi deschise portiera. Vorbind cu Billy Joe, băiatul nu veni să-i conducă.

– E prima ocazie a lui Kevin de a conduce o fermă?

– Da. Deși l-am lăsat de câteva ori responsabil la Barton's Creek, când a trebuit să plec. S-a descurcat destul de bine.

– Crezi c-o să se descurce și aici?

– De ce nu? E un om de primă mână în meseria lui. La fel și Billy Joe.

– Tocmai în privința asta mă întrebam. Nu-l cunosc pe Billy Joe, desigur, dar… ei bine, după ce Kevin a spus că nu-i prea place să primească ordine, nu eram sigură. Arată formidabil, nu-i așa? nu mi-aș dori să-l am dușman pe Billy Joe.

– Oh, nu e așa formidabil cum pare, te asigur, râse Phil. Kev o să se descurce cu el, o să vezi. Oricum, n-o să fie acolo

decât temporar, până aflăm ce vrea să facă Annie cu proprietatea. Poate se hotărăște s-o vândă așa cum e, pentru ce o putea să ia pe ea.

– Ar lua mult?

– Nu. Cu siguranță, nu suficient încât să-și asigure luxul pe care și l-ar dori, dacă s-ar întoarce la oraș. E într-o stare deplorabilă și trebuie să cheltuim bani cu ea – mulți bani, pe care Annie nu-i are. Desigur, ar putea să vândă animalele. Caii valorează destul de mult și ar putea folosi banii luați pe ei ca să reabiliteze clădirile și să repare o parte din garduri. Dar asta ar dura. Nu cred că Annie e pregătită să aștepte. Vrea să se descotorosească de fermă, să se elibereze de amintirea tatălui ei. Sincer, Margaret, nu pot s-o conving să se întoarcă aici. Billy Joe îmi propunea s-o aduc chiar acum și a trebuit să mă eschivez. I-am spus că va veni după ce va depăși șocul morții tatălui ei, dar – ridică neajutorat din umeri – nu cred c-o să se mai întoarcă vreodată aici, dacă o ajut. De asta vreau s-o vezi.

– Crezi că te pot ajuta s-o convingi?

– Cred că poate cu tine o să vorbească. Nu vrea să-mi spună nimic, doar refuză să discute.

– Înțeleg. Spune-mi despre Annie. Îți faci griji pentru ea, nu?

– Da, explodă Phil, îmi fac griji, și ăsta e un mod blând de a mă exprima!

Ajunseră la poartă și Phil coborî s-o deschidă. Cum să înceapă să-i spună despre Annie și despre temerile lui privind-o pe ciudata și nefericita fiică a lui Snow? Nu avea decât optsprezece ani, era doar o copilă, dar… Oftă. Straniu, dar prezența ei în casă îl deranja, și totuși abia dacă putea să recunoască, fie și față de Margaret, din moment ce nu putea

să-i dea nici un motiv întemeiat pentru asta. Cu atât mai puțin putea să-i explice neîncrederea instinctivă în Annie Gyler, sau bănuiala vagă, pe jumătate formată, care-l bântuia de la venirea ei la Barton's Creek.

Avea o responsabilitate față de fată, de care nu avea nici o intenție să încerce să scape. Îi fusese încredințată de către un muribund, căruia îi promisese să aibă grijă cum putea mai bine de ea și, Dumnezeu să-l ajute, asta va face! În orice caz, nu avea nimic concret pe care să se bazeze, prea puțin să exprime în cuvinte. Poate că… Zâmbi cu melancolie. Poate că impresia lui despre Annie se datora faptului că adăugase niște complicații neașteptate și de nedorit vieții lui, într-un moment în care, numai cerul știa, vroia să se elibereze de ele.

Închizând poarta grea și prost montată după ce Margaret trecu, Phil o urmări și lăsă neglijent ca poarta să-i cadă peste degete. Înjură în barbă. Acum, după atâția ani de singurătate și de frustrări, găsise o fată care să-i poată lua locul lui Mollie – o fată care semăna atât de bine cu ea că ar fi putut fi surori – dar o avea pe Annie Gyler cu care trebuia să se descurce și, din cauza promisiunii pe care i-o făcuse tatălui ei, nu putea să se descotorosească decent de pretențiile ei asupra lui. Indiferent de implicații, trebuia să-și țină cuvântul.

Se întoarse la mașină fluierând vesel. Pe drum, încercă să vorbească despre Annie, s-o facă pe Margaret să înțeleagă problema lui, dar apropierea ei îl tulbura și îi era greu, uneori chiar imposibil, să rămână la subiect. Mirosul părului ei îi invada nările, glasul ei îi umplea urechile și din când în când, brațul ei îl atingea pe al lui, făcând să-i crească pulsul și lăsându-l fără cuvinte.

La început, Margaret fu nedumerită, apoi sincer uluită. Ce-i spusese Phil despre Annie adăugase foarte puține la ceea ce știa deja; pauzele lui, frecventele momente de îndoială, când tăcea și o privea cu expresia aceea ciudată și rugătoare pe care o mai văzuse, nu făcură decât s-o uimească și mai mult. Fu ușurată când ajunseră în sfârșit la granițele lui și încetă să mai vorbească despre Annie și începu despre proprietatea lui. Acum nu mai erau pauze ciudate, nici tăceri – pe teritoriul lui, Phil era un expert și, încurajat de interesul ei, îi spuse multe.

Era impresionată de imensitatea proprietății lui. Nu i se părea posibil ca un singur om să fie proprietarul atâtor acri de pământ. Obișnuită cu fermele scoțiene și cu proprietățile modeste, abia dacă putea să perceapă sau să vizualizeze cifrele pe care le pomenea Phil, sau cum era să angajezi atâția oameni câți avea el și tot să trebuiască să muncești pe brânci. Îi arătă, atât cât se vedea cu ochii, până unde se întindea pământul lui – kilometru după kilometru, cu un șir de dealuri joase la orizont, învăluite în ceață din cauza depărtării și deja neclare în aburul căldurii. Pârâul care dădea numele proprietății trecea peste pajiștile îndepărtate, delimitat de un șir de copaci. Izvora din dealuri, îi spuse Phil, și aproviziona cu apă pentru creșterea animalelor și pentru irigații. Izvorul nu secase decât de două ori.

– Și asta a însemnat dezastru, de ambele dăți. Bunicul a pierdut șaizeci la sută din vite, inclusiv bivolii de rasă Hereford pe care-i importase la prețuri exorbitante ca să-și îmbunătățească cirezile. Aproape a dat faliment și asta l-a ucis. Tata a fost aproape la fel de afectat de seceta din 1944-1945, pe care, desigur, mi-o amintesc foarte bine – aveam

șaptesprezece ani pe atunci. Tocmai terminasem liceul și așteptam să mă înscriu la facultate. Phil oftă. După cum vezi, ne-am revenit. Acum, suntem o fermă prosperă. Pe lângă cirezile obișnuite, avem o cireadă mare de Hereford pur și încep să pretindă prețuri mari de la toți crescătorii din lume.

Margaret fu impresionată de ceva din vocea lui, un amestec de mândrie, umilință și tandrețe.

– De cât timp deține familia ta pământul ăsta?

– Din 1862. Primul Philip Barton a fost căpitan naval; a lăsat marea pentru uscat. A devenit unul din primii proprietari din zona asta. Supraveghindu-l pentru guvern, a cumpărat pământul de la aborigeni și a început să crească vite. N-a avut cine știe ce competiție, din moment ce așezările libere erau interzise pe o rază de douăzeci de kilometri, și a avut mână de lucru suficientă și nevastă. Era o irlandeză pe nume Katie O'Flynn, care fusese deportată pentru că furase o navetă de pâine. Povestea lor a fost foarte romantică; o să ți-o spun cândva, dacă te interesează. Avem scrisorile și jurnalele bătrânului căpitan, pe care le-a păstrat cu mai multă sfințenie decât jurnalele de bord. Conform acestora, proprietatea l-a costat o cantitate de pături, foarfece, oglinzi și cuțite de oțel.

– Ce poveste fascinantă! Crezi că e adevărată?

– Știu că este. Și Melbourne s-a născut la fel, după zece ani. Dar cel care l-a cumpărat a fost chiar mai priceput decât străstrăbunicul meu.

Continuă să vorbească, oprindu-se din când în când să deschidă porți sau să arate câte un subiect de interes pe care vroia să-l vadă Margaret. Văzu vite păscând în depărtare, dar erau mai puține decât s-ar fi așteptat și Phil îi explică: erau rasa pură Hereford, ușor de identificat după fața albă. Restul

vitelor lui erau mânate la păscut într-o zonă cunoscută ca Lone Peak Valley, pentru adunatul anual.

– Le numărăm, adunăm animalele rătăcite și le însemnăm, apoi transportăm boii cu trenul, de la Spring. E o perioadă foarte agitată! fiecare om din zonă este acolo, să ajute, și cei care le mână renunță la animalele selectate și se pregătesc să le ducă la gară, ceea ce înseamnă o călătorie de șase zile.

– Vrei să spui că durează șase zile să ajungă la Wollaton Springs? repetă Margaret, uluită.

– Da. Vitele trebuie să călătorească lent, dacă vrem să ajungă în formă maximă. Dar gara de la Springs n-o avem decât după ce am preluat eu conducerea, după război. Pe vremea tatălui meu, trebuia să se ducă la Lomas, adică de trei ori mai departe. Când eram mic, obișnuiam să mă duc cu cei care le mânau și cred că era cel mai incitant lucru pe care l-am făcut vreodată. Dar, desigur, pe atunci nu aveam nici o responsabilitate pe umeri, așa că traversatul râului mi se părea distractiv, iar o ambuscadă – cel mai distractiv lucru posibil! Crede-mă, acum m-am răzgândit.

– Vitele sunt sălbatice, nu? Adică…

– Știu la ce te referi! Da, cred că după standardele tale, sunt sălbatice. Hoinăresc mai mult sau mai puțin din proprie voință, păscând acolo unde e cea mai bună iarbă și singurii oameni pe care-i văd sunt cei călare, care vin periodic să le vadă. Sunt destul de obișnuite cu un om călare și nu se ating niciodată de el. Dar dacă încerci să te apropii de ele pe jos, e cu totul altceva – chiar și-n țarcurile de la gară. Ți-ar plăcea să vii acolo, când le adunăm, să vezi ce se întâmplă?

– Da, dacă n-aș sta în cale.

– Nici vorbă, draga mea. Cu atât mai puțin în calea mea, decât am stat eu în a ta.

Amintindu-și de noaptea accidentului lui Snow, lui Margaret îi pieri zâmbetul. Phil o luă de mână.

– Ești un doctor bun, Margaret. Sper ca cei de la Wollaton Springs să înceapă să aprecieze norocul de a te avea acolo. Kevin îmi spune c-ai fost ocupată.

– Da, încuviință ea și apoi, conștientizând brusc ce trebuia să fi făcut, își ținu respirația. Phil, asta ți se datorează în mare parte, nu? Ai… ai vorbit despre mine? Le-ai garantat pentru competența mea profesională?

– Eu, să garantez pentru tine? Dumnezeule, nu, n-a fost nevoie… doar am spus unei persoane-două cum te-ai luptat pentru viața lui Snow, cât de minunată ai fost. E adevărul – ai fost minunată. Am fost acolo, am văzut ce ai făcut, așa că mă cred. Toți, inclusiv Billy Joe, care suferea și poate ar fi avut o scuză să se îndoiască de tine. Asta a fost tot, Margaret, îți dau cuvântul.

Margaret simți culoarea stânjenelii urcându-i în obraji.

– Îți sunt recunoscătoare, mai mult decât îți pot spune. Am venit aici să muncesc și la început, n-am avut nici un pacient, oamenii se duceau la Lomas mai degrabă decât să mă consulte. Mă temeam c-am făcut o greșeală venind aici. Mă temeam că n-or să mă accepte niciodată, doar pentru că sunt femeie.

– Te-ar fi acceptat, cu timpul, o asigură Phil. Ezită o clipă, apoi întrebă brusc: de ce ai venit?

– Eram nefericită. Vroiam să plec departe de… de cauza nefericirii mele. Am sperat că munca va fi grea și incitantă, ca să pot uita.

– Și ai reușit să-l uiți, indiferent cine e? Phil opri mașina și se întoarse spre ea. Ai reușit, Margaret?

Margaret înfruntă fără să clipească ochii lui neclintiți și cercetători. O clipă, văzu în treacăt chipul lui Johnny, apoi dispăru și nu-și mai putu aminti cum arăta. În orice caz, Johnny Newcombe nu suporta comparație cu Phil Barton, realiză ea, speriată de descoperire. Atractivitatea lui era numai la suprafață, în vreme ce a lui Phil… își plecă repede privirea.

– Da, cred că l-am uitat, Phil.

– Mă bucur, îi spuse el cu sinceritate și, aplecându-se, o sărută blând și tandru pe buze. Margaret nu se mișcă, iar el se scuză: îmi pare rău, poate că n-ar fi trebuit să fac asta. Dar tentația a fost prea mare. Vezi tu, eu… Se întrerupse, înroșindu-se și porni din nou, atent să se ferească de privirea ei. Sărutul lui o tulburase profund, dar cu toate astea fu bucuroasă când îi arătă poarta vopsită în alb. Aproape am ajuns și cred că ești pregătită pentru o baie și micul dejun, nu? Putem vorbi mai târziu… vreau foarte mult să stau de vorbă cu tine, Margaret. Dar o să aștept un moment mai prielnic – încep prea devreme, te iau în pripă, știu, când ar trebui s-o luăm încet. Eu… cât intenționezi să rămâi la Wollaton Springs? Ai idee?

– Nu. Se forță să fie calmă. Nu m-am gândit. Am fost de acord să rămân până doctorul Bayliss va fi putea să reia lucrul sau până când mi se găsește un înlocuitor. Mi s-a dat postul ăsta doar pentru că n-au găsit un medic bărbat care să fie pregătit să-l preia și am fost avertizată că nu e o treabă de femeie.

– Nu este, draga mea, în ciuda faptului că te-ai descurcat. Dar ar fi mai bine să vorbim și despre asta tot mai târziu. Ajunseră la poartă și coborî s-o deschidă.

Apropiindu-se de casă, Margaret văzu că era o clădire joasă, albă, mult mai mare decât își imaginase, acoperită cu șindrilă

care, evident, fusese proaspăt vopsită. O peluză atent îngijită o înconjura și un șir de copaci umbroși se întindea până în fața casei.

– Ei bine? Ce părere ai? E cum te așteptai? o întrebă Phil, deschizându-i portiera.

– Nu, mărturisi Margaret, nu e deloc cum mă așteptam. Nu mi-am imaginat vreodată că ai o grădină atât de frumoasă.

– Mama era o împătimită a grădinăritului – la fel și bunica. Amândouă iubeau trandafirii. Am încercat să păstrez locul așa cum era, dar nu e ușor, și mă tem că nu sunt un grădinar prea iscusit. O privi în ochi. În afară de asta, are nevoie de grija unei femei, Margaret. Îi lipsește de foarte mult timp.

Conștientă de pulsul ei accelerat, Margaret se lăsă condusă în casă, unde fu din nou surprinsă. Era mobilată cu gust, într-un stil familiar, din moment ce din multe puncte de vedere semăna cu propria ei casă. Parchetul lustruit era acoperit cu covoare persane, pe hol se găsea un dulap antic, pe care stătea un vas uriaș de cupru, plin cu trandafiri și, într-o cameră din spate, Margaret recunoscu liniile grațioase ale unui birou Queen Anne.

Phil veni lângă ea și-și așeză ușor mâna pe umărul ei. Cu o voce mică și plină de o emoție pe care Margaret n-o putea analiza, îi spuse:

– Toate astea i le datorez bunicii – era o moștenitoare și a adus aici multe din obiectele ei favorite, când a venit ca mireasă. Le iubesc pe toate și iubesc această casă, dar lucruri de genul ăsta nu-i sunt de mare folos unui bărbat, dacă nu are cu cine să le împartă. Dar… Fu întrerupt de o voce ascuțită, care-l striga. Annie Gyler venea în fugă pe hol, fără suflu și nerăbdătoare. Sări speriată când o văzu pe Margaret și expresia entuziasmată i se schimbă într-una înspăimântată.

– Oh, nu ești singur, nu știam… Bună dimineața, doctore Ferguson. Văzu mâna lui Phil pe umărul musafirei și în ochii ei se aprinse o clipă furia. Apoi păli și întrebă nepăsătoare dacă Margaret vroia să ia micul dejun.

– Da, bineînțeles că vrea, pufni Phil, iritat. Și eu la fel. Te rog, Annie, du-o pe doctorița Ferguson în camera ta, să se poată împrospăta puțin, iau eu mă duc să văd de micul dejun.

Phil plecă și Annie o conduse în tăcere într-un dormitor din spatele casei. Așteptă politicos cât timp Margaret se rujă și se pudră, îi dădu indicații cum să găsească baia și-i aduse prosoape curate. Dar nu scoase o vorbă până nu termină Margaret și apoi, întorcând brusc capul, o invită solemn:

– Vino pe aici, te rog. E ceva ce cred că ar trebui să vezi înainte să te întorci la Phil, doctore Ferguson – ceva ce nu cred că ți-a spus. Uite… Plină de dramatism, trânti de perete ușa unei camere neocupate și-i arătă un portret care atârna pe peretele opus. Era pictat în ulei și era portretul în mărime naturală al unei fete, înrămat în aur masiv. Margaret se zgâi la el, nevenindu-i să-și creadă ochilor, căci subiectul tabloului ar fi putut fi ea însăși. Și totuși, nu se putea… nu mai intrase vreodată în casa aceasta, nu pozase niciodată pentru un artist și, până nu venise la Wollaton Springs, nu știuse de existența lui Phil Barton.

– Ce e asta? întrebă, controlându-se cu eforturi aproape vizibile. Cine e fata din tablou?

– E soția lui Phil, răspunse șoptit Annie. Numele ei era Mollie Carpenter și a murit într-un accident de mașină chiar în ziua nunții lor, acum șase ani. Făcu o pauză, fixând-o cu privirea, apoi spuse, cu inocență studiată: semănați foarte mult… tu și cu ea, nu?

Capitolul 7

Restul interminabilei dimineți, Margaret fu conștientă de un sentiment de profundă stânjeneală și reținere. În ciuda ospitalității călduroase ale lui Phil și a eforturilor lui pline de curtoazie de a-i trezi interesul și de a o distra, nu putu să scape de el, căci zguduise rădăcinile calmului ei profesional și-i era din ce în ce mai greu să păstreze aparența unei prietenii obișnuite.

Vederea portretului lui Mollie Carpenter o supărase mai mult decât vroia să recunoască; faptul că semăna atât de mult cu răposata soție a gazdei o deziluzionase și o copleșise cu un val de îndoieli. Amabilitatea lui Phil, dorința de a fi în compania ei, nerăbdarea s-o invite la Barton's Creek, chiar și sărutul pe care i-l dăduse puțin mai devreme – se vedeau acum într-o altă lumină. Intuiția feminină îi spusese că acesta era preludiul pentru a-i face curte, ghicise c-o adusese aici, acasă la el, ca să-i arate o parte din viața lui, înainte s-o roage s-o împartă împreună. În subconștient, știuse unde duceau toate – i-o spuseseră sărutul lui, întrebările despre Johnny,

felul în care vorbise despre munca lui și a ei. În adâncul sufletului, simțise primele semne ale unor emoții pe care nici un bărbat nu i le mai trezise, ale unei bucurii pe care n-o mai experimentase vreodată.

Dar acum, se întreba cu amărăciune dacă Phil era încă îndrăgostit de o amintire, dacă vreunul din complimentele pe care i le făcuse îi fusese într-adevăr adresat doar ei. Oare o vedea doar ca pe o fantomă a fetei cu care se însurase și care se întorsese miraculos la el?

Asta ar explica multe din lucrurile care o nedumeriseră la el: căldura față de ea încă din prima clipă când se cunoscuseră, șocul pe care-l suferise inițial la vederea ei și convingerea că, deși erau doi străini, n-o privea ca atare. Ar explica și atracția pe care știa c-o reprezintă pentru el și sărutul acela impulsiv, pentru care se scuzase, dar pe care, evident, nu-l regretase.

Margaret suspină, mușcându-și buza. Întotdeauna sinceră cu ea, acum se forța să înfrunte faptul că Phil ajunsese deja să însemne pentru ea mai mult decât intenționase. Rănită și înspăimântată de felul în care se purtase Johnny cu ea, acceptase admirația lui Phil ca pe un balsam pentru sufletul ei suferind, fără să caute un motiv pentru aceasta, atribuindu-i-o – dacă se gândise vreun pic – farmecului și felului în care arăta. Îl văzuse pe Phil într-o antiteză completă cu Johnny, avusese încredere în el și uitase de precauția ei nativă. Fără să vrea, începuse să-l pună în locul lui Johnny. Nu era îndrăgostită de el, era prea devreme, slavă cerului, dar fusese pe cale să cadă în mrejele lui. În ciuda instruirii și a încrederii în sine pe plan profesional pe care le căpătase, fusese la fel de vulnerabilă ca orice fată tânără și neexperimentată, și asta din

pricina primei ei relații nefericite. Margaret trase adânc aer în piept, înspăimântată de ce tocmai realiză: se comportase așa cum ar fi putut-o face Annie Gyler.

Cu siguranță, Annie îi anticipase reacția și, în timpul micului dejun, hotărî că nu mai trebuia să caute motivul pentru atitudinea ciudată a fetei, care lui Phil i se părea inexplicabilă. Evident, era alimentată de gelozie. Annie îi arătase portretul intenționat, ca să dea naștere exact reținerilor pe care le avea acum și singurul motiv pe care-l putea găsi era acela că Annie era, sau își imagina că este îndrăgostită de el. În situația de față, era puțin probabil. Annie era atât de tânără și ușor de impresionat; suferise un șoc sever la moartea tatălui ei și Phil se străduise din răsputeri să-i arate bunătate și compasiune, pe care, în starea emoțională în care se afla, putea foarte ușor să le înțeleagă greșit. O adusese în casa lui, care, în contrast cu a tatălui ei, trebuie să i se fi părut foarte luxoasă și de bun-gust și nu era de mirare că fata era atât de reticentă la ideea de a părăsi Barton's Creek și a se întoarce în clădirea șubredă, abia mobilată și murdară care-i servise tatălui ei drept cămin. Probabil, Annie o văzuse ca pe o amenințare la siguranța ei actuală și căutase, cu malițiozitate și cruzime, să-i pună capăt.

Deși poate trebuia să-i fie recunoscătoare pentru că-i arătase adevărul, pentru că-i deschisese ochii. Fusese oarbă și proastă, în ciuda faptului că situația asta nu era una la care ar fi fost firesc să se aștepte. Phil nu era genul de bărbat care să-și țină inima în palmă și cu siguranță, nu era genul care să se arunce impulsiv într-o căsătorie cu o străină. Calitățile pe care le admirase la el erau cele pe care Johnny nu le avea – onestitatea, devotamentul, puterea și blândețea care se împleteau atât de des.

În timpul ciudatei mese, Margaret încercă să facă totuși conversație, însă Annie căzu într-o tăcere posacă și știu că presupusese corect. Ochii fetei, strălucind de malițiozitate, abia dacă-i părăseau fața, și când Phil o rugă să se ducă să mai aducă niște cafea, se ridică fără să-și ascundă lipsa de tragere de inimă și spuse scurt:

– Presupun că vrei să scapi de mine, ca să poți vorbi cu doctorița Ferguson… ei bine, de ce nu spui așa, în loc să inventezi scuze stupide? Pentru că știu de ce-ai adus-o aici. Știu exact de ce – și ea la fel, acum.

După ce plecă, luând în silă carafa de cafea, Phil își întinse mâinile, neajutorat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost asta? E o fată teribil de mofturoasă și de imprevizibilă. În clipa asta e în culmea fericirii și zâmbește toată, în următoarea izbucnește în plâns și mă acuză că vreau să-i fac rău, ceea ce cu siguranță, nu intenționez. Te miră că am nevoie de sfatul tău, ca medic, Margaret? Pentru că situația cu Annie mă depășește complet și pur și simplu nu știu cum să mă port cu ea.

– Nu știu dacă pot să-ți dau vreun sfat… începu evaziv Margaret, dar el o întrerupse, zâmbind.

– Draga mea, nu mă aștept la miracole – ai văzut-o prea puțin ca să-ți poți face o opinie, nu-i așa?

– Așa e, confirmă ușurată. Dar…

– Sper că măcar ca femeie, dacă nu ca medic, vei putea să-ți dai seama ce se întâmplă cu ea. De exemplu, ce a vrut să spună mai devreme? De unde ar putea să știe de ce te-am chemat aici?

Era un teren periculos și Margaret ezită, întrebându-se dacă putea să-i răspundă. Dacă recunoștea că Annie îi arătase

tabloul, însemna că… Fu salvată de întoarcerea lui Annie, cu carafa plină. O trânti în fața lui Phil și întrebă, sfidătoare:

– Te duci la Lone Peak Valley în dimineața asta, sau nu?

– Așa mă gândeam, răspunse el, uitându-se la Margaret. De ce, Annie? Vrei să vii cu noi?

– Oh, nu, desigur că nu, din moment ce evident nu mă vrei, pentru c-o ai pe doctorița Ferguson. Vroiam doar să știu.

– N-am făcut încă nici un plan definitiv, dar vreau să-i arăt lui Margaret cât mai multe. N-a mai fost niciodată la o fermă de bovine.

– Și oricum, n-o să vadă multe ca asta. Annie se întoarse spre Margaret și adăugă, cu malițiozitate: Phil e angajatorul ideal și oamenii lui îl idolatrizează, doctore, de parcă ar fi un zeu – va vrea să vezi asta, bineînțeles, pentru că e nerăbdător să te impresioneze. Dar nu uita de ce, bine? Și nu te lăsa păcălită din nou. Ieși din încăpere cu capul sus, dar cu ochii înotând în lacrimi.

– Vezi? spuse Phil când ușa se trânti în urma ei. Fac tot ce pot ca să-mi onorez promisiunea față de Snow, dar Annie îmi face viața foarte dificilă. Uneori, mă întreb dacă n-ar fi mai bine s-o trimit înapoi la internat.

– Nu poți face asta, îl avertiză Margaret. Se ridică, lăsând jos ceașca de cafea și refuzând țigara oferită de el. O să încerc să vorbesc cu ea, dacă o să mă lase.

– Aș vrea s-o faci, răspunse el recunoscător și-i deschise ușa. Te duc cu mașina să vezi proprietatea? Să zicem, într-o jumătate de oră. Dacă vrei să te schimbi în costumul de călărie, putem lua doi cai din vale și călărim până la tabără, în celălalt capăt.

Margaret se schimbă în baia alăturată camerei lui Annie și când se întoarse, o găsi pe fată așteptând-o. Dar nu vru să vorbească și refuză cu încăpățânare să răspundă vreunei abordări, indiferent cu cât tact făcute. Îi aduse o pereche de ghete până la gleznă pe care i le oferi în locul cizmelor de călărie.

– O să-ți fie mai la îndemână decât astea pe care le ai și te protejează și de șerpi. Ia-le; dacă vrei, poți să le păstrezi… nu mai am nevoie de ele. Nu călăresc.

– De ce? Întrebarea fusese pusă cu inocență și Margaret fu luată pe nepregătite de ieșirea pe care o provocă.

– Mă întrebi asta și mai ești și doctor, pe deasupra?! Am avut un accident când eram mică; tata l-a provocat punându-mă pe un mânz nedresat pe care nu l-am putut controla și care a căzut peste mine. Nu ți-a spus nimeni că mi-am petrecut jumătate din viață în spital, făcând operație după operație, ca să nu rămân infirmă?

– Nu, Annie, nu mi-a spus nimeni. Dar dacă tot sunt medic, nu vrei să mă lași să te examinez? Poate îți pot recomanda ceva care să te ajute.

– Nu poți. Nimeni nu poate. M-au consultat cei mai buni specialiști din țară și toți sunt de părere că nu se mai poate face nimic. Vocea lui Annie era înecată de suspine. Șira spinării nu e dreaptă și unii nervi au fost afectați. Trase adânc aer în piept. Exista o singură șansă, mi-au spus, dar tata nu m-a lăsat să încerc. A zis că nu-și permite.

– Ce șansă?

– Ce-ți pasă?

– Îmi pasă, să știi. Te rog, spune-mi.

Buzele fetei se curbară într-un zâmbet trist.

– Ei bine, însemna să merg în America și să stau acolo un an. E un chirurg american pe nume Friedman…

– Otto Friedman, de la clinica Mayo?

– Da, exact. Ai auzit de el?

– Bineînțeles. E unul din cei mai buni chirurgi ortopezi din America. Ți s-a sugerat să te duci la el?

– Totul era aranjat, acum șase luni. Dar apoi tata a hotărât că l-ar costa prea mult – știi pe ce prefera să-și cheltuiască banii, nu? Așa că am lăsat-o baltă și am anulat aranjamentele. Specialistul din Brisbane, doctorul Meyer, a fost foarte supărat… știu că i-a scris tatei, implorându-l să se răzgândească, dar bineînțeles că n-a avut sorți de izbândă. Nu i-a păsat.

– Poate că i-a păsat, Annie, dar nu era un om bogat…

– Asta din vina lui. Ar fi putut să fie, dacă n-ar fi băut fiecare ban pe care-l câștiga. Annie arătă spre ghete. Obișnuiam să călăresc bine, dar acum mă doare prea tare. Mă doare spatele și dacă stau prea mult în picioare.

Margaret luă o hotărâre.

– Întinde-te, Annie. Te rog, lasă-mă să te examinez.

– O să întârzii cu Phil…

– Lasă asta. Te rog, fă cum îți spun.

– Oh, bine. Lui Phil n-o să-i placă să-l faci să aștepte. Din cauză că semeni cu Mollie, el…

– Te-ai făcut înțeleasă, nu-ți face griji. Acum, te rog, întinde-te. Mai întâi, scoate-ți rochia.

Examenul fu scurt, dar află multe lucruri. După ce termină, o întrebă pe Annie despre razele X și despre rapoarte și află, așa cum se așteptase, că doctorul Meyer avea o evidență. Obținu permisiunea fetei să ia legătura cu specialistul de la

Brisbane, aranjă să treacă săptămâna viitoare pe la cabinet ca să-i poată face un examen mai amănunțit și-i dădu câteva tablete care s-o scape de durerea care-i dădea bătăi de cap. Annie rămase ostilă și suspicioasă, mulțumindu-i fără căldură. Dar când se întoarse la Phil, simțea că, în ciuda atitudinii lui Annie, făcuse un oarecare progres.

Când îi povesti lui Phil, acesta jubilă. Urcând în mașină, îi spuse:

– Dar asta e minunat, Margaret. Dumnezeule, ai aflat într-o jumătate de oră ce n-aș fi putut să scot de la ea nici într-o mie de duminici! Mai mult, mi-ai dat un răspuns pentru problema mea.

– Da?

– Bineînțeles, draga mea. O s-o trimitem în State, la acest doctor Friedman. N-ar trebui să fie dificil de aranjat, nu?

– … Nu, probabil că nu.

– Te îndoiești…

– Da, mărturisi Margaret. Din mai multe motive, Phil. Annie e mândră și sensibilă și e conștientă că ar implica foarte mulți bani. Oh… Scutură din cap, când el încercă s-o contrazică. Știu că-ți permiți, dar nu despre asta e vorba. Problema e… o să te lase Annie să-i plătești ședera în State sau o să refuze?

– Dar dacă asta înseamnă că se vindecă, nu văd de ce ar refuza ajutorul meu.

– Nu înseamnă neapărat c-o să se vindece. Nu există nici o garanție că doctorul Friedman va reuși acolo unde ceilalți au eșuat. Îi dădu câteva detalii tehnice despre handicapul lui Annie. Annie nu e un copil și nu poți s-o trimiți pachet în America fără consimțământul ei, de bunăvoie și nesilit.

– Tatăl ei m-a făcut responsabil pentru ea, obiectă Phil. Cu siguranță, asta îmi dă dreptul să decid chestiunile astea în locul ei. Nu are decât optsprezece ani, și dacă, după cum spui, are dureri constante și ortopedul de la Brisbane a sfătuit-o să se lase pe mâna lui Friedman, nu e de datoria mea să am grijă ca sfatul lui să fie urmat, cât de curând posibil? Acum că mi-ai spus ce se poate face, pentru numele lui Dumnezeu, s-o facem!

Margaret tăcu o vreme, cântărind situația.

– Mă lași să vorbesc cu ea, după ce iau legătura cu doctorul Meyer? Între timp, nu-i pomeni nimic lui Annie – cred că ar fi mai bine așa.

– Desigur, dacă spui tu, Margaret. O s-o aduc săptămâna viitoare s-o vezi, bine? Te sun să facem o programare.

– Foarte bine.

– Dumenezeu știe, mi-ai luat o piatră de pe inimă! Îți sunt foarte recunoscător, crede-mă. În ochii lui era mai mult decât recunoștință și Margaret se închise în ea. Tensiunea care fusese între ei la masă reveni, cu toate îndoielile și temerile de mai devreme.

În rest, ziua, deși interesantă, căci vedea peisaje noi, fu aproape insuportabil de încordată. Tot ce făcea Phil, tot ce spunea, tot ce-i arăta, i se părea că duce spre o inevitabilă cerere în căsătorie pe care, înainte să vadă portretul lui Mollie Carpenter, ar fi acceptat-o bucuroasă. Îl găsea mai atrăgător ca oricând, ajunsese să-l placă și să-l respecte mai mult decât și-ar fi imaginat că ar fi posibil. Atingerea fermă și protectoare a mâinii lui pe brațul ei, tonul aproape copilăresc de nerăbdător al vocii lui îi lăsau un gust dulce-amar căruia îi era greu să reziste. O duse pretutindeni, la început cu mașina,

apoi călare pe ponei, conducând-o într-o pădure scăldată în soare, unde-și stabiliseră tabăra cei care mânau vitele.

La prânz, mâncară friptură de vită și băură ceai tare, în aer liber, împreună cu oamenii, lângă un foc de tabără, și apoi călăriră din nou spre valea unde păsteau vitele. Margaret privi uluită la animalele maro, cu coarne impunătoare, care se mișcau neliniștite de colo colo. Totul o fascina și Phil îi vorbi despre ele și despre văcarii cu care luaseră masa. Printre ei erau câțiva aborigeni scunzi și grași, cu fețe negre, dar care nu aveau educația pe care Billy Joe o primise la Misiune și vorbeau într-un dialect ciudat, pe care Margaret nu reușea deloc să-l înțeleagă. Phil îi spuse despre triburile originare din care proveneau – triburi care, pe vremea stră-străbunicului lui, cutreieraseră libere pe teritoriul neospitalier, supraviețuind grație iscusiței la vânătoare și a simțurilor lor ascuțite.

Margaret îl asculta, minunată de amestecul de mândrie și umilință din glasul lui. Phil iubea pământul acesta, știa, și acum, văzându-l aici, pe teritoriul lui, realiză că făcea parte din el. Amintindu-și cuvintele batjocoritoare ale lui Annie, îl privi cu oamenii lui și văzu respectul acestora. Aparent, vorbeau ca între egali, dar dacă făcea vreo sugestie, i se dădea curs imediat, fără nici o întrebare.

Soarele apunea când Phil o conduse înapoi la mașină.

– Ei bine, cred că trebuie să te duc înapoi la Springs, Margaret, dar e păcat… mi-a făcut mare plăcere să te am aici, nici nu pot să-ți spun. Sper că te-ai simțit bine și nu ți s-a părut prea obositor.

– M-am distrat pe cinste, îl asigură Margaret. Dar, dintr-o dată, o duru inima și cuvintele pe care vru să le spună i se

opriră în gât. Trecu orbește pe lângă el și urcă în mașină, ignorând mâna pe care i-o oferise în ajutor. O urmă în tăcere, uluit, și porni motorul.

– Te-am supărat cu ceva? Tonul lui era tăios.

– Nu, bineînțeles că nu. Ai fost atât de amabil că mi-ai arătat și m-ai învățat atâtea. Numai că eu…

– Ești obosită, înțeleg. Expresia îi deveni mai relexată. Te duc înapoi să faci o baie și să bei un ceai. Am fost un idiot că te-am dus atât de departe, când nu ești obișnuită. A trecut mult de când n-ai mai călărit, nu?

– Da, așa e. Se vede?

– Nu, deloc… călărești foarte bine. Dar trebuie să te învăț stilul australian, e mai puțin extenuant. Spune-mi, îți place locul ăsta atât de mult pe cât pare?

– Îmi place foarte mult, Phil, răspunse ea, îmbujorată. Dar…

– De-ajuns încât să te stabilești aici, draga mea? Nota nerăbdătoare și rugătoare din vocea lui o avertiză, și-i răspunse evaziv:

– Oh, nu știu. Am crescut la oraș și cred că după câteva luni, aș tânji să lucrez din nou într-un spital mare și modern. Dar îmi place destul cât să rămân până se întoarce doctorul Bayliss. Oamenii sunt atât de drăguți și desigur, e o experiență minunată, nu?

Phil părea distrus.

– Nu la asta mă referam, Margaret. Ezită o clipă. Cariera înseamnă atât de mult pentru tine?

– Înseamnă enorm, răspunse cu sinceritate Margaret. Îmi iubesc meseria.

– Dar, fără îndoială, nu intenționezi să doftoricești toată viața, nu?

– Eu… de ce nu?

– Pentru că ești femeie, draga mea – o femeie frumoasă și atrăgătoare. Nu vrei să te căsătorești, să ai casa ta, un soț – copii? Majoritatea femeilor își doresc asta.

Lacrimile îi ardeau gâtul și pleoapele. O clipă, văzu portretul lui Mollie Carpenter ca pe propria imagine și știu că nu-l putea lăsa să continue. Simțea că urma propunerea, dar fu luată prin surprindere când o auzi. Phil opri, se întoarse spre ea și o luă brusc în brațe.

– Margaret, draga mea… buzele lui le căutau pe ale ei cu insistență nerăbdătoare și flămândă. Oh, Margaret! Sărutul lui fu pătimaș, și în ciuda reticenței ei, se trezi răspunzându-i.

Phil o strânse în brațe. Își puse mâna sub bărbia ei și o forță să-l privească în ochi.

– Trebuie să știi ce simt pentru tine, trebuie să-ți fi dat seama… sunt îndrăgostit de tine, iubito… nebunește. Din prima clipă în care te-am văzut, abia dacă am putut să mă abțin să nu strig în gura mare și presupun că se vede de la o poștă, nu-i așa? oricum, mie așa mi se pare. Margaret, vreau să te căsătorești cu mine, iubito… curând, îndată ce putem aranja, dacă vrei să mă accepți. Mă accepți, iubito? Am atâta nevoie de tine, aș face orice mi-ar sta în putere să te fac fericită, îți jur – aș face orice să mă revanșez pentru pierderea carierei tale.

– Oh, te rog, Phil, nu mai continua! gemu ea, disperată.

Brațele lui se strânseră și mai tare în jurul ei.

– De ce, Margaret? Există altcineva? Credeam că ai spus că l-ai uitat…

– L-am uitat, dar…

– Nu e Kevin, nu?

– Oh, nu, bineînțeles că nu.

– Atunci, de ce, draga mea, de ce? Urăști ideea de a trăi aici, asta e?

Trebuia să-i spună. Eliberându-se din brațele lui, Margaret îl privi cu lacrimi în ochi.

– Phil, în casa ta e un portret. Annie mi l-a arătat de dimineață. N-am putut să nu observ că seamănă cu mine și să nu mă întreb dacă… Vocea îi pieri și nu mai putu să continue.

– Annie ți-a arătat tabloul? Ochii lui erau furioși. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce a făcut asta?

– … Nu știu. Dar mă bucur c-a făcut-o.

– Da? Tonul lui era tăios. Mollie e moartă, să știi. A murit în ziua când ne-am căsătorit, într-un accident de mașină… cred că ai aflat deja povestea. Eu eram la volan.

– Da, mi s-a spus, Phil. Înnebunită de compasiune, Margaret nu se putu uita la el. Presupun că… te consideri vinovat…

– Cum altfel? Eu conduceam. Oh, celălalt șofer a fost la fel de vinovat, dar întotdeauna m-am torturat cu gândul că dacă aș fi avut mai multă prezență de spirit, aș fi putut evita coliziunea. Vocea lui Phil era înecată de durere. Întinse nesigur mâna spre Margaret. După o clipă de ezitare, ea i-o strânse. Margaret, toate astea s-au întâmplat acum șase ani. Nu vreau să spun că le-am dat uitării, așa ceva nu poți uita cât trăiești, nu poți scăpa de sentimentul de vinovăție – dar am trecut de dragostea pentru Mollie. Amintirea ei a pălit.

– Până când am reînviat-o eu, sugeră cu blândețe Mollie. Așa e, nu, Phil?

– Da, recunoscu el cu sinceritate. Cred că ai reînviat amintirea ei. Prima dată când te-am văzut, a fost un șoc pentru mine. Aproape m-a dărâmat, pentru că nu mă așteptam. Dar de atunci… Margaret, îți imaginezi că nu sunt îndrăgostit de tine decât pentru că semeni cu Mollie?

– Poți fi sigur că nu e ăsta singurul motiv, Phil?

– Mi-am pus și eu întrebarea asta. Îți spun cu toată sinceritatea, nu cred că e singurul motiv. Evident, trebuie să mă fi influențat, când te-am văzut prima oară – m-a influențat, n-o să neg. Nu te-am privit niciodată ca pe o persoană pe care o cunosc doar de câteva ore, simțeam că te știu de o viață, și… mă bântuiai, nu mă puteam gândi la nimeni și la nimic altceva. Eram ca în transă. Zâmbi strâmb. De fiecare dată când ne-am văzut, a trebuit să exersez cel mai riguros autocontrol ca să nu cumva să te cer în căsătorie. Și am trecut prin agonie din cauza geloziei pe Kevin.

– Nu aveai nici un motiv, zâmbi Margaret.

– Iubito, știu. Îi strânse cu putere degetele. Margaret, semeni cu Mollie numai fizic… dar nu ai nici același caracter și nici același mod de a gândi. Cred că, indiferent cum ai fi arătat, m-aș fi îndrăgostit până la urmă de tine. Cum aș fi rezistat? Tu ești… tu și te admir pentru ce ai făcut aici, îmi place să vorbesc cu tine. Iubesc vocea și zâmbetul tău, sunt incredibil de fericit în compania ta. Nu e asta iubire?

– … Presupun că este, eu… Stând acolo, lângă el, în întunericul care se lăsa, Margaret își dorea să-l creadă. Nu rezistă când, cu mare tandrețe, Phil o trase din nou în brațele lui. N-o sărută, dar își lipi obrazul de al ei.

– Margaret, iubito, dacă n-ar fi fost coincidența aceasta extraordinară, te-ai fi îndoit că te iubesc?

– Nu, recunoscu ea, conștientă că acela era adevărul.

– Atunci, dă-mi șansa să-ți demonstrez acum. Am iubit-o pe Mollie, o cunoșteam de mică și când m-am căsătorit cu ea eram foarte îndrăgostit – dar timpul vindecă rănile, nu-i așa? Acum sunt cu șase ani mai bătrân. A fost o vreme, după moartea ei, când am crezut c-o să înnebunesc de durere și de singurătate și când nu puteam să nu-mi reproșez, dar am depășit nenorocirea. Acești șase ani nu i-am petrecut doar plângând-o pe Mollie… au fost ani folositori, productivi, pe care i-am dedicat proprietății acesteia. Vreau s-o împarți cu mine și vreau ca fiii noștri să crească aici, ca și mine, și s-o moștenească într-o zi.

Nu se putea îndoi de sinceritatea lui.

– Oh, Phil, și eu vreau asta… dacă ești sigur, șopti ea.

– Sunt sigur. N-am fost niciodată mai sigur de ceva, cum sunt în momentul ăsta. O să te învăț să mă iubești.

– Asta n-o să fie… greu, Phil. Dar mai dă-mi puțin timp. Nu ne cunoaștem de mult, în ciuda coincidenței, nu?

O sărută extaziat.

– Vei avea cât timp vei vrea, iubirea mea, îți promit. Atâta vreme cât te pot vedea des și putem fi împreună în fiecare clipă liberă, voi fi mulțumit să aștept până vei fi pregătită.

Se agățară unul de celălalt, cu respirația tăiată, îmbătați de minunea nou descoperită a iubirii lor, nemărginit de fericiți. Pentru Margaret, amintirea lui Johnny Newcomber pierise pentru totdeauna, iar pentru Phil, strângând-o posesiv în

brațe, era finalul singurătății, al regretelor și al reproșurilor zadarnice care-l chinuiseră atâta timp.

Era întuneric când porniră din nou.

– Spune-mi, ce fel de inel ți-ar plăcea? Bijutierul din Lomas are o colecție surprinzător de bună, sau dacă preferi să așteptăm până se termină adunatul, putem să mergem la Brisbane să alegem unul.

– Cred că prefer să așteptăm.

– Pentru că încă nu ești sigură?

– Oh, nu… pentru că nu pot lăsa cabinetul, nici măcar ca să mă duc la Brisbane într-un weekend, până nu vine cineva în locul meu.

– Vei renunța curând la practică, nu-i așa?

– De îndată ce voi putea, promise Margaret. Phil îi zâmbi poznaș.

– Spune-mi și voi vedea dacă nu pot să trag niște sfori. Desigur, nu te grăbesc, dar nu mă face să aștept prea mult, iubito. Nu vreau să te împart nici măcar cu pacienții. Zâmbetul îi pieri și o întrebă grav: te deranjează să renunți la medicină?

– Odată, aș fi crezut că da, Phil. Acum, nu sunt sigură.

– Bine. O ultimă întrebare, Margaret: măscăriciul ăsta pe care ai venit aici să-l uiți… cine e?

– E doctor, chirurg. L-am întâlnit pe vas. Lucrase la Londra în perioada rezidențiatului și se întorcea la Sydney. Nu mi-a spus că e căsătorit decât cu o noapte înainte să ajungem. Asta e tot ce s-a întâmplat, serios. Am fost o proastă. Dar slujba mea era la Sydney și el lucra în același spital – a trebuit să-l revăd și n-a fost ușor. Așa că a trebuit să mă transfer mai întâi la Brisbane și apoi am venit aici.

Phil îi strânse înțelegător mâna, dar în afara unui „înțeleg" mormăit, nu mai făcu nici un comentariu. Luminile de la reședință începuseră deja să se vadă printre copaci.

– A fost o zi minunată, Margaret – o zi pe care mi-o voi aminti toată viața. M-ai făcut cel mai fericit bărbat din lume, iubito! Sper doar ca nici unul din pacienții tăi să nu fi avut nevoie de tine, dar presupun că asta vom afla curând.

Annie îi întâmpină în hol, posomorâtă.

– Te-a căutat cineva, doctore. Pe la cinci – un anume domn Duff, de la Leyland Bluff. Zicea că soția lui a leșinat și vroia să vii imediat. Am crezut că vă întoarceți la ceai, așa că nu v-am chemat. Eu…

Margaret o întrerupse, cu inima strânsă. Se întoarse spre Phil:

– Îmi pare rău – trebuie să mă duc imediat, Phil. Ar putea fi urgent.

– Bine, plecăm în cinci minute. Dar mai întâi, bei o cană de ceai… ai tu grijă, Annie, da? Mă duc să verific dacă avem suficientă benzină. Vino la mașină când ești gata.

Fu un șoc să afle că telefonul fusese inutil. Domnul Duff, tocmai întors dintr-o delegație de două săptămâni, aflase îngrijorat o poveste incertă despre tensiunea soției și se decisese pe loc s-o cheme pe doctorița ei. Margaret îl liniști, îi ascultă plictisită scuzele, dar nu-i reproșă nimic. Se întoarse la mașină, unde Phil picotea la volan. Se trezi imediat la auzul pașilor ei și, deschizându-i portiera, îi luă geanta.

– Totul e în regulă?

– Totul e în regulă.

– Atunci, să mergem acasă. Dacă vrei să tragi un pui de somn, simte-te liberă să te folosești de umărul meu, iubito. E destul de lat.

Margaret îi urmă recunoscătoare sugestia. Dormea când se întâmplă accidentul și nu putu decât să ghicească din ce cauză, căci se trezi în zgomotul înfiorător al metalului zdrobit și, deschizând ochii, fu orbită de niște faruri care păreau doar puțin deasupra ei. Auzi o voce tânguindu-se ascuțit de teamă și n-o recunoscu a fi a ei, apoi mașina se învârti pe cauciucurile care alunecau și se opri turmentată pe marginea drumului. O clipă mai târziu, Phil veni împleticindu-se lângă ea. Îngenunche, o ridică în brațe și-l auzi șoptind spart, în întuneric:

– Oh, Mollie… Mollie, iubirea mea!

După aceea, i se puse un văl pe ochi și-și pierdu cunoștința; dar vocea lui, cu bocetul ei sfâșietor, o urmă – un ecou răsunând în întuneric.

Capitolul 8

În prima clipă după ce o ridicase pe Margaret în brațe, Phil nu-și dădu seama ce spusese, dar când fata se zbătu și deschise ochii, conștientiză numai senzația copleșitoare de ușurare. Trăia și, din câte își putea da el seama, nu era grav rănită. O strânse cu tandrețe, dintr-o dată eliberat de zdrobitoarea povară a vinei pe care o purtase timp de șase ani. Istoria se repetase; era a doua oară când avea un accient în care era implicată fata pe care o iubea, dar de data asta știa cu siguranță că nu fusese vina lui. De data asta se dusese pe brânci lângă Margaret, așa cum se dusese și lângă Mollie, dar era în siguranță și n-o pierduse, nu trebuia să se învinuiască pentru ce se întâmplase.

În spatele lui, șoferul camionetei care se lovise de ei îi confirmă acuzația nerostită.

– Dumnezeule, domnule, îmi pare rău… trebuie să fi adormit. Pur și simplu, nu v-am văzut, ăsta e adevărul. Se uită înapoi, la camioneta lui care se afla de-a curmezișul drumului și se scutură. Indiscutabil, se afla pe contrasens și farurile ei

luminau resturile Sedanului lui Phil, care pe jumătate atârna haotic peste marginea drumului. Urmele de cauciucuri, acolo unde Sedanul derapase și unde fuseseră puse frânele, spuneau mute restul poveștii – și nu era nimic care să indice că cel cu camionul făcuse vreo tentativă să oprească. Uitându-se la ei, șoferul oftă apăsat: nu prea e nimic de spus, nu? Era un bărbat în vârstă, cu chelie și cu o față ridată de pe care pierise orice urmă de culoare și arăta la fel de nefericit pe cât suna.

– Nu, așa e, scutură din cap Phil. Dar nu vă supărați – o să rezolvăm prin intremediul companiilor de asigurare. Ce trebuie să facem în momentul ăsta e s-o ducem cât mai repede în oraș pe doctorița Ferguson. Nu cred că e grav rănită, dar n-o ajutăm prea mult dacă o ținem aici, nu? Crezi că poți porni camioneta și să ne duci pe amândoi la Springs? Mă tem că mașina mea e distrusă.

– Camioneta e în regulă – motorul funcționează. Privirea i se mută de la mașina avariată la chipul lui Phil și-l recunoscu, speriat. Sunteți domnul Barton, de la Barton's Creek, nu-i așa?

– Da, sunt Phil Barton. Tu?

– Tom Probert, domnule. Lucrez la fabrica de cherestea, sunt șofer.

– Duminică seara? întrebă Phil, suspicios.

– Îi făceam un serviciu unui coleg, domnule Barton. Îi aduceam niște mobilă pe care a cumpărat-o la o licitație din Lomas.

– Presupun c-ai împrumutat camioneta?

– Da, am împrumutat camioneta, dar șeful meu știe – mi-a dat voie. N-ar fi mai bine s-o punem în spate pe domnișoara, ca să poată sta întinsă?

Phil studie cu anxietate chipul alb al Margaretei. Închisese din nou ochii și-și pierduse cunoștința, dar cum era de liniștită și după cum respira, știa că nu avea de ce să se alarmeze. Ezită și în cele din urmă refuză s-o pună în spatele camionetei. Chiar dacă îngenunchea lângă ea, n-o putea proteja contra vibrațiilor și pe anumite porțiuni, drumul era foarte dificil. În orice caz, după ce se întâmplase, nu avea încredere în condusul lui Tom Probert – bărbatul mirosea puternic a băutură și era posibil să adoarmă din nou. Evident, prietenul îi returnase favoarea și-i dăduse de băut. Șocul accidentului îl trezise acum, dar asta nu era o garanție că va rămâne treaz până la Wollaton Springs.

– E loc și în cabină, nu? Cred că e mai confortabil.

– Oh, e loc, domnule Barton. Am crezut doar…

– Lasă asta. Deschide portiera, te rog.

– N-o să adorm iar. Vă jur, domnule Barton. Nu știu ce mi s-a întâmplat. E prima dată când adorm la volan. Ați spus că numele domnișoarei e Ferguson? Nu e doctorița care tocmai a venit la Springs?

– Da, așa este. Acum, dacă nu te superi…

– Soția mea tocmai îmi vorbea despre ea, ieri, când am venit la ceai. Vroia să mă duc la cabinetul ei, să văd dacă poate să mă ajute. Și tocmai în ea am intrat cu camioneta! Sunteți sigur că nu e rănită grav?

– Sper din tot sufletul că nu! explodă Phil, pierzându-și răbdarea cu el. Să pornim camioneta asta și să lăsăm discuțiile pe mai târziu. Dacă e rănită, nu-i facem nici un bine stând aici, nu?

– Nu, domnule. Nu vreți nimic din mașina dumneavoastră? Mi s-a părut că am văzut o geantă în spate. Poate că e a doctoriței și…

– Adu-o, te rog, îi spuse Phil, controlându-se cu greu. Simți că Margaret se mișcă în brațele lui și-i sări inima din piept. Margaret, iubito… mă auzi? Cum te simți?

– Sunt… bine, eu…

– Nu încerca să vorbești, iubito. Ești în siguranță, te țin în brațe.

– Da, dar… Avea acum ochii deschiși, plini de durere. Trebuie să-ți spun ceva, Phil…

Buzele lui îi atinseră obrazul. Vocea i se păru chiar și lui aspră și încordată:

– Ce e, iubito… ce vrei să-mi spui? În clipa aceea, în întunericul cald al cabinei știu c-o iubea cu toată ființa lui și trebui să facă apel la tot autocontrolul să n-o ridice și s-o acopere, flămând, de sărutări. Dar se stăpâni; brațele lui blânde și protectoare în jurul ei și un anume instinct îl avertizară în privința a ce urma să-i spună, înainte ca vorbele să-i spulbere visul și dorințele. Le auzi în tăcere, cu buzele strânse, lupându-se să se controleze.

– Phil, eu… Margaret se luptă să se ridice, să se elibereze din brațele lui. Nu pot să mă căsătoresc cu tine. N-ar fi cinstit nici față de tine, nici față de mine. Nu sunt Mollie a ta, Phil, eu…

– Cine a spus că ești, Margaret? Doar nu eu, nu?

Margaret îl privi fără să clipească.

– Când ne-am ciocnit, Phil, ai venit lângă mine și… Vocea îi pieri într-un suspin. M-ai strigat Mollie, șopti deznădăjduită. Nu vezi – oh, poate a fost coincidența – dar când ai venit la mine, ai uitat cine sunt. Pentru tine, era încă Mollie.

– N-am știut, mărturisi cu amărăciune Phil.

– E adevărat. Nu e imaginația mea, te-am auzit.

– Nu-ți pun la îndoială cuvântul, Margaret. Dar ăsta e un motiv suficient încât să nu te căsătorești cu mine?

– Cred că da, Phil. Trebuie să fie.

Tom Probert conduse cea mai mare parte a drumului fără să vorbească și nici Margaret, nici Phil nu încercară să rupă tăcerea. Phil se simțea ciudat de calm și de detașat, de parcă ar fi trăit un coșmar, dar durerea îi sfâșia inima pe măsură ce kilometrii rămâneau în urmă și tot nu se putea trezi din el. Brațul lui pe umărul Margaretei o sprijinea, dar, în ciuda apropierii fizice, bariera dintre ei era de netrecut, de parcă ar fi fost la sute de kilometri depărtare. Nu se uită la el și nu-i vorbi și când se uită la fața ei, văzu că era distantă și închisă în ea, fața unei străine care acum nu i se mai părea deloc asemănătoare cu Mollie. Știa c-o rănise profund și-și blestema neghiobia, dar putea să-și frământe creierii și să se chinuiască la nesfârșit, nu găsea cuvintele să-i explice, nu-și găsea nici o scuză. Desigur, nici nu exista – decât aceea că memoria îi jucase feste. Mollie era moartă și acceptase asta de-a lungul anilor, încetase s-o mai jelească și învățase să iubească din nou – dar cum putea s-o convingă pe Margaret, cum să se aștepte să-l creadă?

Aproape ajunseseră la Wollaton Springs, când o întrebă în șoaptă, să nu-l audă Tom, dacă decizia ei e finală sau dacă, de dragul lui, se mai gândește.

Margaret îi răspunse, cu spatele la el și cu fața întoarsă:

– Trebuie să fie finală, Phil… de dragul amândurora. Nu sunt o fantomă, vezi tu, dar asta sunt pentru tine – asta aș fi probabil întotdeauna, dacă m-aș căsători cu tine. Și nu e de-ajuns, pentru nici unul din noi, nu? Cu siguranță, nu de-ajuns încât să fie baza unui mariaj.

– Ar putea fi, dacă ai avea încredere în mine, dacă m-ai crede că te iubesc.

– Nu te pot crede, Phil. Aș vrea să pot. Din tot sufletul, aș vrea să te pot crede!

Zbuciumul din glasul ei îl duru de parcă ar fi fost al lui. Nu avea rost s-o contrazică, recunoscu el posomorât. Celălalt bărbat pe care vrusese să-l iubească și în care vrusese să creadă o dezamăgise – nu trebuia să facă asta. Cu orice preț, nu trebuia s-o deziluzioneze mai mult decât o făcuse deja.

– Ce vei face, Margaret?

– Voi pleca de aici, desigur. Cât mai curând posibil.

– Și te vei întoarce la Brisbane?

– Poate. Nu știu. S-ar putea să mă duc în Anglia.

La cincisprezece mii de kilometri depărtare! Dumnezeule! Cât dor îi va fi de ea! Dar nu mai spuse nimic până când nu opriră în fața casei doctorului Bayliss și apoi, când Margaret refuză s-o însoțească până la ușă și-l asigură că se va descurca și fără ajutorul lui, trebui să-i ureze noapte bună și s-o lase.

La întrebarea bălmăjită a lui Tom Probert, ceru să-l lase la ferma Gyler.

Kevin veni la ușa casei șubrede când auzi mașina și cu ochii mari de uimire, văzu că șeful lui coboară înțepat din cabină.

– Salut, Phil… tocmai beam un ceai, dacă vrei și tu, ia-ți o cană. Nu puse nici o întrebare până nu plecă șoferul, dar când intrară înăutru, spuse: s-a întâmplat ceva, Phil, nu-i așa?

Prea amărât și obosit să se prefacă sau să încerce să-și ascundă sentimentele, Phil dădu din cap.

– Da. Printre alte lucruri, păcăliciul ăla cu camioneta a adormit la volan și a intrat în mine. Mașina e avariată – ireparabil, cred.

– N-ai pățit nimic?

– Nu. Nici Margaret Ferguson, slavă Domnului! Dar asta mai mult din noroc.

– Vrei să-mi povestești sau preferi să mănânci ceva mai întâi? Eu servesc friptură și ouă, dacă vrei.

Phil nu-și dăduse până acum seama că-i era foame, dar încuviință.

– Desigur, e foarte bine, Kev, mulțumesc. Și o cană de ceai.

– Imediat. Intră și ia loc, Phil; mă duc să aduc mâncarea. Kevin deschise ușa sufrageriei, invitându-l înăuntru. Am făcut ceva curățenie, după cum vezi. Dădu din umeri. Era nevoie! Să fi văzut câte sticle goale am găsit – cred că bătrânul Snow n-a aruncat niciodată vreuna. Chiar și încrederea lui Billy Joe a fost zguduită când le-a văzut.

– Cum suportă Billy Joe?

– Nu prea bine, până acum. Dar e devreme să spunem, nu? Cred c-o să se dea pe brazdă până la urmă. E un om bun – și soția lui e o bucătăreasă al naibii de talentată, cum sper să-ți demonstrez imediat. Simte-te ca acasă, Phil. Și relaxează-te – arăți ca naiba. Mă întorc în câteva clipe.

Phil se așeză într-un fotoliu și-și îngropă fața în palme. Capul îi zvâcnea nemilos și ace albe și fierbinți îi săgetau ochii. Era una din acele dureri de cap pentru care o consultase pe Margaret, realiză el și, scotocind prin buzunare, scoase un flacon mic cu capsulele albe pe care i le prescrisese. Prospectul spunea că la începutul durerii se lua o pastilă sau două și încă una la un interval de două ore; era un avertisment de a nu depăși doza prescrisă. Se strâmbă obosit și înghiți trei. Când Kevin se întoarse cu o cană de ceai, se simțea puțin mai bine.

Vorbiră despre accident și despre proprietatea Gyler. Cu toate că era de foarte puțin timp acolo, Kevin avea multe idei, majoritatea bune, și era nerăbdător să le pună cât mai curând în practică. Phil îl ascultă, cu creierul aproape înghețat. Cumva, reuși să-i dea cele câteva replici pe care Kevin evident le aștepta, dar abia dacă era conștient de ce spunea și de două ori se contrazise. Când, pentru a treia oară, refuză o sugestie cu care mai devreme fusese de acord, Kevin spuse, compătimindu-l:

– Phil, nu ești pe aceeași lungime de undă, nu? De ce nu încerci să dormi puțin? Accidentul ăla te-a afectat, fie că-ți dai seama, fie că nu, și mi se pare că ești pe cale să leșini din clipă în clipă. Pot să-ți fac patul aici și…

Phil îl întrerupse, ridicându-se nesigur în picioare.

– Nu, Kev, mersi, vreau să ajung acasă. De fapt, am venit aici să văd dacă nu-mi împrumuți o mașină. Mâine avem o zi plină la Lone Peak și cum nu vei fi acolo să supraveghezi în locul meu, trebuie să mă duc devreme. Ce zici, hm? Ai vreo camionetă să-mi împrumuți?

– Ei bine, e vechitura lui Snow. Poți s-o iei, dacă vrei.

– E bună. Ți-o trimit mâine înapoi.

– Așteaptă puțin, sugeră Kevin. De ce nu-l lași pe Billy Joe să te ducă? De-abia așteaptă s-o vadă pe domnișoara Annie și sunt sigur că ar accepta bucuros. În afară de asta, știi și tu mașina aia – se dezintegrează văzând cu ochii, dar Billy Joe spune că se descurcă. Să-l chem? Pentru că sincer, nu pari în stare să conduci, Phil.

– Bine, încuviință indiferent Phil. Roagă-l. Dar nu-l forța, dacă nu vrea. Mă descurc singur.

Kevin plecă și se întoarse zâmbind.

– Am aranjat. Billy Joe e încântat. I-am spus că nu e nevoie să se întoarcă până n-o vede pe Annie. Cred că asta a vrut să-i spun, așa că i-am intrat în grații! Annie va fi probabil în pat până când ajungeți și nu vreau s-o piardă.

– În pat? Dumnezeule – chiar atât de târziu e? Phil realiză că timpul încetase să mai aibă vreo însemnătate pentru el. Se uită la ceas. Era trecut de zece și până vor ajunge la Barton's Creek se va face douăsprezece. Fără îndoială, Annie va fi în pat, se gândi Phil, ușurat. Annie Gyler, cu toanele și reproșurile ei, era ultima persoană pe care vroia s-o vadă în momentul acela.

Își luă rămas-bun de la Kevin și merseră împreună la mașină. Billy Joe părea enorm în spatele volanului și ciudat de nepotrivit, dar stăpânea vehiculul vechi cu aceeași blândețe cu care stăpânea și mânjii. Fermierul uriaș nu vorbi și Phil stătu lângă el într-un fel de picoteală, uneori dormind, uneori treaz, chinuit de gânduri. După o vreme, negrul se întoarse cu demnitate gravă spre el și-l întrebă dacă avea vreun necaz. Phil ezită. În cele din urmă, pentru că știa că era imposibil să păcălească instinctul aborigen, recunoscu.

– În legătură cu domnișoara Annie?

– Nu, Billy Joe, nu are legătură cu Annie. Am fost îngrijorat și în privința ei, dar doctorița a rezolvat asta. Crede că dacă Annie se duce în America să vadă un doctor foarte bun, se poate vindeca.

– Se va vindeca și va putea să călărească din nou? Să călărească, să meargă, să danseze poate, ca toate celelalte fete? Să se poată căsători și să aibă copii?

– Da, așa sperăm. Cred că ar trebui s-o trimitem cât mai curând, nu? Îndată ce-și poate face bagajele.

– O să coste bani, șefule. Mulți bani.

– Nu-ți face probleme pentru asta, Billy Joe. Am eu grijă. Tatăl ei m-a rugat să văd de ea, după cum știi, și exact asta voi face. Imaginea Margaretei îi apăru deodată în fața ochilor, îi auzi în minte ecoul vocii avertizându-l că nu exista nici o garanție că tratamentul marelui doctor Friedman va avea succes. Probabil că ar trebui să-i spună asta și lui Billy Joe, dar n-o făcu; decise să-l anunțe după ce aranja cu Annie. Mașina ajunse la o poartă și coborî el însuși s-o deschidă.

– Poate că domnișoarei Annie n-o să-i placă să plătiți atâția bani pentru plecarea ei, domnule Barton.

– Cred că poți să lași grija asta în seama mea. O să găsesc o modalitate să-i expun situația – sau doctorița Ferguson. Oricum, Annie e acum în grija mea. Trebuie să acționez ca și cum aș fi tatăl ei și să decid pentru ea, nu?

Billy nu spuse nimic, dar tăcerea lui era grăitoare. Phil se întoarse spre el, iritat:

– Ei bine? îl provocă el.

– Dar nu sunteți tatăl ei, domnule Barton. Indiferent ce spuneți, nu sunteți tatăl ei.

– Nu, nu sunt. Ajunseră la ultima poartă și văzu luminile aprinse. Evident, Annie nu se dusese încă la culcare, se gândi Phil din ce în ce mai lipsit de tragere de inimă. Bătrânul Charlie, care se considera responsabil în absența șefului său, era foarte atent cu luminile; numai prezența prelungită a lui Annie în sufragerie l-ar fi determinat să lase atâtea lumini aprinse. Vrei să vorbești cu Annie în seara asta? Nu cred că s-a culcat.

– Nu, nu în seara asta, domnule Barton – mâine dimineață. O să dorm aici, în mașină. Opri în fața intrării principale și fața

lui întunecată se lumină brusc într-un zâmbet când Phil îi mulțumi. Nici un deranj, domnule Barton. Orice pot face pentru dumneavoastră, oricând – nu înseamnă nici un deranj, văzând ce încercați să faceți pentru domnișoara Annie. Întoarse mașina veche și parcă pe marginea îndepărtată a drumului. Phil ghici că nu va dormi în ea; probabil va hoinări prin zonă până va găsi un loc sub vreun copac. Educația lui de la Misiune și spoiala de civilizație pe care o primise acolo nu stăteau în calea instinctelor lui de aborigen și se va simți mai în siguranță și mai lejer în aer liber. Billy Joe era un amestec curios; ca și ceilalți din rasa lui, acceptase modul de viață al albilor, care era în contradicție cu al lui. Dar loialitatea lui față de Snow Gyler și fiica acestuia erau de netăgăduit și, într-un fel, ciudat de emoționantă.

Charlie era la ușă când Phil urcă treptele.

– De ce ai venit cu mașina asta, șefule? A ta s-a stricat?

– Am lovit-o, răspunse Phil, pe un ton care încheia subiectul. O să-ți spun dimineață toată povestea. Acum, nu vreau decât un somn bun și un pahar de whisky. Întoarse capul spre sufragerie. Annie e acolo?

– E acolo. Acolo a stat toată seara, și-a făcut de lucru. Femeile! Nici măcar nu pare recunoscătoare pentru tot ce-ați făcut pentru ea! Cred că tatăl ei a răsfățat-o și trebuie s-o aducă cineva cu picioarele pe pământ. O să-ți aduc whiskyul acela… se vede că ai nevoie de un pahar.

– Am, mărturisi Phil. Se duse în camera lui, trecând pe vârfuri prin dreptul sufrageriei, ca Annie să nu observe că se întorsese. Camera lui era mare și dădea pe verandă, unde își așezase patul. Charlie îi aduse un pahar plin cu whisky, zâmbi cu maliție când îl bău și plecă râzând – probabil de ce-și

adusese aminte, se gândi Phil simțind deja efectul alcoolului. Ei bine, nu conta. Avusese nevoie de stimulent și acum putea să se culce. Poate chiar îi va amorți durerea.

Oftă și, pornind spre baie, începu să-și descheie cămașa; un ciocănit timid în ușă îl făcu să se întoarcă iritat. Ușa se deschise încet și Annie intră, zâmbindu-i nesigură.

– Bună, Phil… am auzit mașina. Dar nu e a ta, nu? E una din cele pe care le avea tata.

– Așa e, am împrumutat-o. Billy Joe m-a adus de la tine. Rămâne aici. Vrea să te vadă dimineață, înainte să se întoarcă.

– Billy Joe vrea să mă vadă? De ce naiba?

– Nu știu, Annie… dar vrea. Phil nu putea să împiedice ca plictiseala să nu-i transpară în voce. Începuse să-l doară din nou capul și-și dorea ca Annie să plece și să-l lase singur, ca să mai poată lua o pilulă. Avuseseră efect, făcuseră să nu-l mai doară capul până ajunsese acasă. Margaret era un doctor bun. O iubea, dar refuzase să se mărite cu el – oricum, trebuia să-i recunoască meritele. Își știa meseria și o făcea bine… aflase ce avea biata Annie, îi arătase cum putea s-o ajute. Gândindu-se să-i facă pe plac, spuse: Annie, doctorița Ferguson mi-a spus că există șanse mari să te vindeci dacă te trimitem în America, la un chirurg faimos de la clinica Mayo.

Annie făcu un pas înapoi, pălind dintr-o dată.

– Ți-a spus despre asta?

– Desigur că mi-a spus. Amândoi vrem să te ajutăm.

– Phil, doar nu te căsătorești cu doctorița Ferguson, nu? întrebă ea, prinzându-l de braț.

– Nu, spuse el, cu voce gâtuită. Dacă te privește în vreun fel, nu mă căsătoresc cu ea. Dar în legătură cu plecarea ta în America, Annie…

Îl privi, cu fața albă și plină de amărăciune.

– Doar nu te gândești s-o plătești tu, nu-i așa?

– Ei bine, ba da. Nu vrei să mergi?

– Desigur că vreau! Mai mult decât orice pe lume. Dar nu te pot lăsa să plătești.

– De ce naiba nu? I-am promis tatălui tău că am grijă de tine. Își încheie la loc cămașa, resemnat. Nu mai vroia o scenă cu Annie, dar se părea că n-o va putea evita. Capul îi zvâcnea și vederea îi devenise din nou neclară, așadar îi era foarte greu să se concentreze la ceva. Se scuză și înghiți încă două pastile. Nu-i limpeziră capul, ca mai devreme; dimpotrivă, păreau să-i fi crescut disconfortul. Vocea lui Annie, pițigăiată și supărată, îi bubuia în urechi, jucându-i-se cu nervii. Îi dădea motivul pentru care nu era bine să-i plătească tratamentul în State, dar Phil nu înțelese nimic până când, dintr-o dată, îi spuse:

– Ar fi altceva dacă aș fi soția ta, Phil… sau măcar logodnica. Atunci, aș putea să primesc banii tăi.

– Soția mea?! Oh, pentru numele lui Dumnezeu! O privi dezgustat. Logodnica mea! Cum ți-a venit ideea că aș vrea să fii vreuna din ele?

– Poate că nu te-ai gândit la asta, dar eu m-am gândit, spuse Annie printre lacrimi. Nici măcar nu știi că exist, nu-i așa? Nu mă vezi niciodată ca pe o femeie.

– Pentru că nu ești. La naiba, Annie, ești un copil – un copil pe care tatăl tău mi l-a încredințat în grijă. Phil vru să deschidă ușa. Uite, cred că ar fi mai bine să pleci. Nu are nici un sens să mai continuăm discuția asta. Putem vorbi mâine despre… plecarea ta în America. Noi… Camera începu să se învârtă cu el în cercuri nebunești și trebui să se țină de ușă. Whiskyul, se gândi – la naiba cu Charlie pentru că-i dăduse o asemenea doză! Whiskyul și pastilele… Annie, te rog, lasă-mă singur. Eu…

Dar fata nu-l asculta, îl bombarda cu acuzații și reproșuri, cu glasul înecat de suspine.

– E doctorița aia, Ferguson, nu? Nu mai vezi pe nimeni în afara ei… doar pentru că ți se pare că seamănă cu Mollie! Dar ea nu e Mollie, să știi, e destul de diferită. I-am arătat portretul de dimineață, ca să înțeleagă și să plece. A mers, nu-i așa? Presupun că ai cerut-o de soție și n-a acceptat, pentru că știe că nu ești îndrăgostit de ea. De ce nu poți s-o uiți – de ce nu poți să le uiți pe amândouă? Mollie e moartă și doctorița Ferguson n-o să-i ia locul, nu poate. Dar eu sunt îndrăgostită de tine… te-am iubit dintotdeauna, de când eram mică! Phil, ascultă-mă – sunt îndrăgostită de tine, nu înțelegi? Aș face orice pentru tine…

Ciocane băteau în capul lui Phil. Încercă în van să oprească avalanșa de cuvinte, încercă să nu le asculte.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Annie, taci! Nu știi ce vorbești.

– Ba știu. Veni lângă el, întinzând o mână să-l atingă și simți respirația ei pe obraz. Nu sunt un copil, Phil, am optsprezece ani. Și te iubesc, te-aș putea face fericit, îți promit. Nu e bine ca un bărbat ca tine să stea singur în casa asta uriașă… un bărbat are nevoie de o femeie ca să fie complet, are nevoie de o soție. Aș fi soția ta, m-aș duce în America, m-aș opera și m-aș întoarce… la tine, Phil! Aș putea fi din nou puternică și sănătoasă și aș locui aici, aș avea grijă de tine și de casă. E atât de frumos aici și ai atât de mult… nu ca tatăl meu. Nu mă trimite înapoi în casa lui oribilă și murdară – lasă-mă să stau cu tine. Nu-ți par respingătoare, nu? Oamenii mi-au spus că sunt frumoasă și că nu se observă că șchiopătez. Și sincer, nu sunt o copilă… Chipul ei, îmbujorat și umezit de

lacrimi, apăru prusc în raza lui vizuală și Phil îl văzu clar, văzu că, așa cum pretindea, nu mai era chipul unui copil, ci al unei femei. Simți o compasiune dureroasă pentru ea și, cu blândețe, îi aranjă părul dezordonat de pe frunte.

– Sst, Annie, sst… nu mai spune. O să uităm asta, ne vom preface că nu s-a întâmplat niciodată, bine?

– Eu n-o să uit…

– Dar eu da, îi spuse Phil, revenindu-și. Simțea că se înăbușe, abia putea să respire, dar știa că nu putea să deschidă fereastra fără să stingă lumina, altfel camera ar fi fost invadată de insectele nocturne. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, Annie făcu un pas înapoi și apăsă întrerupătorul. Camera fu învăluită într-un întuneric impenetrabil, dar îi auzi șchipătatul ușor în timp ce venea spre el. Degetele ei i se strânseră pe braț, ținându-l cu putere în timp ce se întinse să deschidă fereastra. Aerul rece al nopții îl învioră puțin și se întoarse spre ea brusc:

– Acum, Annie, te rog… trebuie să pleci. Sunt obosit și vreau să dorm, chiar dacă tu nu.

– Oh, Phil! Se agăță înnebunită de el și unghiile ei îi mușcară dureros pielea. De ce ești atât de crud cu mine? De ce, când te iubesc așa de mult? Lasă-mă să stau cu tine.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Nu încerc să fiu crud cu tine, Annie, crede-mă.

– Atunci, de ce nu primești ce am să-ți ofer? Sunt a ta, te iubesc… fă ce vrei cu mine, Phil. Și ai fost atâta vreme singur… cu siguranță, trebuie să te simți singur…

Avea dreptate, se gândi posomorât Phil, uitându-se în ochii ei inundați de lacrimi. Era singur de foarte mult timp, dar ea, biata copilă, nu-i putea alunga singurătatea, nu-i putea da ce căuta, căci nu era în puterea ei. Încercă s-o dezlipească de el

și s-o conducă la ușă, dar se agăță cu disperare de el, trăgându-i gura spre ea. Îi simți buzele, moi și supuse sub ale lui, îi simți trupul subțire și tânăr lipit de al lui și, o clipă, obosit și bolnav de frustrare, fu tentat să ia ce-i oferea. Dar numai o clipă. O sărută o dată, înfometat, și apoi nebunia trecu. Își aminti de promisiunea făcută tatălui ei și se mișcă orbește spre verandă, eliberându-se din brațele fetei.

Ce-l apucase, oricum? Dumnezeule mare, whiskyul nu-l putea scuza pentru ce aproape făcuse… își trecu o mână tremurândă peste sprâncene, simțind că i se face rău.

– Phil… Annie îl urmă, strigându-l disperată pe nume. O rază de lună îi arătă fața ei, albă și înspăimântată. Îi arătă și altceva… pe fundalul întunecat a cerului, trupul masiv al lui Billy Joe stătea neclintit, ca o siluetă primitivă sculptată în abanos. Simțindu-se vinovat, Phil se întrebă cât din cele întâmplate văzuse și ce înțelesese, dar chipul plat și negru era perplex, lipsit de orice expresie. În noaptea aceasta, Billy Joe lăsase deoparte legăturile cu civilizația – cu excepția cârpei de la brâu, era dezbrăcat și lui Phil i se părea că arată ca unul din strămoșii lui sălbatici, întors din trecut. Nu vorbi, dar ridică încet mâna și indică, direct și precis, spre inima lui Phil. Mâna era goală; Billy Joe nu avea nici suliță de războinic, nici bumerang de vânătoare, și cu toate astea, degetul cu care arăta era îngrozitor de amenințător, trimițându-i fiori pe șira spinării.

Annie plângea cu suspine, asemenea unui animăluț suferind, și Phil își recuperă autocontrolul.

– Ieși afară, îi spuse el, cu voce groasă. Pentru Dumnezeu, copilă, du-te în camera ta și lasă-mă în pace! Am îndurat destule pe ziua de azi.

Fata plecă fără alte cuvinte și Phil auzi ușa închizându-se în urma ei. Când se uită din nou, uriașul aborigen plecase și el, dispărut în umbra copacilor, o vedenie fără o existență tangibilă, înghițită de întuneric.

Phil se aruncă în pat așa cum era, extenuat și sleit de puteri. Somnul veni aproape instantaneu, dar nu fu unul firesc, adânc și sănătos. Visele veniră să-l chinuie; se perpeli fără liniște, văzând pe rând chipurile Margaretei, ale lui Annie, Kevin și Billy Joe. Întotdeauna îl urmărea degetul care arăta, neclintit și neînduplecat, și nu putea să scape cu nici un chip de el, indiferent ce făcea.

Dimineață, când bătrânul Charlie veni să-l trezească, avea febră mare și nu putu nici măcar să-și ridice capul de pe pernă.

– Mai bine o chem pe doctoriță, se oferi bucătarul după ce văzu obrajii și ochii roșii ca focul ai șefului său. Phil îl opri cu un gest autoritar.

– Nu! Tonul lui tăia orice comentariu. Nu, Charlie, ne descurcăm singuri. Nu trimiți după ea sub nici o formă, mă auzi?

– Te aud, șefule, dar cred că ți-ai pierdut mințile. Oricine ar crede că ți-au făcut farmece.

– Mi-au făcut, răspunse Phil, închizând ochii. Nu că aș crede în asta, dar adevărul este că Billy Joe mi-a făcut farmece, aseară.

– Billy Joe nu mai e aici, spuse Charlie, îngrijorat. A lăsat mașina unde era și a plecat de unul singur. Oamenii spun că s-a dus într-o călătorie pe jos în țară.

Phil nu-i răspunse. Nu mai era nimic de spus.

Capitolul 9

Margaret fu trezită de soneria insistentă a telefonului. Luptându-se cu somnul, întinse mâna și ridică receptorul.

– Alo… da… Wollaton Springs 490.

– Doctorița cea nouă?

– Da, sunt doctor Ferguson. Margaret trase cu ochiul la ceas. Nu era încă cinci… Cu ce vă pot ajuta, domnule… hm?

– Numele meu e Taylor, domnișoară. Îi dădu o adresă care părea să fie în afara orașului. O să mă uit după tine, la intersecție.

– Vreți să vin, așadar? Care e necazul, domnule Taylor?

Omul îi povesti într-un aflux agitat de cuvinte. Fiica lui cea mare, în vârstă de șapte ani, avea temperatură de câteva zile și părea să aibă gripă. O ținuseră în pat, dar acum… Margaret ascultă descrierea simptomelor. Semăna cu… Oftă, sperând ca suspiciunile ei să se dovedească nefondate.

– Se duce la școală?

– La o școală cu internat, doctore. Acum, e în vacanță… de vreo zece zile.

– A fost vaccinată vreodată?

– Nu, doctore. Eu și soția mea nu prea agreem injecțiile. Întotdeauna a fost sănătoasă.

– Înțeleg. Vin imediat.

Era o dimineață plăcută și caldă, așa cum fusese și ieri, când Phil o dusese la Barton Springs. Plecase nerăbdătoare și emoționată, dar se întorsese dezamăgită și deziluzionată. Sentimentele ei erau încă la fel de confuze. Phil era un om bun – cel mai bun bărbat pe care-l cunoscuse și probabil pe care-l va cunoaște vreodată – și totuși, refuzase propunea lui și-l izgonise, de parcă o insultase. Și din ce cauză? doar pentru că, printr-un capriciu al sorții care-și imaginase că nu se întâmplă decât în filme, semăna fizic cu fata cu care se însurase și pe care o pierduse tragic, cu șase ani în urmă.

Lăsând orașul în urmă, Margaret acceleră. Dar gândurile nu putu să le lase deoparte și nu putea scăpa de mustrările de conștiință. Nu fusese dreaptă cu Phil Barton – nici ca medic, nici ca femeie, nu avusese nici o justificare pentru tratamentul pe care i-l oferise. Mai ales când, măcar față de ea însăși, trebuia să recunoască: trezise în ea sentimente pe care nu le mai experimentase vreodată cu un bărbat. Dacă încă nu era nebunește și irevocabil îndrăgostită de el, atunci era foarte aproape. Și dacă-l iubea, interveni conștiința ei, de ce-și permisese să creadă ce era mai rău despre el? Ce justificare avea să-și imagineze vreunul din lucrurile pe care și le imaginase din clipa în care Annie îi arătase tabloul lui Mollie Carpenter?

Mollie, soția lui Phil, fusese fata pe care o cunoscuse dintotdeauna; crescuseră împreună și fuseseră prieteni din copilărie, iar astfel de prietenii nu se destrămau cu ușurință.

Amintirile care-și aveau rădăcinile în copilărie nu erau ușor de dat uitării, așadar era de înțeles că Phil nu uitase… Chiar dacă n-ar fi iubit-o niciodată pe Mollie, dacă nu s-ar fi căsătorit cu ea… se putea aștepta cineva s-o uite? Era absurd să crezi asta.

Apropiindu-se de intersecția care ducea în locul unde avuseseră aseară accidentul, Margaret tremură. Petrecându-se așa cum se petrecuse, accidentul trebuie să-i fi trezit lui Phil cele mai amare amintiri. El fusese la volan, la fel ca acum șase ani, după nunta cu Mollie, și trebuie să-i fi părut că istoria se repetă. Coincidența extrem de neașteptată și asemănarea ei cu Mollie trebuie să se fi asociat în mintea lui, probabil inconștient, astfel că în prima clipă de șoc, timpul păruse că nu se scursese. Gândurile lui iraționale trecuseră puntea celor șase ani și când alergase la ea, alergase și la Mollie, strigând-o pe nume într-o agonie plină de amărăciune și de reproșuri, căci mintea lui avusese totuși siguranța a ce va găsi. Mollie murise acolo, pe marginea drumului, lângă mașina distrusă și, timp de șase ani, Phil se învinuise pentru moartea ei.

Margaret tremură din nou. Pe parcursul studiilor ei de medicină, făcuse și o perioadă de pregătire într-un salon de psihiatrie și învățase multe lucruri ciudate privitoare la comportamentul uman. Dacă cineva ar fi trebuit să înțeleagă, aceea era ea; ar fi trebuit să-și dea seama ce se întâmplase și ar fi trebuit să-i acorde lui Phil prezumția de nevinovăție. În schimb, reacționase ca o femeie, nu ca un medic și se lăsase orbită de mândria rănită. De mândria rănită și de… neîncrederea instinctivă pe care i-o lăsase ca moștenire nefericita asociere cu Johnny Newcomber. Nu se oprise să se gândească sau să raționeze; pentru că demnitatea îi fusese rănită, lovise orbește în Phil, care nu putuse oricum să retragă ce spusese.

Îl va suna pe Phil și-i va spune, cu umilință, că greșise. Iubirea însemna încredere, și dacă nu se putea încrede în Phil Barton, atunci nu se putea încrede în nimeni. Phil era onestitatea întruchipată și... avusese încredere în ea. Acceptase povestea ei scurtă despre aventura nefericită de pe vas, cu Johnny Newcomber, fără să se îndoiască, și singurul lucru care o întrebase fusese dacă se terminase sau nu.

Și se terminase, din partea ei – acum o știa, era absolut sigură. Trecutul rămăsese în urmă pentru amândoi, pentru Phil și pentru ea. Viitorul putea să le rezerve atâta fericire și atâtea promisiuni, dacă-l vor înfrunta împreună. Phil vorbise de copii. Își dorea un fiu care să moștenească pământul pe care-l iubea – iar ea vroia să fie mama fiului lui Phil. Vroia mai mult decât orice pe lume.

La o cotitură, Margaret văzu un bărbat lângă o camionetă parcată. Acesta îi făcu semn cu mâna și opri lângă el.

– Domnul Taylor?

– Exact, domnișoară. Tu ești doctorița? O măsură neîncrezător din priviri. Sper că-ți știi meseria, doctore. Copilul meu e destul de grav.

– Voi face tot posibilul pentru ea, promise Margaret.

Margaret consultă fetița, care așa cum se temuse, era bolnavă de difterie, și-i făcu o traheotomie, asistată de mamă. Îl trimise pe tată la spitalul din Brisbane, după vaccinul de imunizare. Mai târziu, o sună Martha să verifice dacă o mai chemase cineva și află că doamna Duff era pe cale să nască.

– Au mai fost telefoane sau mesaje? întrebă Margaret, înainte să închidă. Martha ezită, căutând să-și amintească. Doar unul, doctore. De la un anume doctor Meyer, din Brisbane. A sunat acum o oră, a întrebat de doctorul Bayliss;

i-am spus că acum te ocupi tu de cabinet și vrea să-l suni când te întorci. E vorba despre Annie Gyler. Ți-a lăsat numărul lui de telefon.

Margaret îl notă și închise. Își luă rămas-bun de la soții Taylor și porni spre casa familiei Duff, să asiste la naștere. Era extenuată când copilul sosi pe lume și mama zâmbitoare își văzu pentru prima oară fetița pe care o născuse atât de greu. Îi fu imposibil să scape de ospitalitatea nerăbdătoare a familiei acesteia și abia când invocă motivul pacienților care o așteptau la consulație putu să plece.

Într-adevăr, o așteptau trei pacienți când ajunse la cabinet. Îi consultă, făcând eforturi mari să nu-și trădeze oboseala și după ce plecară, se prăbuși pe scaun cu ochii închiși. Martha îi aminti că doctorul Meyer aștepta un telefon de la ea.

– Ăsta e numărul. I-am spus c-o să-l suni negreșit în seara asta. Mă duc să-ți fac o cafea tare și neagră, iar tu vorbești între timp cu el. Mai ai puțin și adormi, doctore.

– Știu, recunoscu Margaret. A fost o zi lungă, Martha. Dar poate că o cafea tare o să mă ajute.

– Ți-o aduc imediat. Menajera plecă și Margaret ridică receptorul. După o scurtă întârziere, i se făcu legătura și ceru cu doctorul Meyer.

– Doctor Meyer la telefon, se auzi o voce plăcută, cu accent. Iar dumneavoastră sunteți… doctorița Ferguson, ați spus? Ce pot face pentru dumneavoastră?

– Am înțeles că ați vrut să vorbiți cu mine despre Annie Gyler, de la Wollaton Springs. A fost pacienta dumneavoastră, doctore, când…

– Oh, îi țineți locul doctorului Bayliss! Atunci, într-adevăr, vreau să vă vorbesc despre Annie. Presupun c-ați văzut-o, nu?

– Da. Dar ieri a fost prima oară când am consultat-o.

– Cunoașteți starea ei, doctore, și istoria cazului ei? Îi dădu câteva detalii scurte despre caz și continuă: am tratat-o cu succes în ultimii patru ani, dar în cele din urmă, când a devenit peste puterile mele s-o ajut, l-am sfătuit pe tatăl ei s-o trimită la doctorul Otto Friedman, la clinica Mayo. Doctorul Friedman e un prieten și un compatriot de-al meu și, după cum probabil știți, a făcut o muncă remarcabilă în domeniul acesta. L-am convins s-o accepte pe Annie Gyler ca pacientă, dar din nefericire, tatăl ei s-a hotărât să nu-mi urmeze sfatul, din câte am înțeles, din motive financiare.

Margaret îi spuse despre moartea bătrânului Snow Gyler.

– Oh, îmi pare rău! Dar telefonul meu urgent este în legătură cu doctorul Friedman. Vedeți, vine aici, la Brisbane, la sfârșitul săptămânii… ca să opereze un pacient de-al meu care-și permite să plătească pentru privilegiul acesta. Aranjamentele tocmai au fost făcute și m-am gândit că dacă am putea-o aduce și pe Annie la oraș, l-aș putea ruga pe prietenul meu s-o opereze și pe ea, pentru un procent din costurile unei călătorii în America. Înțelegeți, va avea nevoie de un tratament prelungit în spital, ulterior operației, dar acesta se poate face aici și aș fi bucuros să-i supraveghez tratamentul atâta timp cât va fi necesar.

Margaret îl asculta cu nerăbdare crescândă, uitând de oboseală, în timp ce discutară modalitățile de a o aduce la Brisbane. Îi spuse despre custodia lui Phil și că era dispus să plătească el costurile tratamentului lui Annie și-i promise să-l contacteze imediat ca să afle vești despre sosirea doctorului Friedman.

– Atunci, credeți că putem aranja? întrebă doctorul Meyer. Și că domnul Barton va fi de acord?

– Sunt foarte sigură că va accepta. Vă va fi recunoscător că v-ați gândit la asta.

– Bine! Annie e un copil ciudat, să știți. Întotdeauna m-am simțit responsabil și mi-am făcut griji pentru ea, căci o privesc ca pe unul din eșecurile mele. Boala aceasta îndelungată și condițiile de acasă, despre care mi-a vorbit – fiecare au afectat-o pe plan psihologic, doctore Ferguson. … Cum să mă explic? I-au sucit mințile, i-au pus un văl și au lăsat-o cu o amărăciune ciudată, mult prea apăsătoare pentru vârsta ei. Aș vrea, dacă se poate, să fac asta pentru ea, chiar și numai ca să fiu cu inima împăcată.

– Nu cred că aveți vreun motiv să vă reproșați, doctore… începu Margaret, dar el o întrerupse.

– Să spunem c-am făcut tot ce mi-a stat în putință. Am lucrat cu Otto Friedman la Viena, dar nu am geniul lui. Ei bine… dacă sunteți încrezătoare că domnul Barton își va da consimțământul și că Annie o să fie dispusă, voi trimite chiar în seara asta un mesaj la clinica Mayo. Doctorul Friedman terbuie să sosească peste numai trei zile, așa că este important ca Annie să vină la Brisbane săptămâna asta, de fapt cel târziu joi. Mă pot baza pe dumneavoastră să vă îngrijiți să fie aici?

– Desigur, doctore.

– Excelent. Dacă doctorul Friedman va refuza – ceea ce e foarte puțin probabil – vă voi anunța.

– Vă mulțumesc foarte mult, doctore Meyer.

– Draga mea domnișoară, fac foarte puțin. Otto Friedman e cel care, să sperăm, va merita mulțumirile noastre… și ale lui Annie. Noapte bună, doctore Ferguson. Aștept vești despre sosirea lui Annie.

Se auzi un clinchet și apoi tonul. Martha bătu la ușă și apoi aduse cafeaua. Se zgâi uimită la expresia schimbată a Margaretei.

– Doctore, arăți de parcă ai primit o veste bună! Doctorul Meyer?

– Da, Martha, mi-a dat o veste bună. Mulțumesc pentru cafea. Poți să închizi ușa cabinetului acum, e trecut de șapte și mai am un telefon de dat.

Menajera încuviință și o lăsă singură. Margaret formă numărul lui Phil. Răspunse bătrânul Charlie, pe un ton iritat.

– Domnul Barton nu e aici… nu, nici domnișoara Gyler. Cine întreabă? Tonul i se îmblânzi când Margaret îi spuse cine era. Slavă Domnului că ești tu, doctore! Șeful mi-a interzis să te chem, dar cred că dacă ai sunat prima, sunt eliberat, nu?

– Așa cred, Charlie, spuse Margaret și apoi, sesizând panica din vocea lui, își ținu respirația. S-a întâmplat ceva?

– Ba bine că nu, domnișoară. Domnișoara Annie a dispărut și nu i-am dat de urmă toată ziua. Șeful crede c-a luat-o Billy Joe și e mort de îngrijorare. A plecat în căutarea lor de cum s-a crăpat de ziuă, și-ți spun, doctore, o să se omoare cu mâna lui. Avea febră mare când s-a trezit și n-avea putere să ridice nici un ac de gămălie, dar când a auzit despre domnișoara Annie, n-a mai ascultat nimic din ce i-am spus – doar s-a târât jos din pat și a plecat s-o caute.

Margaretei îi bătea inima să-i spargă pieptul. Strângea cu atâta putere receptorul, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Forțându-se să vorbească pe cât posibil calm, spuse:

– Charlie, ai putea să mă duci la el, dacă vin acum? Ar fi de vreun ajutor să vin?

– Ia te uită! răspunse Charlie, vehement. Ești singura de care o să asculte, doctore, ăsta e adevărul! Vino aici… și te duc la el. Dar va trebui să călărești… ești în stare?

– Mă descurc, promise Margaret. Și eu trebuie s-o găsesc pe Annie.

Capitolul 10

Luna se ridicase, un disc de lumină argintie, protejat de pături de nori pufoși. Aruncau umbre peste copacii înalți și calul obosit al lui Phil se împiedică de rădăcinile nevăzute. Blestemă în barbă și-l grăbi, plictisit.

Era mai rece acum, după copleșitoarea căldură din timpul zilei, și o briză ușoară agita coroanele copacilor, aducând cu ea mirosul familiar, înțepător și uscat, al regiunii. Phil privi în jur; ajunsese departe, pe dealurile sălbatice care formau granița nord-estică a pământului său, acolo unde triburile aborigene cutreieraseră și vânaseră odată și unde se spunea că dormeau spiritele lor. Urmăritorii lui de culoare îl conduseseră aici, în timpul zilei, urmând cu iscusință semnele imperceptibile ale trecerii lui Billy Joe, dar nu vor mai înainta pe întuneric, așa că-i lăsase să plece și continuase singur căutările.

Ochii lui nu puteau vedea ce vedeau ei și vâna orbește – conștiința nu-l lăsa să se odihnească și știa că dacă ar fi rămas cu ei, n-ar fi putut să doarmă. Avea febră mare și abia dacă

putea să se țină în șa, dar se agăța cu obstinație, lăsându-și calul să-l ducă unde vroia. Într-unul din rarele momente de luciditate, se gândise că Billy Joe se va îndrepta spre dealuri, știind că acolo era mai puțin probabil ca urmăritorii să-i prindă. Îngreunat de Annie, nu se putea mișca la fel de repede sau pe nesimțite cum ar fi făcut-o dacă ar fi fost singur; nu se putea opri să șteargă urmele sau să-i inducă în eroare. Ambii cai pe care-i furase erau animale mediocre și Billy Joe, cu dragostea lui nativă față de cai, nu-i va mâna mai repede ca să nu-i istovească.

Prin urmare, nu puteau fi prea departe, căci nu avuseseră decât un avans de două ore. Cu puțin noroc, era posibil ca Annie să-l fi forțat să facă un popas pe timpul nopții. Va fi extenuată și probabil va avea dureri, iar Billy Joe – chiar dacă revenise temporar la originile lui primitive – nu avusese niciodată un caracter brutal sau inuman. Îi fusese devotat lui Snow și Phil era convins c-o răpise pe fiica acestuia numai din loialitate, nicidecum din vreun motiv sinistru. Nu i-ar face intenționat nici un rău, nici nu i-ar cauza dureri și disconfort. Luând-o de la Barton's Creek, căutase s-o protejeze din calea unui pericol pe care-l considerase mult mai mare decât acela de a petrece câteva zile în pustietate. Uitând educația lui creștină, invocase blestemul străvechi al oamenilor lui asupra bărbatului care credea c-o sedusese pe Annie și, satisfăcut că-l va ucide, o dusese pe fată într-un loc pe care-l condidera de maximă siguranță, până când vraja își va face fatalul efect.

Ceea ce aproape se întâmplase, se gândi posomorât Phil. Cunoștea majoritatea credințelor și superstițiilor aborigene, era conștient că „să fii fermecat de Șarpele din Vis“, pentru aborigeni însemna sentința la moarte. Cel căruia „i se făceau

farmece“ de către un dușman credea că un șarpe uriaș se încolăcea în jurul organelor vitale și-l lăsa încet fără suflare. Nu i se împotrivea, pentru că nu putea. Șarpele era invizibil și era peste puterile oricui să-l combată; frații lui războinici, la fel de fatali, îi luau armele și toate posesiunile și-l tratau, cât timp mai trăia încă, de parcă ar fi fost deja mort. Prin urmare, nu avea de ales decât moartea și, părăsindu-și tribul, pleca singur la plimbare, fără să mănânce sau să bea până când murea.

Phil oftă; asta era soarta pe care i-o dorise Billy Joe, nu din maliționitate, ci doar ca răsplată pentru ce-și imagina că făcuse. În ochii lui Billy Joe, trădase încrederea pe care Snow și-o pusese în el și, prin urmare, merita să moară. Singura cale de a-i demonstra că nu merita să moară era să rămână în viață… și să-și continue căutarea chiar dacă în starea aceasta însemna să cadă în mâinile lui Billy Joe. Dacă fermierul uriaș l-ar putea vedea acum, ar presupune, pe bună dreptate, că Șarpele din Vis îl înșfăcase deja în strânsoarea lui letală.

Trase adânc aer în piept și simți parcă o bandă de oțel strângându-l; apoi, recunoscând absurditatea gândurilor sale, se întrebă ce ar fi spus Margaret despre ele. Dumnezeule, probabil l-ar considera un caz demn de secția de psihiatrie! Un om slab, care nu avea curajul să-și asume convingerile și care se lăsase pradă unei superstiții sălbatice și primitive… când tot ce i se întâmpla nu era decât un atac de febră și o supradoză din pastilele pe care i le prescrisese pentru durerile de cap. Ca să nu mai menționeze excesul de whisky, pe stomacul gol… Dezgustat, Phil își struni calul și porni pe o cărare care cobora în niște chei stâncoase.

Calul însă abia își târa picioarele și se împiedica, prea obiosit să aleagă cu atenție calea și Phil știa că, dacă Billy Joe

se afla pe o rază de doi-trei kilometri, auzul ascuțit și instictele lui puternic dezvoltate îi vor fi dat deja primele semnale de alarmă. Nu avea sens să-și imagineze că va reuși de unul singur să-i prindă din urmă pe fugari. Era norocos dacă nu se rătăcea și nu mergea în cerc, înapoi spre locul de unde plecase. Dar era hotărât să nu se dea bătut până nu va fi silit să capituleze.

Și asta se întâmplă dezastruos de brusc. Se clătina în șa, de-abia conștient de împrejurimi și cu frâiele aproape libere, când un cangur se ridică aproape de sub copitele calului său, făcând câteva salturi haotice spre ascunzătoarea lui. Calul necheză speriat și tresări violent, aruncându-l din șa. Căzu din plin, lovindu-se cu capul de o piatră și calul, și mai înspăimântat, se scutură să se elibereze de el și o luă la goană.

Phil zăcu acolo unde căzuse, neputând să se miște. Timp de câteva minute, fu conștient și făcu eforturi deșarte să se ridice în picioare; apoi îl copleșiră valuri de durere. Strigă o dată, dar nu-i răspunse nimeni și știu că era singur. Zăcu pe spate, privind la cerul înstelat și sunetul copitelor calului său pieri în depărtare, lăsând în urmă o tăcere sinistră, care încetul cu încetul, îl învălui și pe el. Ultima amintire conștientă fu cea a chipului Margaretei; în ciuda durerii de gât, îi rosti numele cu voce tare, ca o rugă înălțată cu disperare către stelele nepăsătoare.

***

Cercetând adăpostul unei stânci, la un kilometru depărtare, Billy Joe auzi nechezatul calului speriat. Chiar și caii lui, priponiți aproape, îl auziră și deveniră agitați, dar reuși să-i calmeze cu un ordin șoptit.

Lângă el, Annie dormea, extenuată. Capul îi era așezat pe o pernă de iarbă și frunze pe care o făcuse pentru ea și luase măsura de precauție de a-i acoperi fața și brațele cu noroi umed, împotriva asaltului musculițelor care, tentate de pielea ei moale și albă, o atacaseră cu sălbăticie de când se înserase.

Fața ei mică și osoasă era umflată sub pasta uscată, iar ochii ei, chiar și în somn, erau plini de lacrimi care din când în când scăpau de sub pleoapele închise, lăsându-i dâre subțiri pe obrajii mânjiți.

– Domnișoară Annie! strigă în șoaptă Billy Joe. Fata nu-i răspunse și îngenunche, privind-o mut. Când o luase din camera ei, dimineață devreme, țipase la el și se zbătuse din răsputeri, așa că se văzuse nevoit să fie aspru cu ea, ca să nu-i trezească pe cei din casă. Chiar și când o urcase pe cal, în fața lui, ținându-l pe celălalt de frâie și când lăsase o distanță de siguranță între el și orice posibil urmăritor, Annie nu înțelesese ce încercase să-i spună și continuase să țipe și să-l lovească.

Era ca și cum Annie nu avea încredere în el și-și imagina că vrea să-i facă rău, se amuză abătut Billy Joe. Toată ziua o călăuzise prin pustietate, spre sanctuarul pe care-l plănuise pentru ea și Annie refuzase să-i asculte sau să-i creadă explicațiile. Încercase de două ori să scape de el și, conștient că oamenii de la fermă erau pe urmele lor, Billy Joe trebuise s-o umilească și să-i lege mâinile. Fata plânsese aproape continuu, spusese că are dureri și făcuseră foarte multe opriri inutile ca să-i aducă apă și, pe cât posibil, s-o lase să se odihnească.

Rezultatul fusese acela că noaptea se lăsase înainte să fi acoperit distanța pe care și-o propusese în primele douăsprezece ore, iar domnișoara Annie, posomorâtă și lipsită

de orice tragere de inimă, refuzase să mai meargă pe întuneric. Billy Joe știa că erau puține șanse să fie descoperiți noaptea, dar după aceea, pe zi, va fi nevoie de toată viclenia lui de aborigen ca să-i inducă în eroare pe cei care-i urmăreau. Și domnișoara Annie, în ciuda rugăminților lui pline de umilință, refuzase să-l ajute sau să-i promită că va rămâne la tabără cât timp se ducea el să acopere urmele. Nu vrusese s-o mai lege, dar pe de altă parte, n-o putuse lăsa singură. Privind-o acum, se întrebă dacă realmente dormea sau doar se prefăcea, ca să-l păcălească.

Auzise de mult zgomotele unui călăreț care se apropia și asta-l pusese în alertă, dar nu îndrăznise să-și lase prețioasa încărcătură ca să investigheze. Acum, când auzi din nou copitele, se hotărî să se ducă să vadă ce se întâmplase, și o va lua și pe Annie cu el.

– Dacă interpretase corect sunetele, călărețul căzuse sau fusese aruncat de pe cal. Era esențial să afle cine era călărețul și dacă era rănit sau nu. Billy Joe nu le vroia răul nici unuia din urmăritorii săi, cu excepția unuia – și dacă acela era călărețul pe care-l auzise, atunci nu avea sens să mai continue călătoria. Se va putea întoarce cu domnișoara Annie la casa tatălui ei, așa cum îl implorase de mai multe ori, și din punctul lui de vedere, acela va fi sfârșitul întregii tărășenii. Se va întoarce la munca lui; domnișoara Annie se va instala în casa de care aparținea și el va lucra pentru ea, așa cum făcuse pentru tatăl ei… Billy Joe suspină. O atinse cu blândețe pe braț.

– Domnișoară Annie… trezește-te, te rog! Domnișoară Annie, trebuie să te trezești!

Fata deschise ochii. La început amețită de somn, se zgâi perplexă la el. Apoi își aminti și teama și neîncrederea reveniră în ochii ei.

– Lasă-mă în pace… pleacă și lasă-mă! sunt obosită, nu înțelegi… sunt bolnavă și obosită. Spre exasperarea lui Billy Joe, se scutură de parcă atingerea lui ar fi întinat-o. Să nu te mai apropii de mine și să nu mai pui mâna pe mine!

– Domnișoară Annie, nu vă fac nici un rău…

– Mi-ai făcut deja rău! protestă, indignată. M-ai legat și m-ai forțat să călăresc ore în șir, fără odihnă. M-ai ținut prizonieră aici, fără mâncare, și acum nu mă lași nici să dorm. Dacă ar fi trăit tata, te-ar fi ucis pentru asta, Billy Joe. Dacă ar fi fost în viață, n-ai fi îndrăznit niciodată să te atingi de mine!

Uriașul văzu că era inutil să încerce s-o convingă de bunele lui intenții. Încercase fără succes, toată ziua. Dacă Annie nu vedea pericolul de care o salvase, atunci era inutil să-i repete argumentele pe care i le mai adusese, în speranța c-o va face să înțeleagă. Se ridică în picioare și arătă spre chei.

– Vino, domnișoară Annie!

– Acolo sus? Oh, nu. Nu pot. Îți spun, vreau să dorm. Du-te singur. Annie vru să se întindă la loc.

– Nu, scutură din cap Billy joe. Vii cu mine, domnișoară Annie. Cineva a călărit toată noaptea pe urmele noastre. Cred că l-a aruncat calul.

Îi trezise interesul. Annie întrebă repede, cu ochii plini de speranță:

– Cine e?

– Poate că e domnul Barton, domnișoară Annie.

– Domnul Barton? Repede – trebuie să mergem la el… poate că s-a rănit.

Billy Joe o urmări trist cum se luptă să se ridice în picioare. Dar nu spuse nimic, doar îi oferi mâna și ea oprinse, fără obiecții. Se cățărară împreună pe stânci; Annie era

nerăbdătoare să-și întâmpine salvatorul, iar Billy Joe era la fel de nerăbdător să găsească dovada căderii lui.

Annie îl văzu prima și țipătul ei de teamă amestecată cu dezamăgire rupse tăcerea.

– Oh… oh, e mort! Billy Joe, fă ceva – ajută-l… trebuie să-l ajuți, pentru Dumnezeu! Dădu drumul mâinii indigenului și alergă singură înainte, aruncându-se în genunchi lângă trupul inert al lui Phil.

Billy Joe o privi, încercând o senzație sălbatică de triumf. Blestemul oamenilor lui, de care-i povestiseră tatăl și bunicul lui, își făcuse efectul. Șarpele din Vis venise, răspunzând chemării lui, și făcuse dreptate în cazul albului care-și încălcase promisiunea. Marele domn Barton zăcea răstignit pe iarba tăioasă, cu fața la pământ și neclintit, și nici măcar plânsetele frenetice ale lui Annie nu-l puteau trezi din lungul somn ultim.

– Billy Joe… Domnișoara Annie se uita la el; din cauza nenorocirii, uitase de toată ostilitatea. Te rog, trebuie să-l ajuți… încă respiră și pot să-i simt pulsul. Poate că mai are o șansă, dacă-l ducem la doctor. Sau dacă ai putea aduce doctorul aici…

– Nu, domnișoară Annie. Billy Joe vorbea calm și cu hotărâre.

– Nu? Ai înnebunit de tot? Mai întâi mă răpești și apoi refuzi să-l ajuți pe domnul Barton… ce se întâmplă cu tine, Billy Joe?

– Acum, mergem acasă, domnișoară Annie – acum, imediat, promise aborigenul.

– Dar cum rămâne cu domnul Barton? Doar n-o să-l lași aici, nu? Vocea ei era plină de oroare. O să moară sigur dacă-l lași aici, Billy Joe.

– O să moară indiferent ce fac, domnișoară Annie.

Îl privi nedumerită și suspicioasă.

– Ce vrei să spui? I-ai întins o cursă – asta ai făcut?

– Nu, domnișoară Anie. Dar noaptea trecută, când l-am văzut cu tine, i-am făcut farmece. Șarpele din vis l-a prins acum, așa că nici unul din noi nu mai poate face nimic acum. Nici tu, nici eu, nici doctorița. O să moară, asta e sigur.

Annie se ridică foarte lent. Îl înfruntă fără teamă și furia ei avu o demnitate pe care n-o mai avusese niciodată înainte. Lui Billy Joe îi aiminti de tatăl ei și curajul îi pieri în fața disprețului glacial din ochii ei. Aceasta era o nouă Annie, pe care n-o mai văzuse niciodată, o fată care aducea cu Snow de acum câțiva ani, când el însuși fusese un copil. Fata îi vorbi cu voce joasă despre educația primită la Misiune și de credința pe care o adoptase, de Dumnezeul pe care-l servea.

– Crezi în superstiția aceea absurdă cu Șarpele din Vis, tu… un creștin? Cum poți să crezi, Billy Joe? Dumnezeu înseamnă iubire. Nu ne lasă să blestemăm un seamăn ca să moară – nu avem nici un drept să ne judecăm unii pe alții.

Dintr-o dată, Billy Joe făcu un gest spre bărbatul de la picioarele lui.

– Domnul Barton e pe moarte, nu-i așa? Și nu l-am atins, domnișoară Annie.

– Dacă e pe moarte, nu e din cauza Șarpelui tău din Vis. E din cauză că a căzut de pe cal. Și Charlie mi-a spus că era bolnav aseară, când a venit acasă. A spus că domnul Barton a avut un accident de mașină.

– Dar, domnișoară Annie…

– Uită-te singur… când a căzut, s-a lovit cu capul de piatra aceea. Sângerează, nu vezi? Dacă moare, va fi vina ta, pentru că n-ai vrut să-l ajuți.

– Nu, eu i-am făcut farmece, eu…

– De ce i-ai făcut farmece? Ce ți-a făcut?

– Ți-am spus, domnișoară Annie… ți-am spus, l-am văzut aseară cu tine. I-a promis domnului Gyler că o să aibă grijă de tine. Dar ce a făcut aseară…

Annie îl întrerupse din nou. Obrajii umflați și mânjiți cu noroi îi ardeau, dar îi spuse adevărul, cu cuvinte pe înțelesul lui, fără să se cruțe cu nimic și văzu cum ochii lui se măresc de uimire.

– Vrei să spui că… ai fost tu, domnișoară Annie… Billy Joe nu mai putu continua.

– Da, mărturisi ea. Vroiam să se însoare cu mine, înțelegi? E bogat și are atât de multe – proprietatea, casa aceea minunată, un nume pe care toată lumea îl respectă. Sunt atât de sătulă de sărăcie! Trebuie să mă duc în America, să mă operez la coloană…

Vorbea mai mult pentru ea decât pentru Billy Joe și aborigenul îi întoarse spatele, nemaivrând s-o audă. Vocea ei îl urmări în timp ce îngenunche lângă Phil, dar acum n-o mai auzea – nu-și făcea griji decât pentru rănit. Omul pe care vrusese să-l ucidă… dinții i se încleștară fioroși peste buza de jos. În ciuda a ce-i spusese Annie despre credința lui, încă nu era prea convins că Șarpele din Vis nu răspunsese chemării lui.

– Domnule Barton… mă auziți?

Pe neașteptate, Phil deschise ochii; erau injectați și pupilele erau dilatate, dar nu erau ochii unui muribund, recunoscu ușurat Billy Joe. Șarpele din Vis, dacă fusese vreodată acolo, acum dispăruse. Phil spuse, nerăbdător:

– Naiba să te ia, Billy Joe! Ajută-mă, ce stai? Am febră și n-am putere deloc.

– Desigur, domnule Barton. Billy Joe îl ajută să se ridice în poziția așezat. Mă duc să aduc caii și puțină apă, ca să curățăm tăietura de la cap. Vă duc înapoi, nu vă faceți griji.

Spera ca măcar pentru moment, Phil să fi uitat de ce se afla acolo, cu fiica șefului său, și urmărirea de mai devreme. Va fi mai ușor dacă nu-și amintea, cel puțin până vor ajunge la fermă. Apoi, nu va mai conta atât. Va primi pedeapsa pe care o domnul Barton o va găsi de cuviință și se va întoarce la slujba lui – chiar dacă însemna să lucreze în subordinea domnului Standish. Căci, până la urmă, tot pentru domnișoara Annie lucra. Ea nu putea să nu fie așa cum era… crescuse departe de casă, fără o mamă care să îngrijească de ea, și cu un handicap; ura că era săracă. Conduita ei încă îl scotea din minți, dar era femeie, își spuse, nu bărbat. Femeile erau ființe slabe și neputincioase, care trebuie păzite și protejate. Într-o zi, își va găsi un bărbat al ei, care s-o păzească și s-o protejeze… Billy Joe fugi la tabără, cu spiritul înviorat. Într-o zi, poate că va fi chiar domnul Standish…

Totul va fi bine, era sigur, și adăugă cu voce tare „Dumnezeu e mare“, așa cum fusese învățat să spună la Misiune. Își umplu cu apă pălăria de văcar și se duse să dezlege caii, fluierând vesel.

Civilizația îl acaparase încă o dată. Spiritele strămoșilor lui dormeau în dealuri, știa, dar vocile lor erau mute și nu-l mai chemau. Conduse caii obosiți înapoi la Annie și la Phil.

Când ajunse, domnul Barton îi zâmbi și-i mulțumi. Domnișoara Annie luă apa și-și duse un deget la buze. Aborigenul îi zâmbi cu sfială. Nici unul nu vorbi, dar se înțeleseră.

Capitolul 11

La finalul celor cinci ore de călărie, Margaret era aproape de limită. Charlie călărea în fața ei, nedând semne de oboseală și flecărind încontinuu, lucru care, în condiții normale, ar fi amuzat-o copios.

Nu încetiniseră deloc. Luna ieși din spatele unui nor și Charlie zâmbi și i-o arătă.

– Poate acum o să vedem pe unde mergem. Ești bine, doctore? Te descurci?

Nevrând să recunoască adevărul, Margaret încuviință din cap, strângând din buze.

– Mă descurc.

– Ar trebui să-i dăm curând de urmă, o încurajă bătrânul. Ține-o tot așa… te descurci bine.

Îi spuse tot ce știa despre dispariția lui Annie, adică nu prea multe. Absența ei fusese descoperită la ora micului dejun, iar a lui Billy Joe câteva ore mai devreme, dar nimeni nu făcuse legătura între ele până când cineva de la granițele proprietății nu anunțase că-i văzuse, amândoi călare pe același cal,

îndreptându-se spre nord-est. Fuseseră la depărtare și abia dacă-i văzuse, așa că informația lui nu fusese de prea mare ajutor. Dar îl ridicase din pat pe Phil, ca să organizeze o echipă de căutare și cauzase mai multe telefoane lui Kevin Standish, în slaba speranță că Billy Joe s-ar putea decide să se îndrepte spre proprietatea Gyler. Kevin organizase și el căutări, acoperind zona în care cele două proprietăți se învecinau.

– Atunci, sunt șanse mari să-i găsim? întrebase cu inocență Margaret și nu fu pregătită pentru răspunsul sumbru al lui Charlie.

Acum, după ce acoperiseră o zonă imensă, era pregătită să recunoască: bătrânul avusese dreptate să fie pesimist. Nu văzuseră nici țipenie de om în călătoria de cinci ore și începea să se întrebe dacă, în ciuda cunoștințelor lui despre regiunile periferice și a vederii lui bune, va putea s-o ducă la Phil, cu atât mai puțin să-i găsească pe Annie și pe Billy Joe. Dar ea era recunoscătoare, oricum, că venise… măcar atât putea face, ca să se revanșeze față de Phil. Charlie fusese ciudat de evaziv și necomunicativ în privința febrei de care suferea, dar din puținul pe care i-l spusese, era evident că probabil avea urgent nevoie de îngrijiri medicale. De-ndată ce-l găseau, i le va putea oferi…

Sau nu? Îl vor găsi vreodată, în sălbăticia aceea? O vor găsi pe Annie la timp ca să poată profita de minunata șansă pe care i-o oferise doctorul Meyer? Doctorul Friedman nu va sta decât câteva zile în Australia… dacă pleca și se întorcea în State înainte ca Annie să fie găsită, va fi o mare dezamăgire pentru ea. Probabil că nu va mai avea niciodată o astfel de șansă. Phil spusese că-i va plăti călătoria în America, dar Margaret știa cum era cu așteptările îndelungate ale pacienților pentru

tratamente. Oamenii așteptau ani de-a rândul să fie internați într-un spital cum era clinica Mayo, iar cazul lui Annie nu va avea prioritate, pe baza stării critice. În afară de asta…

În fața ei, Charlie opri. Arătă două siluete înghesuite, ghemuite lângă cenușa stinsă a unui foc, și-i zâmbi.

– Cei doi urmăritori ai domnului Barton! Uită-te la ei – dorm duși! Dacă idioții ăștia l-au lăsat să continue singur, în starea în care e, jur că-i jupoi de vii! Hei! ridică el vocea, într-un strigăt asurzitor. Scularea! Haideți, în picioare!

Cei doi fermieri de culoare se ridicară pe dibuite. Veniră cu demnitate lângă Charlie și, recunoscătoare pentru popas, Margaret opri și ea. Nu putea să urmărească ce spuneau și făcu încercări disperate să nu i se închidă ochii, ascultând vocile lor groase și cea ascuțită a lui Charlie. Calul ei începu să pască, obosit.

Și atunci, brusc și pe nesimțite, de parcă ar fi fost fantome, din umbra tufișurilor din spate apăru un grup. Margaret îi văzu prima și-l trase pe Charlie de mânecă.

– Uite! Charlie, nu sunt ei? E domnul Barton, cu Annie și Billy Joe… ei trebuie să fie!

– Chiar ei sunt, doctore. Și domnul Barton e în viață. Își mână calul la pas și Margaret îl urmă. Ajungându-l din urmă, îl întrebă pe nerăsuflate:

– Charlie, ce-ai vrut să spui cu „domnul Barton e în viață"? Nu te așteptai?

– Când cuiva i se fac farmece, nu poți fi sigur. Eu unul nu cred în vrăjile astea blestemate despre care vorbesc aborigenii, dar… să spunem că mă bucur să văd că încă stă în șa și s-o lăsăm așa, hm? Am vrut să vii cu mine tocmai pentru că mi-era teamă de ce vom găsi.

– Nu înțeleg, începu Margaret. Eu…

– Nici nu e important să înțelegi, doctore. Important e că ești aici, când domnul Barton are nevoie de tine. Cred că are nevoie de tine mai mult decât a avut vreodată vreun bărbat de vreo femeie – și știu eu ce vorbesc. Am stat cu el două ore de dimineață, când delira și nu-și putea ține gura. La început, mi-a spus că nu trebuie, sub nici o formă, să te chem, dar ce-a urmat, a fost cu totul altceva! Se întoarse în șa ca să se uite la Margaret, cu ochii albaștri strălucind de o emoție pe care nu încercă deloc să i-o ascundă. Venind din partea mea, domnișoară, poate c-o să sune puțin cam ciudat, din moment ce am fost dintotdeauna de părere că Barton's Creek o duce mai bine fără nici o femeie care să încurce lucrurile… Dar cred că, în cazul tău, va trebui să fac o excepție. Cred că ești singura femeie care nu va încurca lucrurile, știi asta? Așadar, ce părere ai, înainte să-i prindem din urmă?

– Vrei să spui că…

– Ia te uită, domnișoară Margaret! explodă Charlie. N-am fost destul de explicit? Căsătorește-te cu el, desigur… și nu mai pierde timpul. Această Annie Gyler e o pacoste, dar încă nu i-a făcut nici un rău. Doar nu-i da ocazia, asta-i tot.

– Nu, îl asigură Margaret. N-o să i-o dau, Charlie.

– Bravo ție, spuse Charlie, cu căldură. Se aplecă și o prinse de braț. Domnul Barton e un bărbat bun, poți să mă crezi pe cuvânt. Îl cunosc de când era în scutece; tatăl lui a fost un om cinstit, ca și el. N-o să greșești căsătorindu-se cu Phil Barton. Hei… O fixă nerăbdător cu privirea. Te-a cerut în căsătorie, nu-i așa?

– Ei bine, a pomenit despre asta, dar…

Charlie zâmbi cu gura până la urechi.

– Atunci, e în regulă, nu-i așa? vino, domnișoară Margaret – pariez că ajung la el înaintea ta!

Margaret îl întrecu de departe. Călare pe calul lui Billy Joe, Phil arăta obosit și bolnav și era evident că făcea eforturi mari să se țină în șa, dar se lumină la față când o văzu și șoapta lui abia auzită „Margaret!“ fu toată întâmpinarea de care avea nevoie. Ochii lui îi spuneau restul.

Margaret îl făcu să descalece și-l pansă la cap, sub privirile rușinate ale lui Billy Joe.

Pe drum spre casă, Margaret îi spuse lui Annie vestea despre vizita doctorului Friedman la Brisbane și fata spuse, cu neașteptată docilitate:

– Mă duc… dacă mă lasă Phil. Mi-ar plăcea să merg, desigur… e o șansă minunată, nu-i așa, și n-o să coste așa de mult ca în cazul în care ar trebui să plec în America. Poate voi putea să plătesc singură.

– În locul tău, nu mi-aș face griji în privința asta, Annie, o sfătui cu blândețe Margaret. Phil vrea să te operezi – mi-a spus asta chiar și când credea că trebuie să te duci în State. Nu există nici o garanție absolută că te vei vindeca, după cum sunt sigură că doctorul Meyer ți-a explicat când ți-a propus prima dată. Dar doctorul Fridman e un mare specialist în afecțiuni ale nervilor de genul celei pe care o ai, și dacă cineva te poate ajuta, el e acela, așa că eu cred că merită să încerci, nu? Indiferent cine plătește, și chiar dacă va însemna să rămâi o perioadă lungă în spital.

– Nu mă deranjează să stau în spital, sunt obișnuită, spuse Annie. Dar mi-ar plăcea să plătesc eu, doctore Ferguson. Până la urmă, nu sunt săracă lipită – am proprietatea tatălui meu. Billy Joe crede că el și Kevin ar putea-o face să scoată profit.

Poate chiar i-o voi închiria lui Kevin și-l voi lăsa s-o administreze un an, cât timp Billy Joe are grijă de cai. Nu vreau să-i vând. Ochii îi erau plecați, evitând privirea Margaretei. Au fost ai tatălui meu și ținea foarte mult la ei. Desigur, va trebui să vorbesc mai întâi cu Kevin, dar…

– Vei putea să vorbești acum cu el, îi spuse Margaret, recunoscând părul roșcat al călărețului care venea în galop spre ei. E el, nu?

– Da, așa cred, încuviință Annie. Suspină, cu buzele contorsionate de durere. O să am destul timp să vorbesc cu el, nu? Mai avem ore bune de mers până să ajungem, și nu știu dacă voi rezista, pentru că mă dor toate. Și sunt atât de obosită, încât… îmi vine să plâng.

– La fel și Phil, spuse Margaret, uitându-se la el. Cred că va trebui să-mi impun autoritatea de medic și să-l silesc să facem un popas, altfel va trebui să găsim o cale să vă tractăm pe amândoi.

Salvarea lor fu Kevin. Adusese o camionetă veche de la fermă, pe care o lăsase la câțiva kilometri de locul unde se aflau.

– Merge greu, dar cred că pacienții tăi o vor prefera călăritului. Doctore… propun să mergi cu ei. Știu că ți-ai făcut datoria și că ai fost o adevărată „doctoriță călare“, dar pun pariu că și tu ești extenuată. În afară de asta, Phil va fi acolo, nu? Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, zâmbitori și întrebători, și când Margaret încuviință din cap, zâmbetul lui deveni și mai larg. Atunci, presupun că nu prea mai am ce face, decât să mă retrag și să te las în grija învingătorului. Se spune că cel mai bun câștigă, nu? Și în cazul ăsta, aș spune că e adevărat. Îi întinse mâna. Felicitări!

– Mă bucur că spui asta, și … mulțumesc. Margaret îi strânse mâna. Dar de unde ai știut?

Kevin râse.

– Charlie mi-a vândut pontul. De fapt, a făcut mai mult decât atât – m-a sunat înainte să plec în căutări și mi-a spus că trebuie să te aduc aici, cu orice preț. Am încercat, numai Dumnezeu știe. Prima dată când te-am sunat, erai plecată și apoi mi s-a defectat telefonul. Am încercat din nou când m-am întors și Martha mi-a spus că ești aici. Așadar, asta e, Margaret. Până când moartea vă va despărți?

– Sper, confirmă Margaret. Oh, Kevin, nici nu știi cât sper!

– Ei bine, spuse Kevin, arătând spre camioneta părăginită. Uite mașina. Nu va mai trece mult până ajungem acasă.

***

Într-adevăr, abia câteva ore mai târziu, Phil îi repetă cererea în căsătorie. Era în pat, sprijinit de perne, și Margaret tocmai îi verifica pulsul, când o luă de mână și o trase mai aproape.

– Margaret, iubirea mea, nu te pot lăsa să pleci… pur și simplu nu pot.

– Nu vreau să mă lași să plec, Phil, tremură ea. Niciodată.

O strânse la pieptul lui, uitându-se cu tandrețe la ea.

– Vrei să spui că, până la urmă, răspunsul nu trebuie neapărat să fie nu, iubito?

Margare scuturǎ din cap și-i spuse simplu:

– Vezi tu, Phil,… te iubesc.

– Slavă Domnului! Oh, slavă Domnului! O sărută. Margaret, când te căsătorești cu mine?

– Mi-ar plăcea să spun pe loc, mărturisi ea. Dar trebuie să spun atunci când doctorul Bayliss va putea să-mi găsească un înlocuitor, iubitule. Va fi de-ajuns de curând?

– Nu. Dar va trebui să ne mulțumim, deși nu vreau să mai aștept nici o zi. Oh, Margaret, te iubesc atât de mult… mă întreb dacă vei ști vreodată cât de mult.

– Încep să învăț, Phil.

– Foarte bine. Brațele lui se strânseră și mai tare în jurul ei. Voi fi cel mai pasionat profesor al tău, promise în șoaptă, așa cum acum sunt cel mai recunoscător pacient, doctore. Când crezi că voi putea să nu-ți mai fiu pacient și să-mi încep noul rol?

Margaret îl privi cu seriozitate ironică.

– Când temperatura îți revine la normal. Mă tem că nu mai devreme.

– Dar până atunci, o să mă vizitezi zilnic?

– Desigur, iubitule.

– Și cu asta va trebui să mă mulțumesc, momentan, spuse Phil fericit. Dar ce zici, să exersăm acum o lecție? O sărută pasional. Vom merge curând la Brisbane, să luăm inelul acela, nu-i așa? Și cât timp suntem acolo, poate o vizităm și pe micuța Annie, la spital… Crezi c-o să se facă bine?

– Da, îl asigură Margaret. Așa cred, Phil.

Phil o strânse la piept și se simți împăcat.

Sfârșit